

67

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

GHEORGHE BUZOIANU

Capcana

EDITURA MILITARĂ

Lei 10,50

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

Dar să nu anticipez... Agentul însărcinat cu paza transportului i-a propus pilotului să aterizeze în alt loc, înainte de destinație, și să împartă între ei, frățește, timbrele din container. Pentru el, ca și pentru mulți alți germani, loiali sau nu față de Hitler, se contura tot mai limpede adevăratul sfârșit al războiului. Înfrângerea și capitularea necondiționată a Germaniei devenise evidentă. Pilotul, în sinea lui, era de acord cu propunerea, dar cu un mic amendament : n-avea deloc chef să împartă marfa, dorea să fie unicul posesor al containerului...

GHEORGHE BUZOIANU

Capcana

— roman —

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1984

7

Coperta : AL. IULIAN

Prolog

Băbeanu zis Chilipir fu ultimul dintre călătorii ce coborîră din tren în gara reședinței de județ, la ora aceea. Timp de cîteva momente fu izbit de impresia neplăcută a înstrăinării. Fațada depoului de locomotive era de nerecunoscut ; o pată albă, imensă, împresurată de pîcla înserării. Cînd plecase din oraș depoul fusese acoperit de schele și nici o activitate nu domnea în jurul lor.

Se aplecă deasupra fîntînii arteziene, sorbi o înghițitură de apă, se șterse la gură cu dosul palmei și intră în holul aglomerat al gării, strecurîndu-se printre două grupuri de eleve ce plecau într-o excursie, conduse cu autoritate de o profesoară severă. Lămpile cu neon de sub cupola largă se aprinseră în secunda cînd din megafon izbucnea o voce uscată, impersonală, ce-i anunța pe stimații călători să folosească și cel de-al doilea depozit de bagaje, de curînd înființat.

Băbeanu zis Chilipir se opri lîngă chioșcul de dulciuri și răcoritoare, aprinse o țigară și aruncă o privire suspicioasă peste umăr ; nu sesiză nimic suspect, dar pe figura-i banală, ștearsă, se ivi o vagă umbră de îngrijorare. Își mută servieta de sub brațul stîng sub cel drept și-i cercetă încă o dată, cu sporită atenție, pe semenii din preajmă.

Dorea să se convingă dacă este urmărit sau nu.

Își dădu seama cu regret că nu-i posibil să înlătore îngrijorarea, orice ins amestecat în mulțime putea fi un însoțitor discret.

Se reîntorcea acasă după o absență de trei zile. Călătoria mai întîi cu o rablă de autobuz ce duhnea îngrozitor

a benzină, apoi în remorca unui camion și în cele din urmă cu Personalul, ale cărui banchete sfidau cele mai elementare principii de comoditate. Pe deasupra, în ultimele două nopți abia izbutise să ațipească trei-patru ore.

Nu era deloc exclus să fi fost supravegheat neconținut. Poate se ținea scai de el unul din oamenii *concurenței*, poate îl supraveghea cu abilitate un ofițer de miliție îmbrăcat civil.

Își mușcă buzele palide, suspinînd.

Abia aștepta să ajungă acasă, să arunce hainele de pe el, să se întindă pe pat, eliberat definitiv de sentimentul insuportabil al hăituielii. Da, asta era tot ceea ce dorea în clipa de față, să doarmă ore în șir fără griji, ca un prunc la sînul mamei, fără a mai fi nevoit să stea neîncetat la pîndă, cu vîzul și auzul încordate la maximum.

Se întrebă dacă n-ar fi fost cu putință să refuze de la bun început treaba la care se înhămase în ultimele zile. Ar fi fost cu putință, desigur, în schimb nu s-ar fi ales cu nici un profit. Suma promisă drept răsplată pentru serviciul prestat era prea ispititoare, teribil de ispititoare. Mîine avea să-i prezinte „Șefului“ rezultatul expediției. Gîndul întîlnirii cu omul care îi va depune în palmă un plic burdușit cu frumoase bancnote albastre îi îndepărtă temporar frica de eventualii urmăritori. Își închipui atenția cu care va fi ascultat. De astă dată ochii de gheață ai „Șefului“ vor fi străbătuți de un licăr de admirație. În definitiv, acționase exact cum i se ceruse, nu se abătuse cu o iotă de la treaba încredințată, culesese absolut toate informațiile pretinse. Cu siguranță că „Șeful“ nu îl va mai ține în picioare ca pe un milog în antreul acela întunecos și strîmt, îl va invita să ia loc pe un scaun, îi va strînge și mîna, poate îi va oferi o tîrie...

Strivi țigara sub călcîi și porni către ieșirea ce dădea într-o piațetă străjuită de clădiri vechi, mohorîte, cu ziduri ca de fortăreață.

Încă nu era pe deplin convins că nu-l urmărește nimeni.

În tren, ca și în autobuz, se străduise tot timpul să remarce vreun urmăritor, dar cei din jurul lui sau care trecuseră pe lîngă el nu-i treziseră în nici un fel neîncrederea.

Se strîmbă, scăpînd o înjurătură în gînd la adresa propriei persoane. Nu era chiar atît de ageamiu încît să creadă că toți indivizii cu înfățișare nevinovată sînt într-adevăr ceea ce par să fie și, mai ales, ceea ce vor să fie.

Se opri puțin pe trotuar, nehotărît în privința direcției. N-avea rost să meargă direct acasă. Îi era tare foame și, din pricina oboselii, îl scutură deodată un fior de frig.

Norii adunați pe nesimțite deasupra orașului începură să verse picuri grei, rari. Ploaie de vară. Pietonii grăbeau pașii, adăpostindu-se cu veselie exagerată sub balcoane.

Își aminti că dincolo de piațetă, în spatele monumentului eroilor din primul război mondial, exista o bodegă modestă, rareori aglomerată către sfîrșitul serii. Ceasul din turnul gării indica orele douăzeci și patruzeci și cinci. Așteptă să treacă două autoturisme, apoi se urni cu pași le-neși, flancat de pietoni aferăți. Călca încet, își simțea picioarele grele ca plumbul, tălpile încinse îl usturau, avea senzația că înoată cu mișcări molatice printr-un lichid vîscos. Se decise să facă un mic ocol tactic, cu scopul de a se desprinde de eventualele cozi.

Apucă pe o stradă scurtă, o străbătu repede, își schimbă iarăși ritmul mersului, pași agale cînd trecu prin dreptul celui mai nou hotel din oraș. Animația dinapoia ferestrelor strălucitoare ale restaurantului situat la parter îl ispiti un moment să urce treptele în formă de evantai, la capătul cărora veghea un portar galonat.

Scuipă în rigolă, cu dispreț.

Nu, nu era cazul să intre în hotel în halul în care arăta, nebărbierit de trei zile, cu hainele boțite, cu cămașa jegoasă... Personalul restaurantului l-ar întîmpina cu priviri cel puțin intrigate, dacă nu cumva ar chema un milițian, considerînd că au de-a face cu un vagabond hămesit.

„Mîine am să cinez neapărat aici“, hotărî Băbeanu, vrînd parcă să se răzbune pe faptul că în seara aceea nu-și permitea să se aventureze în cel mai elegant restaurant al orașului. „Dezmăț în toată regula, o să comand ciuperci și caviar, am să cer cele mai scumpe băuturi și am s-o invit și pe păcătoasa de Lina Zurlia, n-am mai scos-o de mult la un local. Mamă, mamă, o să-i sară ochii din cap, în viața ei n-a văzut asemenea lux... Ba nu, n-am s-o invit, e a naibii de vulgară, înjură ca un birjar cînd trage la măsea, face

circ, e obișnuită cu bombele ei de mahala... Și mai are un defect capital, e teribil de curioasă, pune întrebări cu nemi-luita, mai bine mă las păgubaș...”

Ultima sută de metri o parcurse mai lent, dar nu din pricina oboselii. Se oprea tot mai des în fața vitrinelor și întorcea capul ca din întâmplare, pentru a se asigura că nu-i urmărit. Scrută încă o dată strada înainte de a împinge ușa bodegii.

Nimic suspect...

Vainburșul răsfoia o revistă, înăbușindu-și un căscat cu podul palmei, ospătarul se întreținea cu unicul client, un bătrinel cu mutră de cioclu, care sugea apatic din țoiul cu țuică.

Băbeanu zis Chilipir se așează cu un suspin de plăcere la masa din vecinătatea bătrînului, avînd senzația naufragiatului care zărește la orizont o navă salvatoare. Servieta o depuse pe scaunul de-alături. Comandă o iahnie de fasole cu două porții de cîrnați, „foarte rumeniți”, și o sticlă de *Cabernet Sauvignon* ; vru să ceară și o salată de castraveci murăți, dar renunță după o scurtă șovăială, amintindu-și de crizele de ulcer ce-i dădeau tîrcoale în ultima vreme. Oricum, făcuse o concesie în privința iahniei de fasole.

Aprinse o țigară și începu să fumeze preocupat, recapitulînd în gînd raportul către „Șef”. Da, mîine va scăpa de coșmarul ultimelor două zile și trei nopți, va încasa un teanc impresionant de sute, apoi nu se va mai sinchisi de nimeni și de nimic, în continuare avea să acționeze „Șeful”, să-și bată singur capul cu *treaba* aia afurisit de periculoasă, să se spele pe cap cu comoara lui.

„Sper să nu mă oblighe să-l slujesc toată viața... Ce mama dracului, m-am băgat destul în rahat, salt lovelele și mă car urgent într-o localitate cît mai îndepărtată, și rămîn acolo pînă nu încep să mișune milițienii prin zona aia. Și o să am grijă să nu mai pice măgăreața pe mine...”

Ospătarul desfundă sticla, turnă vin în pahar, se înclină cu un zîmbet profesional, apoi reluu dialogul cu bătrînul cam tare de ureche.

Cînd i se aduse mîncarea, aruncă țigara în scrumieră și alungă cu palma șuvița de fum ce plana deasupra mesei.

Fumase peste măsură, mai ales în tren, îl ustura gîtlejul, parcă i se strepeziseră gingiile și limba i se lipea de cerul gurii.

Locul în care se așezase i se părea ideal. Putea să cuprindă cu privirea întregul local, fără să dea de bănuît. La puțin timp după ce atacă primul cîrnat, intră în bodegă un ceferist ; bău la iuțeală un rom mare și un pahar cu apă minerală, schimbă cîteva replici anodine cu vainburșul și ieși la fel de grăbit precum intrase.

Ceva mai tîrziu își făcu apariția alt client, un individ de statură mijlocie, cu părul lins, cu o mustăcioară caraghioasă, nepotrivită pe obrazul rotund, cîrnos. Purta un hanorac maroniu, și pe cap îi stătea șmecherește o șapcă în carouri, cu cozoroc lat. Se așază la masa de lîngă ușă și-i spuse ospătarului să-i aducă o bere, subliniind cu glas răspicat : „Să fie rece, înțelegei ?“

Băbeanu zis Chilipir înregistra mecanic ceea ce se petrecea în bodegă. Totul i se părea că decurge cît se poate de normal.

Mesteca tacticos, simțind cum prinde treptat puteri. În răstimpuri, își muia buzele în pahar, degustînd fiecare picătură din vinul negru, taninos.

Zîmbi nostalgic, amintindu-și prima întîlnire cu „Șeful“ : era o zi de iarnă năprasnică, mai degrabă seară, iar el rătăcea pe o stradă dosnică, dîrdîind de frig, cu mațele chirăind de foame, la cîteva ore după ce ispășise ultima condamnare ; întîlnire întrucîtva penibilă, dar și (trebuia să recunoască în mod cinstit) de-a dreptul salvatoare.

„Ești Chilipir, nu ?“ îl acostase pe strada pustie un individ a cărui față era acoperită aproape în întregime de niște ochelari de motociclist.

„Și ce-i cu asta ?“

„Te-am întrebat ceva.“

„Da, mi se mai zice și Chilipir. Ai chef să-mi dai de pomană ?“

„Pomană nu dau nimănui, dar pot să-ți ofer un avans, în vederea unor viitoare afaceri...“

Scosese cu un gest de scamator o hîrtie de-o sută și i-o fluturase pe sub nas.

„Ce părere ai, te tentează ?“

În loc să-i răspundă, începuse să se bâlbâie ca un cretin, pe urmă întinsese mîna stîngă să-i smulgă suta, iar cu pumnul drept încercase să lovească. Necunoscutul parase lovitura cu o mișcare dibace, izbindu-l crunt cu genunchiul sub centură ; îi auzise apoi vocea dură, tăioasă, în timp ce el zăcea, înjurînd printre dinți, în zăpada sticloasă :

„Mă Chilipir, mă, te știam mai deștept decît un manglitor de duzină, sper să nu mă mai dezamăgești, hai, ridică-te, nu te mai purta ca un nevolnic...“

Ușa bodegii se deschise din nou. În prag se ivi un tînăr cu obrajii supti, de o paloare bolnăvicioasă ; își propti coatele pe tejghea, se aplecă și-i șopti ceva barmanului.

„Ar putea fi un ins oarecare, un prieten al vainburșului, n-are moacă de curcan, dar n-ar fi exclus să facă parte din grupul concurenților. «Șeful» m-a avertizat că nu este singurul care încearcă să pună mîna pe... Va trebui să mă port cît mai firesc.“

Tăie al doilea cîrnat, trecîndu-i în revistă încă o dată pe cei trei clienți. Dinspre partea bătrînelului nici o grijă. Tipul cu mustăcioară își savura berea, părăind complet indiferent la ceea ce se petrecea în bodegă, iar cel de-al treilea client, tipul cu înfățișare de ftizic, continua să stea cu coatele proptite pe tejghea și să privească pe sub pleoapele pe jumătate plecate sticlele cu etichete multicolore din rafturi.

Nici o primejdie...

Își turnă vin în pahar, se pregăti să tragă o dușcă zdra-vănă, dar gestul ridicării paharului fu întrerupt de o tresărire cînd îl observă pe individul cu mustăcioară cum își aprinde țigara. Avu deodată senzația că îl asaltează un pericol stăruitor, ca o ceață densă și cenușie apărută din senin.

Bricheta din mîna cu degete spatulate a mustăciosului avea o formă deosebită, semăna cu un obuz în miniatură ; și mai văzuse o dată bricheta aceea, o remarcase în cursul dimineții, cînd așteptase să-i vină rîndul la casa de bilete a gării mohorîte de unde își luase biletul de tren. Întorsese capul spre stînga, privise întîmplător mîna omului din spatele său, observase cum aprinde țigara cu aceeași brichetă gălbuie, în formă de obuz. Îi rămăsese întipărit în memorie

amănuntul acela. Iar acum, după atâtea ore, și la mare distanță de primul loc, vedea aceeași brichetă.

Coincidența trebuia exclusă cu desăvârșire.

„Tipul ăsta cu moacă de slujbaș într-un birou oarecare m-a supravegheat neîncetat. Ce mai pui de lele, pariez pe oricît că-i de la miliție. Și dacă nu scap iute de el, mă paște iar pîrnaia, și...”

Se strădui să mănînce la fel de tacticos ca mai înainte, cu gesturi pedante, de parcă n-ar fi intervenit nimic deosebit. Avea aerul unui om a cărui unică preocupare este aceea de a-și îndestula stomacul, părea că nu-l interesează altceva decît hrana din farfurie și vinul din sticlă, deși reflecta înfrigurat la manevră prin care ar reuși să taie o breșă în plasa urmăritorului.

Oare să-l avertizeze pe „Șef“, să-l cheme să-i dea o mîna de ajutor ? Din păcate, bodega nu poseda post telefonic...

Minutele se scurgeau prea rapid.

Își dădu seama instinctiv că nu-i este permis să încerce o acțiune fățișă, că o eventuală busculadă s-ar dovedi a dracului de riscantă pentru sine, sfîrșindu-se lamentabil la prima secție de miliție. Era absolut necesar să scape de urmăritor, să discute cu „șeful“, să încaseze răsplata promisă și să spele putina.

Puse servieta pe colțul mesei, la vedere — conținea un prosop murdar, mersul trenurilor, un săpun și o periută de dinți — se ridică încruntat, cu palmele apăsate pe stomac și se îndreptă precipitat către perdeaua ce masca toaleta.

Bodega era dotată cu o singură cabină, a cărei feres-truică de aerisire (protejată de o rețea groasă de sîrmă) se afla la aproximativ doi metri de podea. Scoase șişul — un cuțit cu dublu tăiş, bine echilibrat, cu plăsele de corn — și se apucă să desprindă un colț al rețelei. Lucra cu înverșunare, silindu-se să evite cel mai mic zgomot. Cuiele ce fixau rama erau atacate de rugină ; izbuti să le înlăture în mai puțin de trei minute. Își șterse sudoarea ce-i șiroia pe frunte și pe gît, trase aer în piept și se strecură ca o felină prin fereastra îngustă, alunecînd încet într-o curte interioară, la capătul căreia se zărea un gang. Singura ieșire, unde însă putea să-l aștepte o surpriză afurisit de

neplăcută. Șovăi câteva secunde înainte de a se urni de lângă zid. Se simțea zăvorât ca într-o cursă de șobolani, era obligat să-și încerce norocul. Făcu o mișcare greșită, pripită, se izbi de o cutie de gunoi, o răsturnă, și zăngănitul metalic i se păru că se repercutează în toate ungherele curții. Străbătu tiptil gangul și așteptă să treacă un camion. Când hurducăitu-i enervant se pierdu în lungul străzii, simți cum i se abate o palmă grea peste umăr și, întorcându-se cu o mișcare bruscă de fiară încolțită, îl văzu pe insul îmbrăcat în hanorac. Mustăța subțire ce-i tăia obrazul rotund i se păru și mai ridicolă.

— Ce aveți cu mine ?

— Ai ajuns la capătul drumului, Băbene.

— Nu vă cunosc !

— Lasă fleacurile, ard de nerăbdare să-ți cunosc prietenii.

— Eu nu...

Încă mai păstra șișul în mână, îi simțea mânerul poros în podul palmei, parcă sudat de piele. Acționează fără să stea pe gânduri, se deplasă fulgerător cu o jumătate de pas la dreapta, izbind cu sete. Auzi un icnet înfundat, urmat de un gîlgîit, apoi observă aproape cu uimire că mustăciosul își pierde echilibrul și alunecă lent, foarte lent pe caldărîm, ca într-un film rulat cu încetinitorul.

Aruncă o privire cercetătoare în jur. Nici țipenie !

Cu gesturi iuți, experte, fără ca pe chip să i se clin-tească vreun mușchi, goli toate buzunarele victimei, apoi țiri trupul în gang, ieși în stradă, ocoli prudent o stație de benzină și se făcu nevăzut pe după colțul primei clădiri.

*

Doi tineri pletosi, costumați fistichiu, se opriră nehotărîți în fața clădirii de lângă stația de benzină. Unul din ei purta sub braț o chitară electrică, celălalt avea atîrnat de gît un acordeon. Cel cu chitara trase din buzunar o hîrtiuță, frecă un chibrit și, la lumina-i pîlpîindă, silabisii o adresă.

— Strada Parfumului, numărul 4... Aici ar fi. Dacă m-ai cărat degeaba în văgăuna asta...

— Nici vorbă, se grăbi să-l liniștească cel cu acordeonul. Am convenit clar cu nașul, o mie înainte, altfel o roim și-i lăsăm baltă. Trebuie să mai fie notat ceva pe hîrtia aia.

— Scrie că intrarea e prin gang, prima ușă pe dreapta. Mamă, ce beznă !

— Aprinde alt chibrit.

— Aprind... Stai un pic, uite un bețiv, ce mama dracului, alt loc nu și-a găsit să doarmă ? O să-și dea duhul pe ciment dacă...

Se lăsă pe vine, apucă umărul omului întins în gang și-l scutură.

— Deșteptarea ! Scoală, neică, a venit lăptăreasa !

Capul „bețivului“ alunecă într-o parte, și chitaristul putu să-i distingă figura inertă și gura deformată de un rictus oribil. Îi puse mîna pe piept, cu intenția de a-l zgîlți mai zdravăn, dar în clipa următoare o retrase îngrozit, simțind-o năpădită de un lichid vîscos, călduț. Aprinse alt chibrit, își lumineă degetele și bîgui :

— Sînge...

— Valea ! O ștergem rapid, rosti cu glas uscat acordeonistul. Se lasă cu tîmbălău, n-am chef să dau declarații la miliție.

— Poate nu-i mort.

— Mă bagi în belea, Valerică.

— Idiotule ! Sună la toate ușile, bate cu pumnii și cu piciorul în ele, trebuie să existe un telefon în casa asta. Nu te mai zgîi, mișcă-te !

— Cînd te încăpățînezi tu..

După vreo zece minute, o ambulanță transporta victima în stare de agonie la cel mai apropiat spital. Sirena mașinii răsuna lugubru, sfîșiind aerul încă umed al începutului de toamnă...

Capitolul 1

Căpitanul de miliție Vlădoianu se uită la ceasul de pe noptieră, constatînd cu necaz că în curînd aveau să mijească zorile fără a fi izbutit să ațipească măcar o jumătate de oră.

Dormitorul i se părea prea spațios, ca întotdeauna cînd se întorcea acasă dintr-o lungă deplasare, avea senzația că a nimerit din greșeală într-o locuință străină. La hoteluri cerea cele mai mici camere, de regulă cele situate la ultimul etaj. Un obicei vechi, pe care nu se îndura să-l mai schimbe, deși colegii îl luau peste picior, susținînd că preferă camerele mici din două motive : pentru că sînt mai ieftine și pentru că suferă de agorafobie. Nu avea teamă de spațiile largi și nu era meschin cînd era vorba de un confort binemeritat, dar colegii îl șicanau în speranța că vor izbuti să-i zdruncine calmul.

Se apropie de fereastră, dădu perdelele la o parte și contemplă îngîndurat peisajul nocturn din vecinătatea cheiului Dîmboviței.

O noapte fără somn nu reprezenta un efort deosebit în viața sa agitată, plină de tensiune ; existaseră destule nopți cînd din pricina profesiei fusese dator să rămînă treaz — nu pur și simplu treaz, ci cu toate simțurile încordate — să vegheze nemișcat la marginea unei păduri, înfruntînd un ger de crăpau pietrele, sau să străbată tiptil străzi desfundate sub ploaia monotonă și pătrunzătoare a lunilor de toamnă, într-un oarecare oraș de provincie ; și totdeauna se străduise să acționeze cu mult sînge rece, să aleagă calea rațională fără a ține seama de instinct, să întîmpine pre-

gătit elementul ce putea să survină pe neașteptate, apoi să-și surprindă adversarul tocmai cînd acesta se aștepta mai puțin.

Își frecă mașinal cu dosul palmei perii țepoși crescuți sub bărbie și reveni lângă pat. Ceasul deșteptător montat în postamentul veiozei indica orele patru și jumătate. Se cufundă morocănos într-un fotoliu, lipindu-și spinarea de spetează. Brațele îi atîrnau moi, vîrfurile degetelor aproape atingeau covorul, capul îi era învăluit în penumbră, ochii închiși. Constată nemulțumit că starea de repaus total asociată cu absența gîndurilor nu-i folosea de astă dată. Iritarea continua să-l asalteze din ce în ce mai stăruitor. Scoase o țigară din pachetul de pe măsuță și o aprinse, trăgînd cu sete din ea.

Îl obseda tot mai mult *scrisoarea*.

Se săltă din fotoliu, deschise ușa balconului și inhală cu aviditate aerul răcoros. Cerul începea să se limpezească, să capete la orizont o culoare alburie. Se aplecă peste balustradă și azvîrli restul țigării în mijlocul străzii pustii. Chiștocul răspîndi astfel o jerbă de minuscule scînteii, străluci efemer o clipă apoi deveni invizibil.

Începea să se facă simțită apropierea toamnei, mai ales noaptea ; un vînt cu miros amărui mătura aleile slab luminate dintre blocuri. Își ridică gulerul pijamalei și reintră zgribulit în dormitor. Șezu un timp în picioare, respirînd zgomotos, cu brațele încrucișate pe piept.

Fu scuturat de un fior ce îi readuse în minte o seară petrecută cu trei luni mai înainte. Revăzu restaurantul impozant, de un lux învechit, chipurile îmbujorate de emoție ale foștilor colegi de liceu, scînteierea șampaniei în cupe. I se păru chiar că aude cu deosebită claritate ritmul vioi al orchestrei, strigătele de veselie întretăiate deasupra mesei împodobită festiv, urările de viață lungă și de împliniri...

Trase un sertar și scoase un plic burdușit cu fotografii, mai vechi și mai noi, reluîndu-și locul în fotoliu. Alese dintre ele pe cele făcute cu prilejul reîntîlnirii cu foștii colegi de liceu. Le examină îndelung, una cîte una, fixîndu-și privirea asupra Ruxandrei, sperînd să discearnă un

anume element ieșit din comun, Zadarnic, figura ei impasibilă nu-i dezvălui nici un amănunt, în toate fotografiile apărea în planul al doilea, ștearsă, banală, ciudat de insignifiantă, parcă dinadins ascunsă pe jumătate în spatele altora, în așa fel încît nu i se distingea decît o parte a feței palide, ascetice.

Nu, fotografiile nu erau capabile să-i clarifice starea de spirit a Ruxandrei, frămîntările, zbuciumul, trebuia să recurgă la amintiri, să reconstituie minuțios în gînd ceea ce se întimplase în seara aceea, în urmă cu trei luni.

Întinse picioarele, își mișcă brațele de cîteva ori pentru a înșela amorțeala mușchilor. Era prea tîrziu să se mai culce și era convins că nu va reuși să adoarmă, deși oboseala îl invada treptat. Își schimbă locul, se trînti pe pat cu mîinile sub ceafă, căutîndu-și o poziție mai comodă. Foșnetul scrisorii din buzunarul pijamalei îl făcu să se încrunte ; se ridică și începu să bată camera în lung și în lat, cu pași leneși. Cunoștea perfect de bine conținutul scrisorii, o recitise de mai multe ori, știa pe de rost fiecare frază.

Sosise acasă pe la miezul nopții, după o absență de o săptămînă, întorcîndu-se dintr-un oraș din sudul țării, unde condusesese o anchetă complicată, istovitoare.

Înainte de a coborî din mașina încinsă și prăfuită rămăsese un minut sau două cu fruntea sprijinită de volan, incapabil să se mai urnească, gata să ațipească. Se smulsese cu un ultim efort din starea plăcută de somnolență, parcase mașina în spatele blocului și pătrunsese în antreul cufundat într-o neverosimilă tăcere ; pe jumătate adormit, apăsase pe butonul liftului. Zărise scrisoarea în ultimul moment, trăgînd mașinal cu coada ochiului către cutiile poștale înșiruite pe peretele din dreapta intrării. Întîi își spusese că poate să stea acolo pînă a doua zi, apoi se răzgîndise.

O desfăcuse pe culoar, înainte de a descuia ușa apartamentului, intrigat de faptul că lipsea numele expeditorului. Și somnul îi pierise subit, ca prin farmec.

Oare de cîte ori a recitit-o ?

Își încordă brațele, suspinînd. Foșnetul filelor din buzunar îl obligă să retrăiască pregnant seara revederii cu foștii colegi, absolvenți ai liceului din orașul natal.

Fusese extrem de curios să-i revadă, să cerceteze pe chipul fiecăruia dintre ei scurgerea implacabilă a anilor...

*

Sandu Ulmeanu era singurul dintre foștii colegi cu care se întâlnea destul de des. Mai cu seamă de cînd Sandu se mutase cu locuința pe o stradă învecinată. Celorlalți le pierduse urma, rareori îi mai parvenea cite o știre despre ei, erau risipiți prin toate colțurile țării, avînd diferite profesii. Cîteodată, se întâlnea întîmplător cu vreunul și atunci schimbau cîteva fraze pe trotuar ori beau o bere în fugă, discutînd cu lungi pauze, parcă stingheriți, aidoma unor bătrîni care nu s-au văzut de multă vreme și care încearcă în zadar să reînvie minunatele zile ale adolescenței.

În urmă cu doi ani, se izbise în foaierul aglomerat al unui teatru de o femeie scundă, obeză, cu părul de un roșu strident ce răspîndea pe o rază apreciabilă un persistent parfum de iasomie. De brațul ei atîrna un omuleț chel, cu ochii bulbucați și tenul pămîntiu. Dăduse să treacă mai departe, murmurînd o scuză de rigoare, dar grăsansa se repezise la el, trăgîndu-l de mîneacă :

— Gabriel ! Nu te-ai schimbat deloc !

Vocea impetuoasă, cu accente ironice, o anume sclipire jucăușă a ochilor verzi și pistruii de la rădăcina nasului i-au readus-o în minte pe Viorica Rotaru, fostă colegă de liceu și prietenă de joacă, fala profesorilor de matematici. În rest, nimic nu mai amintea de fetișcana pirpirie cu cozi negre ca pana corbului, pregătită oricînd să participe la organizarea unei farse. Au stat de vorbă pînă la terminarea antractului, depănînd amintiri din școală. Era moașă la o maternitate din Brăila, iar bărbatul care o însoțea — cel de-al doilea soț —, tehnician pe un șantier din Galați.

Altă dată, în timpul unui concediu petrecut la Brașov, asistase la inaugurarea unei expoziții retrospective de

pictură. Simțise o reală plăcere, poate chiar mândrie, cînd printre numele celor cinci pictori îl descoperise și pe cel al unui fost coleg de clasă.

Despre ceilalți colegi nu știa mai nimic. Făcea excepție, bineînțeles, Sandu, adică maiorul medic Ulmeanu, care locuia la doi pași de el și cu care se întâlnea deseori.

Într-o după-amiază, în urmă cu trei luni, Sandu, intrase ca o vijelie în apartament, se trîntise în fotoliu și întrebase cu voce tăragănată, încercînd să se prefacă indiferent :

— Ai citit *România liberă* de azi, căpitane ?

— Abia am venit de la serviciu. Ziarele sînt în vestibul, n-am apucat să mă uit prin ele.

— Vasăzică, n-ai aflat. Rău, amice, foarte rău.

— Nu mă mai fierbe. Dacă e ceva interesant, dă-i drumul !

Sandu clătinase din cap în semn de imputare.

— Ești o hahaleră, Gabriele !

— Ai cam întrecut măsura, tovarășe maior. Drept pedeapsă, te provoc la un meci de șah. Trei partide... Aduc imediat piesele.

— Adu-le, oricum sînt dator să-ți acord o revanșă, pentru că data trecută ai pierdut. Totuși, dacă mă tratezi cu o *Fetească* am să-mi calc orgoliul în picioare, și mă dau bătut.

— A secat balta.

— Te-ai făcut un calic și jumătate. Duminica trecută mai aveai două sticle în cămară, pe raftul din dreapta, jos. Nu cumva a început să te lase memoria ? Semn rău pentru un ofițer de miliție, bătrîne...

S-au mai ciondănit prietenește cîteva minute pînă cînd a adus vinul, apoi Ulmeanu a scos din servietă ziarul și i-a citit un anunț de la *Mica publicitate*. Era vorba de reîntîlnirea, după douăzeci de ani, a colegilor de promoție ai liceului dintr-un orașel de munte, reîntîlnire organizată de unul dintre premianți, în prezent conferențiar la o Catedră de Fizică.

— Mergem, nu-i așa ? întrebase Sandu și, fără să mai aștepte răspunsul, care nu putea fi decît afirmativ, murmurase dus pe gînduri :

— Ca să vezi minune... Douăzeci de ani bătută pe muncie ! Aproape că nu-mi vine să mă împac cu ideea că au trecut atât de repede. Uluitor de repede... Parcă ieri intram sufocați de emoție la ultimul examen, și apoi ne îmbrățișam la banchetul de adio...

— Au trecut, ce să-i faci ? ! Nu mai sîntem chiar tineri, dragă Sandule... Nu, să nu-mi spui că tu te simți foarte tinăr... N-are rost să ne amăgim. Știi, de multe ori m-am gîndit la foștii colegi de clasă. Cum or fi arătînd ei acum ? Tu erai un găligan cu obrajii pătați de coșuri... amoretzat nebunește de profesoara de franceză... îi scriai interminabile epistole de dragoste, înțesate cu fragmente din clasicii francezi, pe urmă le rupeai furios.

— Nici tu nu erai mai breaz, bătrîne... Îți sfîrșiau călcîiele după Ruxandra.

— Ruxandra ?

— Doar nu vrei să spui că ai uitat de superba noastră colegă, pentru care toți eram în stare să ne aruncăm și în foc ?

Nu-i răspunsese.

În clipa aceea, pentru prima dată după mulți ani, dorise intens să o revadă. Era la curent, firește, cu faptul că se măritase în cel de-al doilea an de facultate cu un profesor trecut binișor de cincizeci de ani. Fusesse o lovitură neașteptată, cruntă, luni de zile umblase năuc, se considerase nu numai ofensat, dar și zdrobit sufletește. Apoi, treptat, scurgerea inexorabilă a timpului așternuse vălul uitării peste chipul iubit al Ruxandrei.

Și deodată, după optsprezece ani — făcuse imediat socoteala și constatase uluit că trecuseră optsprezece ani de cînd nu o mai văzuse și nu mai auzise nimic despre ea —, în după-amiaza aceea cînd Sandu îi citise anunțul de la *Mica publicitate*, silueta Ruxandrei reapăruse parcă din ceață, imagine incertă, adresîndu-i surîsul ei tandru, acaparator. O fată înaltă, veselă, cu tîmplele ușor scobite, cu mers maiestuos și cu ochii de un albastru amețitor și dulce...

— La ce te gîndești ? îl întrebuse Sandu, observîndu-l intrigat. Te-am trezit dintr-un vis ?

Înălțase din umeri, mormăind o banalitate. Era de-a dreptul absurd să-și închipuie că Ruxandra nu s-a schim-

bat deloc, că cel puțin înfățișarea i-a rămas aceeași. Probabil va întâlni chiar o femeie neglijentă, cu privirile oboșite, cu sinii căzuți și picioarele deformate de varice. Da, se putea să fie și așa, era cât se poate de normal ca scurgerea anilor să-și fi lăsat amprenta necruțătoare și pe trupul ei. În definitiv, nici el, Gabriel, nu mai este tânărul impetuos și ardent de odinioară ; iar în ceea ce privește aspectul fizic, e cazul să nu se amăgească, i-a încărunțit părul la temple, i-a apărut o chelie cât un bănuț în creștetul capului, nu se poate lipsi de ochelari când citește la lumina electrică, iar cele două cute adânci săpate de-o parte și de alta a gurii îl fac deseori să pară mai bătrîn și mai morocănos decît este în realitate.

Nu fusese numai el îndrăgostit de Ruxandra. Din pricina cochetăriei pe care o ațîșea, se creau destule animozități în clasă. Cel puțin trei sferturi din băieți ar fi fost capabili de tot felul de nebunii pentru a fi răsplătiți cu un zîmbet de către Ruxandra. Dar el, Gabriel Vlădoianu, era singurul care se putea lăuda că o sărutase în acea vreme. O iubise cu patimă, așa cum de regulă se întîmplă în adolescență.

Se săltă de pe pat și aprinse altă țigară. Amintirile revederii se derulau cu repeziciune, sacadat, abia reușea să țină pasul cu ele, trebuia să facă un efort pentru a le detașa unele de altele.

Retrăia cu înfrigurare fiecare moment al serii petrecute în restaurantul de pe fosta Stradă Mare, revedea fiecare amănunt de parcă ieri s-ar fi despărțit de foștii colegi.

Sala înaltă cu candelabre pretențioase, stucatura complicată a plafonului, oglinzile cam uzate ce reflectau în apele lor gălbui gulerele imaculate ale bărbaților și rochiile fastuoase ale femeilor, irizarea paharelor, mișcările unduioase ale dansatorilor, agitația celor doi ospătari... Și, mai clar decît orice, chipul palid al Ruxandrei, încadrat de părul dens și roșietic. Sta dreaptă în capul mesei, aproape țeapănă, cu umerii acoperiți de un șal pufos, cărmiziu, cu privirea fixă și pupilele puțin dilatate, fără să participe la veselia comesenilor. A recunoscut încîntat că aspectul ei fizic nu s-a schimbat radical. Se maturizase, de-

sigur, trăsăturile îi deveniseră mai pronunțate, expresia feței mai gravă. Pleoapele îi tremurau de câte ori cineva îi adresa cuvîntul, era cuprinsă de o nervozitate de care în mod evident nu se putea descotorosi, acaparată de o spaimă nețarmurită, cronică, izbucnită din străfundurile sufletului, întipărită pe obraz ; un rictus bizar, ce nu dura decît o clipită.

Abia acum, după ce citise scrisoarea de nenumărate ori, și dădea seama că ochii Ruxandrei semănau izbitor cu ochii unui vînat în agonie, care cerșește un ultim glonț, lovitura de grație, pentru a fi scutit de chinuri fără rost.

O privise avid, pe furiș, gîndindu-se la anii cînd fusese atît de îndrăgostit de ea. Constatase ușurat că devenise invulnerabil ; din marea pasiune nu mai rămăsese decît nostalgia, o amintire plăcută și foarte îndepărtată. O invitase la dans. Îl refuzase cu politețe seacă, pretextînd o migrenă. Și nu dansase cu nici unul dintre foștii colegi, repetînd aceeași scuză față de toți. Înălțase încă de la începutul serii un zid rece și invizibil în jurul ei.

Sedea tăcută, preocupată, fuma fără încetare și, din cînd în cînd, își strîngea șalul peste umerii scuturați de un fior, uitîndu-se mereu la ceasul de mînă. Se retrăsese foarte devreme, înaintea tuturor, într-un mod atît de discret, încît nimeni nu-i remarcase absența. La plecare, în vestiar, schimbase cîteva replici cu Sandu Ulmeanu.

Tîrziu, după ce au părăsit restaurantul, el încă era obsedat de neliniștea stranie din privirile Ruxandrei. Sandu, deși mahmur, intuisese la ce reflectează. Îl bătuse pe umăr și murmurase :

— A divorțat de vreo zece ani... Știi ?

— De unde să știu ? N-am mai întîlnit-o de-acum optsprezece ani. Cu ce se ocupă ? Unde a fost repartizată după examenul de Stat ?

— Ai să rîzi...

— De ce să rîd ?

— E dactilografă într-un birou oarecare.

— Îți bați joc de mine ?

— Nicidecum.

Pășiseră un timp în tăcere pe sub șirul de castani de pe fosta Stradă Mare, apăsăți de aerul jilav al zorilor, apoi Sandu îl luase de braț, îi întinsese pachetul de țigări și-l îndemnase să se așeze pe banca din fața Poștei. Fumaseră fără să se privească, învăluiți în lumina incertă a începutului de zi. În cele din urmă, ghicindu-i întrebarea ce-i plutea pe buze, Sandu reluase cu glas scăzut, domol :

— N-a mai terminat facultatea, s-a retras pe la mijlocul anului trei. A ezitat să-mi dea amănunte... O frământă ceva... Se pare că nu te-a uitat complet. S-a interesat unde lucrezi, dacă ai nevastă, copii.

— I-ai spus ?

— Da.

— I-ai spus că lucrez la Ministerul de Interne ?

— Da. Nu trebuia ?

— Ba da...

— Când a auzit că ești ofițer de miliție a făcut o mină...

— Adică ? Ce-a zis ?

— A tresărit vizibil. Tare aș vrea să știu ce o frământă pe biata noastră Ruxandra.

— Ai observat și tu că o frământă ceva ?

— Cum să nu observ ? ! La plecare mi-a cerut adresa ta, vrea să-ți trimită o ilustrată.

*

Așadar, trecuseră trei luni de la revederea cu foștii colegi de liceu.

Și în noaptea asta, revenind în București după o absență de-o săptămână, găsisse în cutia poștală ciudata scrisoare expediată de Ruxandra.

Somnul îl ocolea cu înverșunare. În curînd avea să se lumineze de ziuă. Deschise larg fereastra, făcu cîteva exerciții de înviorare și de box cu umbra, apoi reîmbracă bluza pijamalei și percepă din nou foșnetul scrisorii. Se gîndi că va trebui să discute cu colonelul Mitu înainte de a lua o hotărîre în legătură cu cele scrise de Ruxandra.

Din depărtare sosi lent uruitul unui tramvai, apoi scrîșnetele surde ale unui camion și zăngănitul navetelor cu sticle de lapte descărcate pe trotuarul din fața Alimenta-

rei. Somnul îi fugise de-a binelea, și pleoapele continuau să-l usture.

Cinci minute mai târziu ședea ghemuit în fotoliu, cu un pahar de ceai negru la îndemână, examinând încordat filele scrisorii etalate pe genunchi, acoperite cu un scris mărunț, ascuțit, tremurat pe alocuri, cu spații largi între cuvinte. Aprinse o țigară, sorbi o înghițitură din ceaiul fierbinte și se apucă să parcurgă iarăși rîndurile acelea, de astă dată citind cu glas tare, rar, ca un actor care dorește să-și întipărească în memorie fiecare nuanță a frazelor unui rol dificil și extrem de important pentru cariera sa :

Dragă Gabriel,

Am reflectat zile întregi înainte de a-ți scrie, nu o dată am avut intenția de a renunța, apoi, mînată probabil de un imbold inexplicabil, am luat totuși hotărîrea să aștern pe hîrtie aceste rînduri.

Te rog să mă scuzi dacă îți voi părea incoerentă...

De fapt, este normal să-ți par incoerentă, împrăștiată, dat fiind starea de spirit care mă apasă...

Cînd vei cunoaște toate faptele, îți vei da seama cu ușurință că nu-mi puteam permite să mă adresez oricui... Ah, n-are rost să pierd minute prețioase încercînd să mă justific ; pe urmă, ca să fiu sinceră, am deplină încredere în tine. Sper să nu mă dezamăgești, în ciuda faptului că într-o anume perioadă m-am purtat destul de urît cu tine. Poate tocmai acesta este motivul care mă îndeamnă la destăinuiți, poate vreau să mă pedepsesc, să mă umilesc, să fac penitență dezvăluindu-mi gîndurile în fața ta.

Într-un anume fel, am convingerea că numai tu mă poți ajuta, dragul meu Gabriel...

Îmi vine nespus de greu să calc peste ultimele rămășițe de orgoliu, mi-e rușine că sînt nevoită să apelez la fostul meu prieten, falnicul și credinciosul meu scutier de odinioară. Nu pot proceda altfel ; în situația disperată în care mă aflu eu acum, mîndria s-ar putea dovedi un balast inutil și, mai cu seamă, costisitor de primejdios...

De fapt, te rog să crezi că fac apel nu numai la fostul coleg și prieten ci și, în egală măsură, la actualul ofițer de miliție.

Mă tem, Gabriel, mi-e tare frică, mă torturează o spaimă teribilă, am senzația din ce în ce mai acută că o mare primejdie îmi dă tîrcoale neconținut.

Zilele îmi sînt numărate.

Parcă te văd cum surîzi neîncrezător.

Sînt condamnată să pier, presimt că nu mi-a mai rămas nici o șansă de salvare. „EI“ sînt formidabil de puternici și de vicleni, reprezintă o forță cu care eu nu mă încumet să lupt. Admit, totul este pierdut, nu mai sînt în stare să rezist tensiunii crescînde, dar poate tu vei izbuti să mă smulgi din capcană... Poate... EI SÎNT FOARTE TARI... Am certitudinea că cele mai mărunte deplasări îmi sînt supravegheate cu strictețe.

Îmi dau silința să nu aflu nimeni de această scrisoare.

Chiar și în cursul nopții stau de veghe, pîndind pașii care îmi vor aduce sfîrșitul trist și iremediabil, deznodămîntul de care nu mă pot feri. Știu, n-am realizat nimic deosebit în viață, e cazul să aștept cu resemnare gongul final, dar acum, cînd mă îndrept către capătul drumului, mă agăț cu disperare de tine, deși, într-un fel, sînt aproape convinsă că nimeni și nimic nu mă mai poate ocroti. Nu, nu sînt o fatalistă.

E prea tîrziu să mai pot fi salvată, dragul meu Gabriel...

Am grijă să nu rămîn pe stradă cînd începe să se întunece, mă încui în casă, aprind lumina și stau în pat, crispată, cu ochii larg deschiși, fumînd țigară după țigară. Uneori am senzația că aud niște pași, că cineva se furișează prin curte. Minutele se scurg lent, silnic de lent, cînd aștept și cînd îmi repet mereu că nu mi-a mai rămas nici o fărîmă de speranță. Nu mai pot să rezist... Poate chiar doresc să se termine coșmarul cît mai degrabă. Ivirea zorilor mă surprinde trează, epuizată, și atunci îmi spun că mi s-au mai acordat cîteva ore penibile, iluzorii, poate chiar o zi întreagă de răgaz tern și istovitor. În cursul zilei mă amenință același pericol, în fața căruia mă simt la fel de neputincioasă. Umbre tainice mă împresoară în permanență...

Nopțile sînt incomparabil mai chinuitoare. N-am curajul să iau somnifere pentru a scăpa de coșmarul acesta

palpabil, material, în fața căruia mă simt la fel de paralizată, probabil mi-a mai rămas totuși o infimă doză de rezistență... Ar trebui doar să întind mîna spre cutia de pe noptieră, să înghit o pilulă și să dorm, să mă învăluie somnul adînc și înșelător, în timpul căruia să se consume prăbușirea în neant, fără a mai fi nevoită să asist apatică la propria-mi agonie.

Stau în pat, înfrigurată, ascult șuieratul vîntului printre crengile nukului din curte, scîrțîitul porții și lătratul ciinilor din vecini ; zăresc pe lîngă marginile perdelelor lumina firavă a becului de deasupra bodegii „Nicorești“ și un petec de cer vinețiu, pe care se învălmășesc norii.

Ajută-mă, Gabriele !

Știu, scrisoarea mea ți se va părea ridicol de patetică, poate chiar vei avea impresia că e decupată dintr-o melodramă de prost gust. Îți dau cuvîntul meu că nu exagerez absolut nimic. Pentru a te convinge de vinovăția lor, îmi voi da silința să-ți expun faptele în ordine cronologică, deși cazul acesta nu conține nimic clar, totul fiind după părerea mea confuz și de-a dreptul absurd.

Așadar, voi începe cu ceea ce consider eu că se poate numi un prim reper. De fapt, un amănunt neînsemnat la prima vedere, însă necesar în interpretarea bizarelor întîmplări pe care le trăiesc în ultima vreme.

N-aș fi acordat atenție acestui amănunt dacă mai tîrziu nu s-ar fi repetat și dacă nu m-ar fi îndemnat să trag o anume concluzie cu urmări nefaste pentru mine... Cîteodată am pur și simplu senzația că amenințarea e atît de

Fraza se întrerupea aici.

Nu exista nici măcar semnătura, ca și cînd Ruxandra fusese obligată de anumite împrejurări să renunțe a mai continua scrisoarea, apoi, într-un moment prielnic, reușise s-o expedieze în pripă.

Dacă nu i-ar fi recunoscut scrisul — după atîția ani încă își amintea de literele mult înclinate spre dreapta, de neglijarea semnelor diacritice, de virgulele lungi și anemice — ar fi fost tentat să-și imagineze că cineva dorește

cu tot dinadinsul să-i joace o farsă timpită. Dar nu putea fi vorba de așa ceva, tonul era prea dramatic pentru a fi fals ; pe urmă, îl obseda fizionomia Ruxandrei din seara reîntîlnirii cu foștii colegi de liceu : privirea resemnată, pleoapele roșii, trăsăturile ascuțite, adînci, cutremurarea umerilor, crisparea degetelor, semne ce demonstau că încă de acum trei luni era măcinată de griji, speriată.

Oare pericolul este cu adevărat grav și real ? Cine o amenință ? De ce este hărțuită ? Și din ce cauză n-a mai terminat scrisoarea ? Nu cumva suferă de mania persecuției ? Poate sistemul nervos i-a fost zdruncinat de un șoc oarecare și ar trebui mai degrabă să se adreseze unui psihiatru, nu unui ofițer de miliție...

Nu pomenește nici un nume propriu, nici o descriere de persoană, nici un fapt concret, doar pronumele personal „EI“, din care se poate deduce că este amenințată de doi sau mai mulți indivizi. Din păcate, acești indivizi au statut de fantome, le lipsesc înfățișarea fizică, vîrsta, adresa...

Oricum, e de datoria lui să ia legătura cît mai curînd cu Ruxandra, să verifice amănunțit, și pe cale oficială, temerile ei. Peste cîteva ore se va prezenta în fața colonelului Mitu, va raporta totul și, bineînțeles, va stărui să i se încredințeze acest caz straniu.

Dar dacă va fi prea tîrziu ?

Un strop de sudoare rece i se prelinse pe șira spinării. Duse paharul la gură și înghiți restul de ceai. Se răcise, avea un gust neplăcut, parcă de rugină.

Scrisoarea zăcuse o săptămînă în cutia poștală de la parterul blocului și acest fapt trebuia să fie luat în considerație cu luciditate. Dacă era adevărat ceea ce susținea Ruxandra, dacă realmente o amenințau niște indivizi foarte vicleni, nu îi era deloc permis să se legene cu iluzii deșarte. Într-o săptămînă se puteau petrece multe lucruri neprevăzute. Trecuseră exact șapte zile de cînd poștașul depusese plicul în cutia de corespondență, iar șapte zile reprezintă un răstimp enorm pentru un om a cărui viață este amenințată de un permanent pericol.

Constată uimit, și totodată nemulțumit, că nu deține nici o informație referitoare la situația actuală a Ruxan-

drei, nici măcar adresa sau locul de muncă, pentru a anunța organele de miliție din localitatea respectivă s-o ia sub protecție pînă la sosirea lui.

I se promisese că va putea să-și ia concediul de odihnă îndată ce se va întoarce din misiune. Bun, va pleca în concediu chiar în orașul unde trăiește Ruxandra... Înălță din umeri, iritat, gîndindu-se că va trebui să discute cu colonelul Mitu, nu îi era permis să acționeze de unul singur ; probabil cei care o amenință pe Ruxandra sînt niște infractori foarte versați. Era posibil ca ei să fi aflat de scrisoare și să-și ia măsurile de rigoare, să-și mascheze intențiile, să se dea la fund, să devină invizibili o perioadă. Da, probabil sînt foarte abili, din moment ce ea manifestă atîta prudență.

Scrisoarea purta ștampila poștei dintr-un orășel situat în nordul țării. Dacă se gîndea bine, trecuse cîndva pe-acolo, cu vreo opt ani în urmă ; își mai amintea de o șosea în pantă, de niște case răzlețe, de o pădure seculară la poalele unui masiv muntos...

Scoase din bibliotecă un dicționar și cîteva ghiduri, căută numele localității respective, apoi consultă o hartă și notă pe o hîrtie puținele informații obținute : stațiune climaterică situată la poalele munților... fabrică de che-restea... izvoare de ape minerale indicate în cura bolilor ficatului și a căilor biliare... se pot face excursii și alpinism pe Muntele Palanga... ruinele cetății de pe creasta muntelui datează din secolul...

Încercă în zadar să-și închipuie atmosfera cotidiană din acel orășel. La ce instituție lucrează Ruxandra ? Datorită cărei împrejurări a ajuns să se stabilească pe acele meleaguri ?

Stinse veioza și se uită la ceas. Era șase fără un sfert. Lumina certă a dimineții invadase pe nesimțite întreaga încăpere.

Ridică receptorul telefonului și formă numărul lui Sandu Ulmeanu. După ce suportă cu stoicism blestemele amicale ale maiorului, trezit prea devreme din somn, căpătă confirmarea că Ruxandra locuia în localitatea de unde

fusesse expediată scrisoarea, că se stabilise acolo cu vreo doi ani mai înainte, venind din Cluj.

Întrerupse legătura fără să-i mai spună prietenului de ce îl interesează la o oră atât de matinală soarta fostei lor colege de liceu.

Un pasaj din scrisoare menționa : *Ivirea zorilor mă surprinde trează, epuizată, și atunci îmi spun că mi s-au mai acordat câteva ore penibile, iluzorii, poate chiar o zi întreagă de răgaz...*

Probabil „EI“ uzau de amenințări numai cu scopul de a o împiedica să recurgă la ajutorul autorităților. Faptul că reușise totuși să găsească un moment prielnic pentru expedierea apelului dovedea, într-o oarecare măsură, că infractorii nu aveau curajul să atace fățiș.

Privi din nou ceasul, avînd senzația că minutele se scurg mult mai lent în această dimnieață. Începea să-l obse-
deze o anumită frază din scrisoare : *E prea tîrziu pentru a mai putea fi salvată, dragul meu Gabriel...*

Capitolul 2

Secretara colonelului rostea răspicat în receptor „da, da, da“, făcea o pauză pentru a-și asculta interlocutorul și nota convorbirea într-un registru consumat pe trei sferturi. Pixul îi alerga cu repeziciune pe hîrtie, abia înălțase capul cînd Vlădoianu pășise în anticameră. O șuviță a părului de culoarea abanosului — pe care căpitanul îl bănuia deosebit de mătăsos — îi alunecase pe frunte, gulerul bluzei era mototolit. În dimineața aceea secretara semăna cu o școlăriță model, premiata clasei, prinsă pentru prima oară cu lecția neîn-vățată.

De cîte ori trecea prin anticameră, Vlădoianu spera să observe câteva firimituri de pîine pe birou, urme de ruj pe un pahar, un creion cu vîrful rupt sau orice alt

semn ce putea să-i confirme faptul că se găsea în prezența unei ființe omenеști, nu a unui robot cu aspect de femeie superbă, enervant de corectă, care nu-și pierde stăpînirea de sine niciodată. Și iată că azi, în fine, secretara arăta complet schimbată, era nervoasă și parcă în ochii ei migdalați stăruia o durere surdă. După ce termină convorbirea, rămase cîteva secunde cu receptorul în mînă, absentă, apoi îl trînti în furcă și schiță un gest către Vlădoianu, îndemnîndu-l să intre la șef.

Colonelul ședea în picioare, la fereastră, cu spinarea ușor încovoiată. Păru-i încă bogat, în întregime albit, era zburlit, dovadă că își trecuse tot timpul degetele prin el, cum obișnuia cînd îl nemulțumea ceva. Deasupra biroului se încolăceau spirale dense de fum de țigară, iar scrumiera întesată de chiștoace emana un miros acru. Faptul îl șocă pe căpitan, întrucît știa că Mitu se lăsase de fumat de mai bine de doi ani și că de-atunci nu mai permitea nimănui să fumeze în biroul său.

Colonelul întoarse capul, îl privi cîteva momente pe căpitan cu o expresie de nedumerire, clipind, surprins parcă de prezența lui acolo. Oftă și începu să măsoare încăperea cu pași rari.

— Ți-am citit raportul. Te felicit pentru îndeplinirea cu succes a misiunii. Ia loc. Scuză-mă, te-am lăsat să aștepti cam mult.

Vlădoianu se instalează comod, trăgînd cu coada ochiului la silueta agitată a colonelului. Duse mîna la buzunarul unde își ținea țigările, trase pachetul pe jumătate, apoi îl îndesă la loc.

— Poți să fumezi, zise Mitu.

Observă uimirea căpitanului și schiță un zîmbet de resemnare.

— Fumează, și dă-mi și mie o țigară.

— Carpați fără filtru...

— Nu contează. Țigară să fie ! De ce mă privești așa ? N-ai mai văzut oameni fumînd ? Da, m-am luat iarăși de fumat, deși jurasem să nu mai pun gura pe tutun toată viața.

Trase cu lăcomie două fumuri și continuă pe un ton din care răzbătea iritarea, dar și o notă de tristețe.

— Azi-noapte am dat gata un pachet și jumătate de Mărășești. Buruiana dracului ! Am avut noroc cu șoferul, avea el o rezervă. La ce oră ai sosit acasă ?

— La douăzeci și trei și treizeci.

— Da, bine...

Făcu un gest evaziv, își relua îngândurat plimbarea prin încăpere, și pe frunte i se iviră cutele verticale ce indicau concentrarea intensă. Se opri lângă fereastră, propti palmele pe pervaz, și umerii îi fură scuturați de un fior. Vorbi fără să se întoarcă :

— Voiai să-ți iei concediu, nu ?

— Mi-ați promis că îndată ce mă întorc...

— Ți-am promis, ai dreptate. Numai că...

Se întrerupse, părînd brusc preocupat de peisajul defărară. Căpitanul fu convins că pe Mitu nu-l interesau cîtuși de puțin vîrfurile plopilor din curte și nici pădurea de antene de pe acoperișurile blocurilor din vecinătate. Fu izbit deodată de un amănunt pe care ar fi trebuit să-l sesizeze încă din clipa cînd intrase în cabinetul colonelului Mitu. De obicei, biroul acestuia era aglomerat de acte, de mape, de dosare, de o sumedenie de hîrtii adnotate pe margine cu creioane de diferite culori. De astă dată, biroul arăta uimitor de pustiu, chiar de tot pustiu dacă pe cristallul din mijloc nu s-ar fi găsit o singură fotografie, de formatul unei cărți poștale. Din locul în care era așezat nu izbutea să vadă clar pe cine reprezintă acea fotografie, deslușea vag doar bustul unui bărbat. Fu smuls din gînduri de vocea colonelului :

— Ții neapărat să pleci în concediu ?

„M-am ars, își zise Vlădoianu, mă ia cu binișorul, cu siguranță că are de gînd să mă însărcineze cu o nouă anchetă. Trebuie să rezist, ce dracu, am tot dreptul să mă odihnesc. E cazul să scot mai repede scrisoarea Ruxandrei și să încerc să-i explic... Ce să-i explic ? Că doresc să plec eu și nu altcineva în orașul în care locuiește fosta mea colegă de liceu ? Parcă văd că mă voi lăsa înduplecat, cum m-am lăsat întotdeauna... Nu, n-am să mai cedez, oricît ar stărui să renunț la concediu.“

Colonelul își dresе vocea cu putere, se apropie de căpitan, îi puse mîna pe umăr și murmură :

— Gabriele, băiatule, noi doi ne-am înțeles de minune pînă acum.

— Ne-am înțeles, nu pot să tăgăduiesc.

— Ce s-o mai lungim, ai picat la țanc, dacă astăzi nu te-ai fi aflat aici, te-aș fi înștiințat să te întorci rapid. Da, foarte rapid !

Îl bătu pe umăr ușurel, ocoli biroul și se așează oftînd pe scaun. Ridică fotografia, o privi clătînînd din cap și o întinse căpitanului.

— Îl cunoști ?

Vlădoianu se concentrează asupra chipului surîzător din poză : un ofițer de miliție, un locotenent cu părul lins și o umbră de mustață ce-i împrumuta feței cărnoase, joviale, aerul caraghios de demn al unui actor de vodevil care a fost silit de cine știe ce împrejurare să interpreteze rolul principal dintr-o tragedie antică.

— Nu-l cunosc personal, însă fotografia am mai văzut-o undeva... Da, precis am mai văzut-o... Să mă gîndesc puțin...

— Gîndește-te.

Căpitanul fu surprins de tonul foarte grav cu care fusese pronunțat cuvîntul, se uită la colonel și fu și mai surprins descifrînd durerea din ochii lui.

— Am mai văzut-o acum trei ani, înrămată și atîrnată pe unul din pereții locuinței dumneavoastră. Dacă nu mă înșel, în prima cameră, în dreapta bibliotecii. În noaptea aceea de pomină, cînd am făcut revelionul împreună cu dumneavoastră și cu căpitanul Marinescu. Trebuie să recunosc, ați avut un vin grozav, nu ne-am astîmpărat pînă n-am dat gata toată damigeana.

— Așa e ! Credeam că erai prea amețit ca să mai poți observa ceva.

— Ei, nici chiar în halul ăsta.

— Vezi tu, nu știu cum să încep... Locotenentul se numește Adrian Georgescu și este nepotul meu. Soră-mea, adică mama lui, a murit cînd el încă nu împlinise cinci ani... Iar tatăl, un nepricopsit cu care nu prea întrețineam relații, s-a recăsătorit imediat. Și atunci l-am luat eu pe Adrian, l-am crescut, l-am educat, i-am îndrumat cum m-am priceput primii pași în viață... Și acum...

Vlădoianu avu impresia că privirea colonelului se umezește. Înclină capul ; un gest ce putea să însemne orice, compasiune, încurajare, înțelegere. De fapt, neștiind care-i cauza tristeții lui Mitu, nu putea să se pronunțe.

— Adrian dorea să se facă economist, dar eu am insistat să se înscrie la școala de ofițeri de miliție... L-am convins cu destulă greutate, și acum regret... Poate vedeam în el un demn urmaș al meu ! Ar fi avut parte de altă soartă, dacă eu n-aș fi insistat să... Dar să termin cu lamentările. Scuză-mă, mă bîlbîi ca o babă lacrimogenă...

Continuă sumbru, cu privirea fixată peste capul căpitanului :

— Aseară, puțin după orele douăzeci și unu, locotenentul Georgescu a fost atacat și rănit de un necunoscut, ceea ce, într-un fel, demonstrează că nepotul meu nu era bine pregătit din punct de vedere profesional.

— Depinde de situația în care se afla. Rănit grav ?

— Da... Rănit foarte grav. Nu se știe dacă va mai supraviețui.

Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile și reluă :

— Vestea mi-a fost anunțată imediat de către comandantul Inspectoratului județean al Ministerului de Interne. M-a asigurat că se va încerca tot ce-i omeneste posibil pentru a-i fi salvată viața. Nu-mi fac iluzii, dacă va trăi, va rămîne infirm, un om suferind pînă la sfîrșitul zilelor sale. Înainte de a te chema, am luat legătura cu ministrul. S-a hotărît ca un om din serviciul meu să preia cazul de care se ocupa Adrian. Rămîne la latitudinea mea alegerea ofițerului respectiv. Și...

— Și v-ați gîndit la mine.

— M-am fixat asupra ta. N-am dreptul să-ți impun acest caz, ți-am promis că-ți voi aproba plecarea în concediu și nu vreau să-mi calc cuvîntul. Pe de altă parte, bănuiesc că propunerea de a prelua tu acest caz te onorează.

„Mă onorează, desigur, îmi vine să sar în tavan de bucurie, gîndi căpitanul făcînd haz de necaz. Dacă n-ar exista scrisoarea Ruxandrei, m-aș simți teribil de mîndru pentru această apreciere...”

Se lăsă pe speteaza scaunului și înclină din cap, afirmativ. Colonelul păru ușurat, alege o țigară din pachetul de pe birou, o frământă între degete și spuse :

— Te rog să fii convins că am reflectat cu multă seriozitate înainte de a-mi fixa alegerea asupra ta. Va trebui să te porți cât mai firesc, să-ți pui la contribuție toate capacitățile fizice și intelectuale în rolul pe care îl vei juca. În plus, să dai dovadă de prudență, de cât mai multă prudență...

— Voi fi prudența personificată.

— Orice gest necugetat te-ar putea deconspira.

Miroși țigara, vru s-o aprindă, se răzgîndi și o aruncă scîrbit în scrumieră.

— Se înțelege de la sine că vei fi detașat în județul respectiv pînă la elucidarea completă a cazului. Vei lucra cu tovarășul maior Coliban. i te vei adresa, îi vei cere sprijinul de cîte ori se va ivi o problemă neașteptată. De altfel, îți va fi șef direct. Îmi revine sarcina să te pun în temă. Din păcate, dispunem de foarte puține date...

În urmă cu două săptămîni, a acostat în portul Constanța o navă sub pavilion panamez. Marinarii au primit obișnuita învoire. La apelul de seară, deci după expirarea învoirii, șeful echipajului a constatat absența unuia dintre ei. Lipsea Willem Claesz, de origine olandeză, angajat în timp ce vasul făcea escală în portul Pireu. Atît se știa despre olandez în momentul cînd s-a anunțat autorităților românești dispariția lui. Și, bineînțeles, au fost furnizate și semnalmente lui : de statură mijlocie, foarte voinic, cu barbă în formă de colier, cu o cicatrice sub lobul urechii stîngi. Individul se dovedise un taciturn, nu legase prietenie cu nici unul din ceilalți membri ai echipajului, nefiind cîtuși de puțin înclinat spre confesiuni, cum se întîmplă de obicei cu oamenii care prin natura profesiei sînt nevoiți să conviețuiască multă vreme într-un spațiu restrîns. S-au întreprins imediat cercetări. Olandezul a fost găsit mort după patru zile lovit de o mașină, neidentificată încă, pe o stradă periferică din Cluj. Nu mai purta hainele cu care plecase de pe navă, era îmbrăcat cu un costum nou, de serie, confecționat într-una din fabricile noastre. Își răsese barba și n-avea nici un act asupra lui.

— Suspect.

— Aşa-i. Procesul-verbal de necropsie a relevat că înghiţise un somnifer foarte puternic înainte de a fi lovit de maşină, de unde a rezultat ipoteza normală că accidentul a fost înscenat. Cu câteva ore înainte de deces, olandezul a fost văzut într-o bodegă din Cluj, în compania unui individ necunoscut. L-a remarcat ospătarul care l-a servit, datorită acelei cicatrice izbitoare. Ambii clienţi vorbeau bine româneşte, fără vreo urmă de accent străin. Pornindu-se de la acest indiciu, s-a stabilit în curînd adevărata identitate a marinarului olandez de pe vasul panamez. În realitate, Willem Claesz era românul Apostiu Ion...

— Spionaj ?

— Nicidecum. Deja s-au făcut investigaţii.

Îşi dresе vocea şi reluă :

— Aşadar, s-a stabilit că Willem Claesz era de fapt românul Apostiu Ion, de profesie tehnician auto, născut în Bucureşti în anul 1932, fugit din ţară în anul 1960. În 1963 a ispăşit o condamnare destul de blîndă într-o închisoare din Italia, fiind implicat într-o afacere cu trafic de aur. A continuat să frecventeze medii infracţionale. În ultima vreme era în strînsă legătură cu un individ din Grecia, fişat la Interpol, bănuir că face parte dintr-un gang internaţional care practică sustragerea obiectelor de artă din diferite ţări. Furtul capodoperelor a devenit din ce în ce mai rentabil, uneori chiar mai rentabil decît afacerile cu stupefiante. O bună parte din aceste opere de artă sînt achiziţionate ilegal de colecţionari fanatici, foarte bogaţi, care n-au nici un fel de scrupule cînd e vorba de provenienţa acestor opere. Le zăvoresc în depozite secrete, păzite cu străşnicie, scoţîndu-le din circuitul valorilor muzeale. Se zice că un astfel de colecţionar a declarat cu emfază că, la moartea lui, colecţia va fi arsă împreună cu el...

Se întrerupse pentru a-şi potoli accesul de tuse, bău un pahar cu apă şi reluă :

— Locotenentul Georgescu Adrian a fost însărcinat să afle cu ce s-a ocupat Apostiu Ion în cele patru zile cît a stat în România, adică din momentul cînd ni s-a anunţat

disparația lui din Constanța și pînă în momentul cînd a decedat în chip suspect în Cluj. De ce a revenit acest transfug în țară ? Cu cine s-a întîlnit ? Ce treburi a învărtit ? Prima urmă a lui Apostiu trecea printr-o localitate din județul de care aparține Georgescu. A început investigațiile fără a neglija nici un aspect al problemei. Adrian este un tip extrem de meticulos. Poate tocmai din cauza asta a dorit să se facă economist... Hmm ! A izbutit să descopere că Apostiu fusese trimis la noi pentru a lua legătura cu niște infractori din nordul țării.

— Credeți că se pune la cale furtul și transportul peste hotare a unor obiecte de artă ?

— Nu știu... Este posibil, dată fiind specialitatea celor care l-au catapultat aici pe Apostiu. Din păcate, nu putem trage nici o concluzie. Joi dimineată, Adrian i-a transmis maiorului Coliban că intenționează să verifice o pistă importantă, care avea să-l conducă direct la șeful bandei. Atît... Din nefericire, n-a mai avut posibilitatea să raporteze rezultatul investigațiilor. Aseară, puțin după orele douăzeci și unu, a intrat să bea o bere într-o bodegă situată la periferia orașului N.

— Ceea ce înseamnă că urmărirea o persoană care intrase de asemeni în bodegă.

— Putem afirma cu precizie că așa s-a întîmplat, deoarece unul din clienți a spălat putina fără să achite nota de plată, la scurtă vreme după ce a apărut Adrian în local. Presupun că Adrian s-a deconspirat într-un mod oarecare. Cel urmărit s-a dus la toaletă, a forțat fereastra acoperită cu o plasă de sîrmă, a sărit într-o curte interioară, a străbătut un gang și...

— Și la capătul gangului a fost așteptat de locotenentul Georgescu.

— De unde știi ?

— Așa aș fi procedat și eu. Nu l-aș fi lăsat să-mi scape din mînă.

— Și te-ai fi lăsat doborît ca o mazetă ?

— V-am mai spus, depinde de situația care...

— Te rog, nu e cazul să mai discutăm. A acționat ca un începător și a plătit scump. A avut totuși un dram de

noroc, s-au împiedicat de el doi lăutari, doi tineri care fuseseră tocmiți la o petrecere. A fost transportat la spital într-o stare foarte gravă... Nu se poate discuta cu el. Și încă un amănunt, deloc neînsemnat : după ce a fost înjunghiat, i-au fost golite buzunarele, probabil cu intenția de a se obține vreo informație sau poate pentru a ne face pe noi să credem că a fost atacat pentru a fi jefuit.

— Sper că nu obișnuia să poarte asupra lui un jurnal al activității zilnice.

— Nu !

— Am glumit, iertați-mă.

Colonelul îi aruncă o privire muștrătoare și reluă :

— Clientul care a șters-o fără să achite nota de plată a lăsat pe masă o servietă. Garanție derizorie...

Trase un sertar și scoase din el o servietă jerpelită, din vinilin ; o deschise și înșiră pe cristalul de pe birou câteva obiecte :

— Un prosop murdar, un săpîn abia început, o periură de dinți, un mers al trenurilor.

— Amprente ?

— Destule, dar amestecate și difuze, întrucît servieta a circulat printr-o mulțime de mîini înainte de a ne parveni. Nici unul din aceste obiecte nu ne poate lansa o pistă, fie ea cît de vagă.

— Paharul și tacîmurile ?

— Totul a fost curățat, spălat, deoarece după o jumătate de oră bodega și-a tras obloanele.

— Semnalmente ?

— Nimic. Adică nimic folositor.

— Se știe ce avea locotenentul Georgescu în buzunare ?

— În linii mari... Un stilou, o legătură de chei, legitimația, țigări, probabil o anume sumă de bani... Și o brichetă de forma unui obuz în miniatură, de care nu se despărțea niciodată, pe care i-am dăruit-o eu cînd a absolvit școala de ofițeri. O considera un fel de amuletă... O promisem pe front, în Munții Tatra, de la un partizan ceh pe care l-am smuls ca prin minune din ghearele unui pluton de execuție. Bricheta are gravată pe ea dictonul latin DULCE ET DECORUM EST PRO PATRIA MORI.

Închise ochii cîteva secunde (Vlădoianu fu sigur că Mitu își amintea ziua aceea îndepărtată cînd primise bricheta din mîinile partizanului ceh), își umezi buzele și continuă :

— Unul dintre brancardierii care l-au urcat pe Adrian în ambulanță susține că l-ar fi auzit șoptind de două ori cuvîntul *cocor*. Nu cunoaștem însemnătatea acestui cuvînt și nici nu-l putem lua în considerație, dată fiind starea gravă a rănitului. Într-unul din buzunarele pantalonilor a mai rămas un mic petec de hîrtie : un sfert de tichet folosit la călătoria cu unul din autobuzele Întreprinderii Auto din județul respectiv. Specialiștii noștri au tras concluzia că tichetul a fost cumpărat din localitatea Ghințurești.

Vlădoianu își stăpîni o tresărire. Ghințurești era chiar localitatea unde locuia în prezent Ruxandra, orașelul din care expediasc ciudata scrisoare. Oare exista o legătură între cazul de care se ocupase locotenentul Georgescu și scrisoare ? Apropierea era tentantă...

— Așadar, urmă colonelul, bizuindu-ne pe acea rămășiță de tichet, putem afirma fără teama de a greși că Adrian a părăsit ieri Ghințureștii, probabil după ce a descoperit ce anume a învîrtit Apostiu Ion în cele patru zile dinaintea morții.

Se întrerupse pentru a-și masa cîteva clipe fruntea.

— Vei prelua misiunea lui. Recunosc, posezi puține date. Vei avea de rezolvat o problemă foarte încîlcită. Adversarii noștri dețin deocamdată un atu, știu că au intrat în colimatorul miliției și vor acționa în consecință. Trebuie să existe în Ghințurești un grup format din mai multe persoane, bărbați sau femei, care sub masca unor îndeletniciri banale plănuiesc o infracțiune de proporții. Acolo se află nodul principal, din orașelul acela pleacă firele urzelii lor... M-am întrebat și eu dacă nu cumva avem de-a face cu niște spioni. Nu ! De altfel, am discutat cu colegii de la Securitate. Nici în Ghințurești, nici prin împrejurimi nu există obiective militare sau industriale care ar putea stîrni apetitul unor servicii de spionaj.

— Poate există acolo un muzeu de artă dotat cu vreo piesă rarisimă, și atunci s-ar explica...

— Nu există, am verificat. Vei porni de la zero, întrucît nu putem obține nici o informație din partea lui Adrian...

— Îmi permiteți ? Un anume fapt mă îndeamnă să presupun că nu voi porni chiar de la zero.

Mitu înălță sprîncenele :

— Ce fapt ?

— Mi-a făcut un semn discret zeița Fortuna...

Relată pe larg întîlnirea festivă cu foștii colegi de liceu, discuția dintre Ruxandra și maiorul medic Ulmeanu, apoi depuse pe birou scrisoarea ce-i acaparase orele din timpul nopții.

Colonelul se aplecă intrigat deasupra filelor. Începu să citească trecîndu-și mereu degetele prin păr, iar cînd termină își saltă ochelarii pe frunte și murmură :

— Aș zice să nu te încrezi în zeița Fortuna. Deseori e înșelătoare, îți trage o otheadă, pe urmă te abandonează cînd ți-e lumea mai dragă. Să nu ne entuziasmăm prea devreme. Nu uita că scrisoarea a fost expediată acum o săptămînă.

Scrise cîteva rînduri pe o hîrtie și apăsă pe butonul soneriei. Secretara apăru îndată, străbătu încăperea cu un mers straniu, parcă mecanic, și se opri lîngă birou.

Colonelul îi întinse nota.

— Să ni se răspundă urgent.

Secretara înclină capul fără să rostească vreun cuvînt și ieși însoțită de privirea căpitanului. Mitu aprinse altă țigară și spuse cu gravitate :

— La lucru ! Trageți scaunul mai aproape. Am hotărît, de comun acord cu maiorul Coliban, să nu acționezi singur.

— Dar eu niciodată nu am...

— Fără proteste ! Încă nu a fost ales cel care te va secunda. Va sosi la Ghințurești la două-trei zile după tine. Maiorul Coliban dispune de mai mulți candidați. Pro-

blema alegerii lui nu e atît de simplă. Va trebui să fie iscusit din multe puncte de vedere. Va asculta de ordinele tale și totodată te va păzi ca pe ochii din cap, cît mai discret posibil. Am întocmit un plan general... Nu-i deloc exclus să intervină unele modificări pe parcurs.

— Ca întotdeauna.

— Te sfătuiesc să faci risipă de fantezie și îți atrag atenția să te porți extrem de prudent. N-am nevoie de acte gratuite de bravură.

— Am înțeles.

— Nu trebuie să uiți nici măcar o clipă ce i s-a întâmplat lui Adrian.

— Vă asigur că nu voi uita.

— Vei lucra acoperit. E necesar să te adaptezi cît mai rapid cu noua identitate. Din nefericire, n-avem prea mult timp la dispoziție. Vei pleca la Ghințurești mîine, la începutul după-amiezii.

Scrută intens chipul căpitanului și spuse :

— Iată cum vei proceda...

Capitolul 3

Informația cerută de colonel îi parveni acestuia după o jumătate de oră. Conținutul ei făcu să mijească un licăr de speranță în ochii căpitanului. Dactilografa Lăzăreanu Ruxandra se dovedea a fi vie și nevătămată, continua să locuiască în Ghințurești, pe strada Republicii nr. 23, și lucra la Consiliul Popular orășenesc. Colonelul dădu dispoziții să fie vegheată în taină și cu strășnicie pînă în ziua următoare, cînd urma să se întâlnească Vlădoianu cu ea.

Totodată, li se aduse la cunoștință că în apropierea localității Ghințurești există un pisc numit Cocorul, ceea

ce-l îndemnă pe Mitu să emită ipoteza unui raport între piscul acela și cuvîntul omonim pronunțat de locotenentul Georgescu Adrian în momentul cînd fusese urcat în ambulanță.

*

A doua zi, puțin înainte de căderea întunericului, o *Dacie* 1300 frînă pe strada principală a orașelului Ghințurești, în fața elegantului hotel „Carpați”. Din mașină coborî căpitanul Vlădoianu, ușor amețit de lunga călătorie.

De fapt, acum nu se mai numea Vlădoianu Gabriel, ci Văluoreanu Andrei ; era inginer și deținea o funcție oarecare într-un minister ; suferise un șoc nervos, îi muriseră de curînd ambii părinți într-un accident de circulație, fusese internat pentru tratament într-un spital de psihiatrie și medicii îi recomandasera să-și petreacă convalescența într-o stațiune montană, cît mai departe de tumultul Bucureștilor.

Învățase la perfecție datele noii sale identități, răs-punzînd degajat întrebărilor de probă.

Colonelul Mitu se dovedise un examinator teribil de sever, chiar sîcîitor, îl bombardase necruțător cu o sumedenie de chestiuni legate de trecutul inginerului Văluoreanu Andrei, de starea-i civilă și socială, fără a lăsa nimic la voia întîmplării ; se legase de orice chichiță și în cele din urmă se îndurase să bombăne : „Cred că-i de-ajuns, ai învățat lecția binișor. Ai grijă, nici măcar în somn să nu comiți vreo gafă...”

În portbagajul mașinii se lăfăiau două geamantane respectabile ce conțineau impresionanta garderobă a inginerului ; pe unul din ele erau lipite etichetele multicolore ale unor hoteluri din occident, deoarece inginerul călătorise de cîteva ori în R.F.G. și în Belgia, în interes de serviciu. Pe bancheta din spate erau etalate cu neglijență niște prospecte ale O.N.T.-ului, două-trei reviste franțuzești, un cartuș de țigări *Kent* și o cutie cu tutun

de pipă *Prince Albert* ; cu alte cuvinte, cîteva din acele fleacuri ce stîrnesc în mod sigur invidia pietonilor xenofobi.

Adia un vînt abia simțit. Peisajul se înfățișa fantastic, deasupra acoperișurilor și a copacilor plutea un amurg sîngeriu, lent.

Își aprinse o țigară, privind curios împrejur. Localitatea, jumătate sat-jumătate oraș, se întindea de-a lungul unei văi sinuoase, acoperite cu vegetație abundentă. De o parte și de alta a văii, dincolo de străzile în pantă, se zărea pădurea seculară, străjuită ici-colo de piscurile golășe ale munților.

Funcționarul de la recepția hotelului îl întîmpină cu o mină sceptică, rostind ca pe o parolă obișnuită formula : „N-avem camere, încercați în altă parte“, dar își schimbă subit atitudinea cînd simți în palmă foșnetul discret al unei bancnote. În mai puțin de zece minute, „domnul inginerul Văluoreanu“ fu instalat într-o cameră situată la ultimul etaj, ale cărei ferestre dădeau spre parcul orașelului.

Făcu un duș fierbinte pentru a alunga oboseala călătoriei, își schimbă hainele și coborî în hol. Depuse cheia camerei pe pupitrul de la recepție, și același funcționar îi zîmbi de astă dată îndatoritor, informîndu-l că hotelul este temporar aglomerat din cauza unui grup numeros de turiști suedezi ; îl asigură cu mîna pe inimă că peste două zile suedezii vor pleca, și atunci îi va schimba camera, dacă cea primită nu-i convenea. Inginerul îl trată cu o țigară *Kent* și-i răspunse că hotelul este grozav, dar nu intenționează să-și petreacă întregul concediu acolo. Dorea să se retragă într-un loc mai izolat, poate într-una din vilele de la marginea localității sau la vreo gazdă particulară. În timp ce discutau, se apropie de recepție un bărbat de vreo șaizeci de ani, grăsuliu, de statură mijlocie, cu figură rubicondă, cărămizie. Surîse, parcă stînje-nit de imixtiunea sa, și i se adresă lui Văluoreanu, cu un aproape insesizabil accent străin :

— Mă iertați că intervin, domnul meu... Am auzit fără să vreau că sînteți în căutarea unui loc mai liniștit, mai izolat..

Căpitanul îl măsură cu privirea, intrigat.

„De unde dracu a mai apărut și ăsta ? Seamănă cu un Hopa-Mitică...”

Individul i se părea agasant, dar se grăbi să-i înapoieze surîsul, un surîs cît mai amabil, explicînd :

— Sînt în concediu medical. Hotelul, oricît ar fi de comod, nu mi se pare un loc potrivit pentru...

— Tocmai, tocmai ! Îmi dați voie să vă spun un secret, domnul meu ?

— Vă rog.

— Am descoperit în timpul unei plimbări o cabană de curînd dată în folosință, popasul turistic „Pui de urs”.

— N-am auzit de acest popas. De fapt, abia am sosit.

— O cabană colosală ! Eu mă mut chiar astă-seară acolo. Formidabil, domnul meu !

Probabil din pricina entuziasmului rostise ultimele cuvinte cu un accent caraghios, foarte gutural : „*Formidabil, tomnul meu !*”

— Vă rămîn îndatorat și vă promit că voi ține seama de recomandarea dumneavoastră, îl asigură Văluoreanu, examinîndu-l cu mai mult interes.

„Trebuie să fie străin, probabil de origine germană.”

În spatele stratului de grăsime ce-i îneca chipul rotund ca o lună plină, se ghicea o vigoare fizică nealterată de scurgerea anilor, iar ochii mici și cenușii străluceau neastîmpărați.

Recepționarul se decise să facă prezentările :

— Domnul Wenzl — domnul inginer Văluoreanu.

Căpitanul se înclină cu deferență și strînse o mînă cu degete puternice, uscate.

Wenzl ridică în slăvi încă o dată, în termeni și mai bombastici, popasul „Pui de urs”, apoi se depărtă cu pași săltăreți, aprinzîndu-și din mers un trabuc respectabil.

— Domnul Wenzl este cetățean austriac, preciză recepționarul, își face vacanța la Ghințurești.

— Vorbește corect românește.

— Destul de bine, uneori nici nu s-ar bănuia că-i străin. S-a născut în Ardeal.

— În cazul acesta e explicabilă fluenta rostirii.

— Cel mai bun client al nostru. Regretăm că se va muta, ne înțelegeam de minune cu dînsul...

— E departe cabana de care mi-a vorbit ?

— La capătul drumului de unde începe traseul spre piscul Cocorul. Domnul Wenzl e un excursionist înfocat, îi place să cutreiere potecile munților cît e ziua de lungă. Poate din cauza asta dorește să se mute la popas.

— M-a făcut curios, am să trec și eu pe-acolo mîine sau poimîine. Poate mă instalez la „Pui de urs“.

— Sînt prieten cu responsabilul. Îl cheamă Ionescu. Dacă doriți, îi dau un telefon...

— N-ar strica, deși m-ar tenta o cameră chiar într-una din căsuțele de la marginea orașului.

Bău o cafea mare la barul hotelului, apoi ieși în stradă consultîndu-și ceasul. Peste cîteva minute avea întîlnire cu colegul care o veghea pe Ruxandra. Îl întrebă pe un localnic în ce parte se află strada Republicii. Era destul de aproape, trebuia să ocolească parcul, să treacă pe lîngă o policlinică pentru copii, pe urmă să apuce la stînga, către calea ferată.

Ajuns în fața bufetului „Nicorești“, trase cu coada ochiului spre curtea unde locuia fosta colegă de liceu. Văzu o casă mică, fără etaj, ale cărei ziduri de curînd zugrăvite străluceau în întuneric. Una din ferestre, complet întunecată, cu perdelele trase, îi strecură în suflet o undă de îngrijorare.

Își aminti involuntar un pasaj din scrisoarea expediată de Ruxandra : „*Stau în pat, înfrigurată, ascult șuieratul vîntului printre crengile nukului din curte, scîrțîitul porții și lătratul cîinilor din vecini ; zăresc pe lîngă marginile perdelelor lumina gălbuie a becului de deasupra bodegii „Nicorești“ și un petec de cer vinețiu, pe care se învâl-mășesc norii.*“

Se posomorî.

Descrierea se potrivea, se dovedea atît de sugestivă, încît fu nevoit să facă un efort de voință pentru a-și alunga gîndurile sumbre. Un vînt subțire mătura strada, se furișa pe sub crengile nukului, clătina enervant poarta

șubredă, făcînd-o să scîrțîie lugubru. Lumina fantomatică de deasupra bodegii împrăstia un halou galben împrejurul ușilor larg deschise, cîinii din ogrăzile de alături salutau cu hămăituri bezmetice apăriția fiecărui trecător. Doar cerul era diferit, acum calm, senin, spuzit de nenumerate stele.

Se îndreptă către scuarul din dreapta bodegii. Pășea agale, cu mîinile la spate, ca un om care își face mica și utila plimbare de seară. Depăși un grup de tineri gălăgioși, ocoli două boschete de tuia și se opri lîngă o bancă ocupată de un bărbat spătos, îndesat, la picioarele căruia dormita un terier scoțian. Căpitanul se aplecă să mîngîie cîinele, interesîndu-se :

— Mușcă ?

— Nu vă fie teamă, de obicei fugărește găinile...

Cîinele își agită ușor coada, apoi își propti iarăși capul pe labe, fornăind.

— Luați loc. Sînt locotenentul Dobrotescu, vă așteptam.

— Îmi pare bine de cunoștință. Căpitan Vlădoianu.

Se lăsă să cadă pe bancă și așteptă încordat, cu palmele sprijinite pe genunchi.

— Care-i situația ?

— Vești proaste, îl anunță Dobrotescu, trăgînd dintr-o pipă ce punea îngrozitor.

Căpitanul simți un junghi în inimă. Încleștă pumnii și întrebă precipitat :

— Adică ?

Și, pentru că Dobrotescu nu se grăbea cu răspunsul, rosti cu un ton tăios :

— Vreau un raport amănunțit !

— Da, firește, amănunțit...

Șovăi cîteva clipe, apoi continuă :

— Ruxandra Lăzăreanu a decedat ieri seară.

— Ucisă ?

Locotenentul își scutură umerii masivi, oftînd :

— Probabil. Încă nu știm ce s-a întîmplat cu adevărat... Gazda i-a bătut în ușa pe la orele douăzeci și două. Intenționa s-o invite la televizor. Neprimind nici un răs-

puns, și-a închipuit că Ruxandra e plecată în oraș. De altfel, lumina din cameră era stinsă. A simțit apoi un miros persistent de gaz metan ce se strecura pe sub ușă, a cuprins-o panica, a alarmat toată mahalaua. Țipa de parcă ar fi sărit cineva s-o înjunghie... Mă aflu în fața porții. Am forțat broasca și am dat buzna în odaie. Din nefericire, intervenția a fost tardivă.

— Necropsia ? Aveți rezultatul ei ?

— Il avem, bineînțeles. S-a stabilit că decesul s-a produs în jurul orelor douăzeci și unu, datorită unei intoxicații puternice cu gaz metan. Obiectele din locuință, formată dintr-o cameră și un vestibul folosit drept bucătărie, se găseau la locul lor, neclintite, conform declarației gazdei. Pe corpul victimei nu s-a descoperit absolut nici o urmă de violență. Era întinsă pe pat. Înghițise o doză exagerată de somnifer, din flaconul aflat pe noptieră. Proprietăreasa susține că chiriașa sa stătea prost cu nervii. În ultima vreme abuza de tranchilizante. Avea coșmaruri...

— Amprente ?

— Doar cele ale victimei și ale gazdei.

— Și gazda e demnă de încredere ?

— Categorie ! A stat toată seara în camera situată la capătul opus al cerdacului, împreună cu soțul ei și cu doi vecini. Au jucat tabinet pînă cînd proprietăreasa s-a dus s-o cheme pe Ruxandra Lăzăreanu la televizor. Și atunci a izbit-o mirosul de gaz metan.

— Presupui că e vorba de un accident ?

— Menținem și această ipoteză, nu ne putem permite s-o înlăturăm definitiv. Este cu putință ca accidentul să se fi produs în felul următor: Ruxandra Lăzăreanu se întoarce acasă pe la ora opt, obosită, îngrijorată, ia un somnifer și uită să stingă focul.

— Dar l-ați găsit stins.

— Ieri seară a bănut un vînt puternic, iar hornul este cam defect. Nu-i deloc exclus ca focul să se fi stins de la sine în timp ce Ruxandra dormea.

— Crezi ?

— V-am expus o eventuală desfășurare a faptelor.

— Nu mă împac cu ideea asta.

— Mă rog, e dreptul dumneavoastră să vă îndoiiți. Din păcate, în afară de ipoteza crimei sau a accidentului, persistă și cea a sinuciderii.

— Sinucigașii obișnuiesc să justifice gestul, să lase însemnări, o scrisoare, un bilet, o notă, cel puțin două-trei cuvinte de adio.

— Nu-i o regulă generală.

— Totuși...

— Nu toți procedează astfel.

— Da, nu toți. Spui că luminile erau stinse ?

— Toate. Camera și antreul erau cufundate în beznă. Trăsese și perdelele.

— Se zice că sinucigașii se tem de întuneric, că suferă de fotofobie.

— Posibil...

Căpitanul întinse mîna și bătu cîinele încetîșor pe spinare. Dobrotescu își goli pipa, ciocănind-o de marginea băncii și reluă :

— Am primit ordin să rămîn la dispoziția dumneavoastră, să vă secondez cel puțin pînă cînd va sosi colegul de la Inspectoratul județean. Dacă veți avea de transmis ceva urgent tovarășului maior Coliban, mă veți găsi la telefonul ăsta.

Îi întinse un petec de hîrtie pe care erau notate un număr de telefon și o adresă din Ghințurești. Căpitanul le memoră mecanic, îi înapoie hîrtia și vorbi cu glas scăzut :

— Vi s-a ordonat s-o vegheați pe Ruxandra Lăzăreanu cu mare grijă și cu mare atenție.

Dobrotescu se întoarse pe jumătate, cu o mișcare lentă. Chipul dur al căpitanului era slab luminat de razele felinarului dinapoia băncii. La prima vedere părea cioplit în piatră. Se uită stăruitor la el și distinse freamătul nărilor și pulsația convulsivă a fălcilor. Clătină din cap și rosti cu o notă de imputare în glas :

— S-a făcut tot ceea ce era omeneste cu putință.

— Credeți ? Vreau să știu cum și-a petrecut timpul Ruxandra Lăzăreanu din momentul cînd a început să fie păzită.

— Alaltăieri nu s-a întîmplat nimic deosebit.

— Mă interesează orice amănunt.

— După ce a terminat serviciul, s-a dus să mănînce ca de obicei la cantina fabricii de cherestea, unde era abonată, apoi a venit acasă și pînă a doua zi nu s-a urnit din cameră. N-a fost vizitată de nimeni. Ieri, același program în cursul dimineții și în prima parte a amiezii, adică orele de birou și masa la cantină. Pe urmă a băut o cafea la cofetăria din centru. Cînd a părăsit cofetăria s-a putut observa că-i tulburată.

— Cum ați dedus lucrul acesta ?

— Se uita mereu înapoi, parcă pentru a se asigura că nu-i urmărită. După o scurtă plimbare, a intrat în cabina unui telefon public și a format un număr de telefon...

— Se știe cu cine a vorbit ?

— Posibil cu un anume Rențea Ștefan, deoarece după convorbire s-a îndreptat către locuința lui. Un fost librar, actualmente pensionar și botanist amator, care scrie o carte despre flora județului nostru. Ruxandra îl ajută în orele ei libere, îi dactilografia manuscrisul, culegea unele plante, le conserva... A plecat de la el după o jumătate de oră, ținînd sub braț un ierbar. Bătrînul a condus-o pînă la poartă, unde au mai discutat cordial un minut sau două, după care ea s-a dus acasă, a lăsat ierbarul și a pornit agale către cealaltă parte a orașului, în direcția popasului turistic „Pui de urs“. A fost ajunsă din urmă de un *Volkswagen* înmatriculat la Salzburg, condus de un turist austriac care își petrece vacanța la Ghințurești. Locuiește la hotelul „Carpați“ și se numește...

— Wenzl.

— De unde știți ?

— Îmi place să mă joc de-a ghicitul. Am nimerit ?

— În plin ! În mașină, în afară de austriacul Wenzl Helmuth, se mai aflau doi suedezi, soț și soție. Au întrebat-o pe dactilografă cum se poate ajunge mai repede la

„Pui de urs“, au invitat-o să urce și s-au oprit toți patru la popas.

— A acceptat de bunăvoie să urce în mașină ? Nu cumva a fost constrinsă ?

— Nicidecum. Părea bucuroasă de asemenea ocazie. La cabană n-a rămas cu ei, a stat singură la bar, a băut un vermut mic și a schimbat câteva replici banale cu doi inși cazați la popas : Dimitriu Ion și Brătilă Matei. Nu discuta cu ei pentru prima oară, îi cunoștea de vreo zece zile, fiindcă obișnuia să meargă la popas cam de două ori pe săptămână... Uneori intra la bar, bea un vermut sau un suc, alteori, mai cu seamă duminica, făcea mici excursii prin preajma cabanei.

— Singură ?

— Singură sau însoțită de colegi și colege de serviciu. Luau masa la iarbă verde.

Căpitanul mormăi foarte încet :

— Hmm, cabana asta...

— Ați spus ceva ?

— Nimic interesant.

— Cei care au avut ocazia s-o cunoască mai bine pe dactilografa Lăzăreanu Ruxandra au caracterizat-o drept o ființă taciturnă. Se zice că a suferit mult din cauza celui de-al doilea divorț... Se pare că prima căsătorie a făcut-o din interes, iar cea de-a doua din dragoste...

Căpitanul își apăsă palmele pe genunchi, oftînd. Nu știa că fosta lui colegă de liceu fusese măritată de două ori.

— De primul bărbat s-a despărțit pe vremea cînd era studentă la Filologie. N-a mai frecventat cursurile facultății, a lucrat la o întreprindere oarecare, iar peste cîtiva ani s-a recăsătorit cu un mecanic auto. Nici această căsnicie n-a fost reușită, a divorțat din nou, acum șase ani... Și doi ani mai tîrziu s-a stabilit la Ghințurești, angajîndu-se ca dactilografă la Consiliul Popular. La serviciu s-a purtat corect, nu i s-a reproșat niciodată nimic. În rest, era amabilă cu toată lumea, atît cît cereau conveniențele. Dacă vreun coleg sau vreo colegă încercau să o facă să alunece pe panta confesiunilor, devenea subit rigidă, bă-

nuitoare, posacă, inabordabilă. Spunea tuturor că este mulțumită cu viața pe care o duce aici, că și-a găsit în fine un echilibru interior.

— Probabil în prima perioadă. Cum s-a purtat în ultima vreme ?

— Apare curios faptul că în urmă cu vreo patru luni și-a schimbat comportamentul, a devenit încetul cu încetul distrată, apoi irascibilă, chiar speriată... Unei colege care a sfătuit-o să se adreseze medicilor i-a răspuns : „Nu există leac pentru suferința mea, nu pot fi vindecată cu medicamente.“ Altei colege i-a spus : „Nimeni și nimic nu mă mai salvează“, iar față de gazdă, care într-o seară s-a mirat cât de zbuciumată, cât de deprimată arăta chiriașă sa, s-a exprimat : „Mi-e indiferent cum arăt, am să mor în curînd.“

Făcu o pauză pentru a-și îndesa pipa cu tutunul acela care duhnea a varză stricată, o aprinse preocupat și continuă :

— Alt aspect ciudat... În ultimele zile nu mai părea atît de temătoare, lăsa impresia că se împăcase cu ideea unui anume deznodămînt, devenise foarte apatică. Mai mult n-am reușit să aflăm despre Ruxandra Lăzăreanu.

Lansă în aer un colac gros de fum, privi visător cum se destramă și adăugă repede, observînd nemulțumirea căpitanului :

— Vă dau de știre, firește, dacă vor interveni elemente noi, interesante pentru anchetă...

Urmă o pauză încărcată de tensiune. Scuarul părea acum cufundat într-o tăcere apăsătoare, iritantă, grupul de elevi plecase, dulăii din ogrăzile învecinate lătrau din ce în ce mai rar, vîntul încetase. Căpitanul reflecta la spusele lui Dobrotescu.

„Într-un fel, este explicabilă indiferența manifestată de Ruxandra în ultimele zile. Era convinsă că scrisoarea i-a fost interceptată și reținută de cei ce o urmăreau... Răspunsul meu întîrzia... era normal să creadă că nu primisem scrisoarea... Și minima speranță a fost înlocuită de o implacabilă resemnare... Totuși, nu accept ipoteza sinuciderii. Mi se pare absurdă... Cu cîteva ceasuri înainte de a muri a pornit în plimbare spre o cabană... Se im-

pune să nu neglijez popasul acela, va trebui să stau de vorbă cu turiștii cazați acolo...”

Își drese vocea și întrebă :

— Se poate ajunge la piscul Cocorul, de la „Pui de urs“ ?

— De-acolo începe cărarea spre pisc. E cel mai ușor traseu. Există și alte trasee, desigur, care pornesc din localitățile aflate pe versantul opus, dar sînt mai lungi, mai dificile, mai întortocheate.

— Am nevoie de o listă cu datele personale ale turiștilor cazați la „Pui de urs“.

— O veți primi mîine dimineată.

— În regulă. Ce s-a întîmplat în continuare ? Ce a făcut Ruxandra ?

— Wenzl s-a oferit s-o conducă în oraș cu mașina, chiar a stăruit : „Aș fi deosebit de încîntat dacă mi-ați permite să vă invit diseară la restaurantul hotelului „Carpați“. Am comandat niște păstrăvi“. L-a refuzat categoric, s-a întors pe jos în oraș, singură, a cumpărat un pachet de țigări și o revistă de la o tutungerie, apoi s-a îndreptat către casă. A intrat în cameră puțin înainte de orele douăzeci. Și nu s-a mai întîlnit cu nimeni.

— Ce înseamnă puțin înainte de orele douăzeci ?

— Cîteva minute...

— Ești sigur că în afară de dumneata nu mai era urmărită și de altcineva ?

— Sigur. Am verificat.

— După cîte constat, se poate ajunge la cerdac și pe altă cale, mai ocolită, venind prin spatele casei.

— N-am lăsat nimic la voia întîmplării ! N-a intrat și n-a ieșit nimeni pe porțița din spatele casei. A fost ținută în permanență sub observație, cu tot atîta strictețe ca și cea din față.

— În permanență ?

— Vreau să spun în timpul cît Ruxandra se găsea în casă.

— Aha !

Dobrotescu se încruntă, neștiind cum să interpreteze exclamația căpitanului. Acesta îi explică :

— *Permanența* asta poate fi o scăpare... Unde ai găsit cheia după ce ai forțat ușa ?

— Era pusă pe o poliță din antreu.

— Individul care avea intenția să comită omorul putea să pătrundă în cameră în absența Ruxandrei, descuind cu o dublură a cheii confectionată din vreme. Sau putea fi o persoană cunoscută, de care viitoarea victimă nu se temea. O convinge să ia un somnifer, așteaptă pînă adoarme, dă drumul la gazul metan, încuie ușa și dispare protejat de întuneric, furișîndu-se prin grădinile dinapoia casei.

— Riscant și prea complicat.

— Dar posibil totuși. Cînd are loc înhumarea ?

— Mîine, în jurul orelor șaisprezece. Corpul victimei este depus în capela cimitirului din Ghințurești.

Vlădoianu se uită la ceas și murmură :

— Ne putem despărți. Eu mai rămîn puțin, nu e recomandabil să plecăm împreună.

Dobrotescu înclină capul în semn de aprobare, trase de zgarda cîinelui și ieși din scuar în pas de plimbare, pufăind din pipă care improșca scînteii.

Căpitanul șezu cîteva minute nemișcat, cu palmele strînse între genunchi, apoi se săltă brusc, parcă împins de un resort, și se îndreptă către ușile deschise ale bodegii „Nicorești“. Se opri un moment pe trepte, pe urmă se apropie de tejghea și ceru un coniac pe care îl bău cu înghițituri mici, privind posac strada în pantă, casa cu zidurile proaspăt zugrăvite, cerdacul și fereastra întunecată. Își aminti cum arăta Ruxandra cu mulți ani în urmă : o fetișcană totdeauna veselă, de o exuberanță molipsitoare, cu ochi migdalați, limpezi, de un albastru amețitor și dulce...

Capitolul 4

În dimineața următoare, după ce se trezi din somn, căpitanul rămase minute în șir cu privirea pironită în tavan, amintindu-și în cele mai mici detalii discuția purtată cu locotenentul Dobrotescu în ajun.

Îl obseda sfârșitul tragic și prematur al Ruxandrei. Pornise din București cu certitudinea că problema pe care o avea de rezolvat era relativ simplă, cu siguranța că totul se va lămuri îndată ce Ruxandra i se va confesa, îndată ce-i va spune cine și de ce o amenință... Odată cu dispariția Ruxandrei, dispăreau și prețioasele informații pe care nădăjduse să le obțină din partea ei.

Se dădu jos din pat, deschise fereastra și începu să execute exerciții de gimnastică suedeză și de box cu umbra, pentru a-și alunga mahnirea. După coniacul infect băut la bodega „Nicorești“, hoinărise un timp pe străzi, posac, apoi intrase la barul hotelului și pusese cap la coniacului cu un cocteil recomandat de barman, o mixtură deplorabilă ce-i provocase o stare prelungită de anxietate, din pricina căreia adormise cu greu.

„Inginerul Vălușeanu e un biet convalescent, își zise, o ființă încă nevolnică, obligată să-și amintească la fiecare pas recomandarea stăruitoare a medicilor de a se feri de băuturile alcoolice.“

Soarele începutului de toamnă scălda într-o lumină stacojie crestele dantelate ale Muntelui Palanga. În parcul de sub fereastră două bătrine croșetau alene, contemplând cu duioșie un prichindel care își consuma vigoarea agitându-se în jurul unui tractor în miniatură. Pe o bancă dintre două boschete, își număra banii un vânzător de *Loz în plic*, scotea dintr-o cutie cite o bancnotă mototolită, o netezea cu grijă pe genunchi și o vîra în buzunarul interior al hainei, aruncînd în stînga și în dreapta priviri circumspecte.

Înainte de a intra în camera de baie telefonă la restaurantul hotelului și comandă un mic dejun format din două ouă moi, pîine prăjită și o cafea mare. Se bărbieri și făcu un duș, iar cînd reveni în dormitor găsi pe masă tava cu micul dejun. De ceașca cu cafea era sprijinit un plic roz, adresat inginerului Vălușeanu Andrei. Mîncă dus pe gînduri, fără să se grăbească, aprinse o țigară și desfăcu plicul. După cum bănuise, era trimis de locotenentul Dobrotescu și conținea un tabel cu numele și prenumele persoanelor cazate la popasul turistic „Pui de

urs", cu profesia lor, domiciliul stabil și data sosirii în localitatea Ghințurești.

1 *Vlăsceanu Silvia*, pensionară, București, str. Scărilor nr. 14
6 aug. a.c.

2. *Dimitriu Ion*, avocat, Iași, str. Pitări, nr. 26
10 aug. a.c.

3. *Dimitriu Eleonora*, soția lui Dimitriu Ion, bibliotecară
10 aug. a.c.

4 *Caranfil George*, contabil, București, str. Tolstoi nr. 40 bis
14 aug. a.c.

5 *Brătilă Matei*, tehnician constr., Arad, str. Rusca nr. 8
15 aug. a.c.

6 *Wenzl Helmuth*, cetățean austriac, comerciant, Salzburg
28 aug. a.c.

Așadar, șase turiști trecuți pe tabel în ordinea instalării la popas ; prima — Vlăsceanu Silvia, ultimul — austriacul Wenzl Helmuth. Printre ei puteau să se afle unul sau mai mulți suspecti... O presupunere ce se impunea să fie neapărat verificată la fața locului. Nu îi era permis să tragă concluzii pripite înainte de a-i cunoaște personal, temeinic. Va fi necesar să se mute și el la „Pui de urs“, pentru a le studia cu atenție și mai ales cu prudență comportamentul.

Înălță din umeri, ușor derutat, reamintindu-și ultima recomandare a colonelului Mitu. Îl condusese pînă la ușă, îi strînsese mîna și rostise cu glas grav : „Repetă-ți neîncetat că Adrian a comis o gafă pe care a plătit-o cu vîrf și îndesat. N-am nevoie de acte de bravură gratuite !“

Reveni cu gîndul la cei șase turiști de la „Pui de urs“. Deocamdată șase inși mai mult sau mai puțin banali, soșiți la popas cu intenția de a-și petrece timpul liber într-un cadru alpin. Dar numărul lor nu avea să rămînă constant, putea să crească de la o zi la alta, orice cetățean fiind liber să se instaleze acolo oricînd credea de cuviință, fapt ce trebuia luat în considerație și care nu-i va ușura deloc sarcina. Lista se putea lungi...

Colonelul Mitu îi trasase un plan general, sfătuindu-l să acționeze în funcție de evenimentele ce puteau să sur-

vină în orice moment. Ceva trebuia să se întâmple, nu în zadar se deplasase locotenentul Adrian Georgescu la Ghințurești ; investigațiile legate de falsul olandez îl conduseseră în acest orașel de munte, unde descoperise probabil niște infractori a căror activitate se desfășura mai ales în jurul piscului Cocorul.

Dar Ruxandra ?

Intuiția îi spunea că viața ei fusese curmată în mod deliberat, cu sînge rece, de niște inși decși să nu lase urme. Nu-l mulțumea deloc ipoteza accidentului și mai ales cea a sinuciderii. Probabil Ruxandra nimerise din greșeală în plin viespar, devenise incomodă fără să știe, punînd în primejdie planurile infractorilor, care nu ezitaseră să o înlăture.

Colonelul Mitu îi ordonase să fie prevăzător, să chibzuiască fiecare gest, să se poarte cît mai firesc.

Biografia inginerului Andrei Văluoreanu fusese minuțios întocmită : caracter, obiceiuri, data și locul nașterii, studii, rude, colegi. Și dacă cineva se interesa de rudele sau colegii inginerului Văluoreanu, trebuia să pomenească niște persoane ce puteau să-i confirme oricînd spusele.

Îmbracă un costum albastru, din stofă subțire, impecabil croit, și un sfert de oră mai tîrziu trecu prin holul hotelului, arborînd o mină ușor melancolică.

Pînă la ora prînzului colindă pe la cele cîteva adrese furnizate de recepționarul hotelului. Dacă vreun individ prea curios ar fi dorit să se intereseze cum și-a petrecut timpul inginerul Văluoreanu în dimineața aceea excesiv de călduroasă, ar fi aflat că purtase tratative cu diverse gazde în vederea închirierii unei camere. Se purtă așa cum se cuvenea să se poarte un om care a fost bolnav de astenie, discută cu amabilitate, curtenitor, însă și puțin întristat, mai degrabă îngîndurat, mereu preocupat de starea sănătății sale, de ambianța în care avea să trăiască în următoarele zile ale concediului. Nu găsi nici o cameră pe placul său. Într-un loc obiectă că nu-i prieste lumina de sud, într-altul că se sufocă din pricina spațiului prea redus, în al treilea loc regretă enorm că nu se putea muta ; peisajul era splendid, prețul modic, dar, din păcate

tocmai atunci se instala o conductă pe o stradă învecinată și liniștea era tulburată de un compresor ce spârgea pavajul.

În cele din urmă se decise să urmeze sfatul unei ospătărițe de la pensiunea „Excelsior” ; o fată scundă, pistriuată, foarte emotivă, înduioșată de înfățișarea tragică a acelui client ; i se păru că seamănă uimitor cu Humphrey Bogart, actorul ei preferat. Îl îndrumă pe inginer către popasul turistic „Pui de urs”, garantându-i că va găsi acolo destule camere libere. Căpitanul bău un ceai excelent la pensiune, se mai întrețină vreo zece minute cu amabila ospătăriță, îi mulțumi călduros pentru indicație și se întoarse agale la hotel.

*

Cimitirul orașelului era situat în apropierea gării, pe o pantă lină, presărată cu fagi seculari. Frunzele ce începeau să ruginescă formau un contrast stenic cu iarba de un verde crud și cu abundența coloristică a florilor de pe morminte. O alee centrală, bine întreținută, străbătea întreg cimitirul, tăindu-l în două părți egale. Pornea de la poarta cu dantelărie de fier forjat și sfârșea la pîrîul ce curgea limpede și vioi prin spatele gării. O locomotivă de manevră sfîșia din cînd în cînd cu pufăitu-i exploziv tăcerea densă, parcă stratificată.

Inginerul își trase bascul pe frunte pentru a-și apăra ochii de lumina violacee a asfințitului și coti pe o potecă lăturalnică.

“Citea din mers, distrat, epitafurile de pe cruci. Sosise mai devreme, deoarece intenționa să ocupe un loc ferit de privirile celor ce aveau să participe la ceremonia înhumării. Nu era exclus să se ivească cine știe ce rudă a răposatei sau cunoștință care să-l fi cunoscut cu ani în urmă. Plănuia să ocupe un loc de unde să observe nestîngerit ceea ce avea să se întîmple. De fapt, nu-și dădea seama ce anume va avea de observat. Se opri cîteva clipe pentru a admira construcția unui cavou monumental, cu

cruce de granit și acoperiș în formă de boltă, apoi se uită către capela din dreapta intrării. Nu se zărea nici o mișcare.

Păși către capătul potecii, unde o bătrână cu basmaua lăsată pe ceafă plivea buruienile de pe un mormînt cu cruce aproape putredă, înclinată, gata să se prăbușească. Femeia înălță capul cînd căpitanul ajunsese lîngă ea, clipi mărunț și zise cu voce hîrîită :

— Am uitat chibriturile acasă...

Îi întinse cutia lui, tăcut, urmărind cum aprinde cu mîna tremurîndă lumînarea din interiorul felinarului.

— Toți ajungem aici, maică, vorbi ea în șoaptă, înapoiindu-i cutia.

— Da, toți...

— Sîntem datori să ne pregătim din vreme pentru ultimul drum.

— Sîntem datori, admise căpitanul involuntar, puțin intimidat de tonul solemn al bătrînei.

Șezu un timp neclintit, urmărind munca femeii aplecată peste mormînt. Degetele ei uscate, aproape scheletice, se mișcau cu iuțeală deasupra moviliței dreptunghiulare, ca un mecanism perfect reglat, smulgînd neîncetat buruienile.

Se depărtă cu mîinile în buzunare, meditativ, merse un minut pe lîngă zidul ce mărginea latura din dreapta a cimitirului, apoi apucă pe altă potecă. Nimeri fără să vrea în fața aceluiași cavou monumental. Se lăsă încet pe banca de piatră, ștergîndu-și sudoarea ce-i șiroia pe gît. Cînd plecase de la hotel avusese impresia că va veni ploaia, se îmbrăcase prea gros, cu niște pantaloni maron, anonimi, și cu o bluză cenușie. Soarele aluneca spre apus, lumina i se micșora treptat, dar stăruia încă în aerul tremurător o zăpușeală copleșitoare, ca o cergă grea, întinsă peste văile orașelului. Bătrîna trecu pe lîngă el călcînd încet, gîrbovită de greutatea unei stropitori pe care o umpluse la cișmeaua de pe aleea principală.

Simți nevoia să fumeze, scoase din pachet o țigară, dar nu o aprinse, rămase cu ea în mînă, îngîndurat, încă obsedat de moartea tragică a Ruxandrei. Îl chinuia neîncetat o

întrebare capitală : ce incident a aruncat-o pe Ruxandra în vîltoarea unor întîmplări din care n-a mai reușit să scape nevătămată ? Era din ce în ce mai convins că această întrebare reprezintă punctul esențial al anchetei, firul călăuzitor prin labirintul în care se înfundase în momentul cînd i-a fost anunțată moartea fostei colege de liceu. Se foi pe banca incomodă, lăsîndu-se purtat de valul amintirilor îndepărtate. Poate nu chiar atît de îndepărtate, fiindcă avu brusc senzația că doar ieri se întîlnise cu Ruxandra în grădina publică a orașului natal. Răcoarea serii de primăvară le înfiora trupurile crispate... continuau să se sărute pe banca ascunsă în mijlocul arbuștilor de liliac și de tuia...

Se gîndi că poate ar trebui să intre în capelă, să stea de veghe măcar un minut la căpătîiul celei pe care o iubise cu patima adolescenței...

Nu, nu îi era îngăduit să se deconspire, avea de îndeplinit o misiune dificilă, era trimis să lupte cu niște indivizi necruțători.

Privi mormintele dimprejur, străduindu-se să se elibereze de obsesia amintirilor. Își concentră atenția asupra inscripțiilor de pe cruci. În dreapta se afla un mormînt relativ proaspăt, acoperit cu imense jerbe de garoafe ce încă nu apucaseră să se ofilească. Exalau un miros pătrunzător, greșos. Fotografia ținută provizoriu pe cruce reprezenta un bărbat pîrpriu, purtînd la gît o lavalieră înfoiată, stînd în picioare, cu palma stîngă proptită ostentativ de o măsuță pirogravată, pe care se găsea o amforă cu lalele, evident artificiale. Pe perdeaua din spate era zugrăvit un castel somptuos, cu terase largi și turnulețe crenelate. Datele înscrise cu litere aurite făceau cunoscut că bărbatul cu lavalieră se numise Chimion Scipione, că decedase în urmă cu cinci zile, la venerabila vîrstă de 98 de ani. Sub fotografie erau încrustate niște versuri puerile, potrivite de minune cu croiala demodată a hainelor răposatului, cu surîsul visător-dulceag și cu castelul acela ireal, parcă de pe alt tărîm :

Să nu plîngi căci plînsul este

Durerea personificată.

Să-ți amintești ca în povești

Că am trăit și eu odată.

Surise fără să vrea, repetă versurile în gînd și înălță nepăsător din umeri.

Groapa Ruxandrei fusese săpată în cealaltă jumătate a cimitirului, la cîțiva pași de aleea principală. Groparul își terminase munca, se așezase pe bordura mormîntului vecin și-și curăța cu briceagul noroiul de pe bocanci.

Dintr-un taxi oprit în fața porții coborî preotul însoțit de dascăl, apoi sosi un camion prăfuit, plin cu femei între două vîrste, probabil colege de serviciu și vecine de-ale răposatei, toate cu basmale negre. Păreau că nu se îndură să se urnească de pe băncile rudimentare din camion, ședeau ghemuite unele într-altele, privind apatic peste grilajul de fier forjat. Șoferul propti o scăriță de marginea caroseriei și le îndemnă cu glas gros să coboare mai repede. Pășiră apoi una cîte una către capelă și, peste cîteva minute, răsună vocea cavernoasă și tărăgănată a preotului, semn că începuse oficierea slujbei.

Răsuflă ușurat la gîndul că în curînd se va termina înmormîntarea, după care va putea, în fine, să părăsească cimitirul. Avea impresia că slujba durează nefiresc de mult, se uita mereu, nerăbdător, la minutarul ceasului. Sări brusc de pe bancă, ușor surescit, cînd sicriul fu scos din capelă. Alunecă pe pămîntul clisos și călcă din nebăgare de seamă pe una din panglicile decolorate ale jerbelor îngheșuite pe mormîntul insului cu lavalieră. I se păru că bătrînul din fotografie se încruntă muștrător.

Avusese intenția să observe totul de la oarecare distanță, dar după o scurtă șovăială se atașă discret cortegiului format din vreo douăzeci de persoane. Femeile emiteau comentarii în șoaptă, strîngeau batistele în pumni și se înălțau în vîrfurile picioarelor pentru a scruta chipul moartei. Nu se împăcau cu versiunea oficială, deloc romantică, a morții accidentale datorite intoxicației cu gaz metan, își exprimau părerea că Ruxandra și-a pus de bunăvoie capăt vieții, din pricina vreunei decepții sentimentale. Pe figurile lor late, banale, îmbujorate nu atît de emoție, cît de arșița nimicitoare, se citea o nestăvilită curiozitate.

Îl zări pe Dobrotescu pe o alee mai depărtată. Pășea adus de spațe, solemn, avînd înfășurată pe încheietura mîinii stîngi lesa nelipsitului terier.

În imediată apropiere a sicriului păsea mama Ruxandrei, dusă de braț de o femeie roșcovană, trupeșă, probabil fosta gazdă a răposatei.

Fu mulțumit că bătrîna nu e singură, că cineva îi poartă de grijă în această zi funestă, cînd își lua rămas bun pentru totdeauna de la unica ei fiică. Se retrase doi pași, instinctiv. Mama Ruxandrei îl putea recunoaște, deși nu se văzuseră de mai bine de douăzeci de ani. Distinse chipul moartei abia după ce sicriul fu depus pe scîndurile de deasupra gropii. Nu mai păstra nimic din expresia de permanentă neliniște de acum trei luni, cînd șezuse în capul mesei la banchetul de revedere, trăsăturile îi erau complet destinse, părea că s-a cufundat nesilită de nimeni într-un somn profund, din care se va trezi odihnită, fără necazuri.

Trase cu coada ochiului împrejur, observă fizionomiile și gesturile tuturor, dar nu izbuti să descopere nici un indiciu revelator.

În definitiv, se întrebă, ce spera să descopere aici ? Era ridicol să-și închipuie că asasinul asistă la înmormîntare. Și chiar dacă ar accepta această idee, i-ar fi cu neputință să-l identifice, deoarece nu îi cunoaște semnalmente.

Ridică mecanic gulerul lat al bluzei și se strecură mai aproape. Regreta din suflet că nu poate sta alături de mama Ruxandrei, că nu poate schimba nici un cuvînt cu ea. Cu siguranță că l-ar întreba cum de a nimerit în cimitir tocmai astăzi, unde locuiește, cu ce se ocupă. Și n-ar fi în stare să mintă, n-ar îndrăzni să-i spună că este inginer și că a trecut întîmplător pe aici. În copilărie, de cîte ori făcea o boroboacă se refugia în casa ei, vecină cu cea a părinților lui, mărturisea greșeala, și mama Ruxandrei îi lua apărarea...

Iată, acum coborau sicriul.

Cîteva clipe, imense parcă, se înstăpîni în cimitir o liniște stranie, întreruptă subit de plînsul sfișietor al mamei cernite. Preotul psalmodie în grabă ultima rugăciune, capacul sicriului fu bătut în cuie, două-trei femei aruncară peste el cîte un pumn de țărînă, avînd aerul satisfăcut, demn, chiar puțin caraghios al celor care consideră că și-au îndeplinit cu prisosință ultimul punct al unui ritual pe care n-au să-l repete prea curînd.

Grupul de femei începea să se destrame, se îndreptau către poartă. Își puse bascul pe cap, se urni din loc, dar după cîțiva pași întoarse capul și aruncă o ultimă privire către mormîntul Ruxandrei Lăzăreanu. În ceea ce o privea, totul se sfîrșise, rămînea doar o amintire, însă pentru el abia acum începea greul...

Trecu prin dreptul capelei odată cu bătrîna căreia îi împrumutase chibriturile. Se opriră ca la o comandă lîngă o femeie scundă, cu ochi lăcrimoși, care tocmai sălta pe braț un coș.

— Gata, Sevastiță ? se interesă bătrîna. Ai terminat cu împărțitul ?

— Terminat. Putem merge împreună, coană Magdalena. Ia un colac și niște colivă.

— Bogdaproste, mormăi coana Magdalena. Să-i fie iertate păcatele, Sevastițo !

— Oare a avut păcate ? interveni într-o doară căpitanul.

Bătrîna îl recunoscuse și-i zîmbi.

— Cine să mai știe ? ! (Mușcă o bucățică din colac, morfolind-o între gîngiile pustiite de dinți.) Lumea vorbește destule prostii. Gura lumii n-o astupi în veci, oricît te-ai căzni.

— Dumneata ce părere ai ?

— Nu știu, maică, pe mine să nu mă întrebi, eu nu mă amestec niciodată unde nu-mi fierbe oala. Așa-i, Sevastiță ?

— Îi drept.

— Tu ai fost vecină cu răposata.

— Era bună ca pîinea caldă, spuse Sevastița cu emfază. Doamne păzește, ce i-o fi venit să...

— Să ce ? o îndemnă căpitanul, aplecîndu-se ușor în față, stăpîninindu-și cu greu nerăbdarea.

— Păi de ! Cică a fost un accident, dar nu crede nimeni, lumea vorbește altceva...

— Ce vorbește ?

— Că și-ar fi luat viața cu mîna ei, că n-a mai vrut să trăiască.

— Dumneata crezi că s-a sinucis ?

— Eu ? Eu, domnule dragă, nu cred una ca asta nici dacă mă tai în bucățele.

— De ce nu crezi ?

— Nu cred și pace ! Adevărat, era tare tristă în ultima vreme. Sărăcuța de ea ! Și tăcută, tăcuută, nu-i scoteai vorba din gură nici cu cleștele. Mă duceam des pe la ea. Parcă o văz, se uita lung la mine, și când plecam îmi spunea să mai stau puțin, să n-o las singură.

„Va fi necesar să discut cu ea pe îndelete, își zise căpitanul, am s-o caut într-una din zilele următoare, poate aflu lucruri interesante.“

— Mă duc, bombăni coana Magdalena. Acușica se întuneacă.

— Vin și eu, spuse Sevastița. Puțină lume la înmormintare, foarte puțină.

— Mai e cineva în fundul cimitirului, o informă coana Magdalena. Dacă vrei să mai împarți niște colivă...

— Ba mergem, n-am chef să întârzii, se întoarce al meu de la fabrică și găsește casa goală.

Căpitanul vru să le însoțească, apoi se răzgîndi. Nu cumva persoana la care se referise bătrîna se ferea să fie văzută ? Poate avea o legătură oarecare cu moartea Ruxandrei... De ce rămăsese singură în cimitir ?

Parcurse grăbit aleea centrală și, cînd ajunse lîngă pîrîu, zări un umbrar dărăpănată ce adăpostea o bancă joasă, fără spetează. Se opri brusc, uimit, cînd văzu pe bancă o femeie de vreo 60 de ani, grasă, foarte elegantă, pudrată din belșug. Ședea picior peste picior, cu fața către pîrîu și croșetă o dantelă complicată. Se uită o clipă la el, fără să-și manifeste surprinderea, chipul îi rămase imobil, ca și cum ar fi fost o mască de ceară pudrată cu făină. Continua să croșeteze cu gesturi iuți, mecanice, privind uneori apa în care se reflecta asfințitul.

Căpitanului îi trecu prin minte că femeia aceea seamănă cu un păianjen uriaș ce-și țese pînza în care avea să cadă neapărat o pradă. Trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească, dar necunoscuta i-o luă înainte, înălță deodată capul (ochii i se îngustară sub lentilele maronii ale ochelarilor) și recită pe nerăsuflăte :

Înveli-voi pumnalul cu mirt,

Ca vitejii din vremi depărtate,

Cînd oțelu-n tirani și-au înfipt

Și Atenei i-au dat libertate.

„Nu-i zdravă la minte, reflectă căpitanul ; dacă stă singură în cimitir la ora asta, trebuie să fie...”

Se măsurară cu privirile cîteva secunde, încordați, apoi necunoscuta coborî pleoapele și izbucni în rîs ; pieptul opulent și șoldurile proeminente îi tremurau caraghios, în ritmul hohotelor stridente.

Rîsul necunoscutei se transformă treptat într-un su-ghiț mărunț, ca un chițait de șoarece, ceea ce păru s-o decepționeze. Se strîmbă, obrajii bucălați i se deformară. Scoase o batistă din geantă, își șterse pleoapele pe sub len-tilele ochelarilor și întrebă cu glas neașteptat de cald și de prevenitor :

— Te-am speriat, domnule *Huhurez* ?

— Puțintel, admise căpitanul pentru a-i face pe plac.

— Nu pari să fii prea sperios.

— Depinde de împrejurare. Aici, în cimitir...

— Ce zici de reprezentația mea ?

— Uluitoare ! Pur și simplu m-ați dat gata. Mă pregă-team s-o rup la fugă.

— De ce ?

— Mă așteptam să scoateți un stilet de la cingătoare.

— Ei, nici chiar așa.

Oftă, puse dantela pe bancă și reluă gînditoare :

— Poate mi-am greșit cariera. Regret că n-am urmat Arta Dramatică. Mi-ar fi stat grozav de bine sub lumina reflectoarelor, domnule *Huhurez*... Ehe, aplauze la scenă deschisă, munți de flori, autografe cu nemiluita...

— De ce-mi spuneți *Huhurez* ?

— Pentru că rătăcești seara prin cimitir, tulburînd pa-cea veșnică a morților.

— Încă nu s-a înserat.

— Să nu ne amăgim, în curînd va coborî bezna peste mormintele din jur, domnule...

— Vălureanu. Inginer Andrei Vălureanu.

— Încîntată de cunoștință. Dacă te interesează, pe mine mă cheamă Vlăsceanu Silvia și sînt o biată pensionară, fostă profesoară de chimie. Nu știu care-i cauza, dar toată

lumea mă ocolește, foștii mei elevi nu mă mai salută, întorc capul când trec pe lângă mine.

Căpitanul își stăpîni o tresărire. Numele pensionarei era înscris pe lista turiștilor de la „Pui de urs“. Oare prezența Silviei Vlăsceanu în cimitir se datora unei simple coincidențe ? Nu cumva venise aici cu o anume intenție ? Surise și întrebă cu indiferență prefăcută :

— Dumneavoastră nu tulburați pacea morților ?

— Eu... ?

— Vă aflați tot în cimitir, iar pentru a ajunge la banca aceasta ați fost obligată să treceți pe lângă morminte. Mă rog, dacă nu cumva ați trecut prin vreun vad al pîriului...

— Fii liniștit, n-am trecut prin apă. Pot să-ți spun un secret ?

— Sigur, zise căpitanul cu jumătate de glas, înfrînîndu-și dorința de a-i striga să vorbească mai repede.

— Ei bine, domnule *Huhurez*, îți mărturisesc că nu-i prima și nici ultima oară cînd poposesc aici. Te rog să nu dezvălui nimănui taina mea, mica mea taină. Ador să stau pe banca asta, să ascult murmurul placid al pîriului, să contemp lu munții scâl dați în lumina crepusculară. O panoramă splendidă... Hei ! De ce mă privești astfel ? Crezi că sînt țicnită ?

„Totuși, poate e țicnită... sau poate se joacă cu mine de-a v-ați ascunselea.“

— Da, domnule inginer, ador liniștea desăvîrșită. Și deseori singurătatea...

— Azi n-a prea fost pustiu cimitirul.

— Închipuiește-ți că am remarcat, și tocmai de aceea n-am plecat pînă la ora asta. Știu că spun o banalitate, dar înmormîntările mă înfricoșează, îmi dau sentimentul nimicniciei oamenilor. Sîntem atît de efemer i, domnule Vălureanu ! Aș fi ocolit cimitirul, te asigur, dacă aș fi știut că astăzi va avea loc o înhumare.

„Cuvintele îi sună fals. Am senzația că își dă silința să joace un rol care o depășește. Deși, s-ar putea să mă înșel...“

— Ai picat la țanc, domnule inginer. Începe să se furișeze bezna și începe să mi se facă frică. Te superi dacă te rog să mă conduc măcar pînă la poartă ?

— Nicidecum. Vă conduc cu plăcere.

— Plăcere, neplăcere, asta-i situația. Dar mai putem întîrzia cîteva minute. Sau ești grăbit ?

— Nu sînt.

— Atunci ia loc lîngă mine și dă-mi, te rog, o țigară. Pe ale mele le-am terminat la prînz. Mă străduiesc să fumez cu porția, numai cinci țigări pe zi, însă nu reușesc întotdeauna. Te irită faptul că te tutuiesc înainte de a te cunoaște prea bine ?

— Nici n-am băgat de seamă.

— Semn bun, probabil ne vom împrieteni. Poate n-ai chef de conversație... Sînt pișăloagă, recunosc. Ai condus o ființă dragă pe ultimul drum ?

— Nu. M-am plimbat prin oraș și am nimerit aici întîmplător, cu puțin timp înainte de a începe înmormîntarea.

— Eu n-am fost în stare să privesc într-acolo, spectacolele de genul ăsta mă deprimă îngrozitor. Pe cine au îngropat ?

— O femeie. Împlinise de curînd 38 de ani.

— Sărmana ! Ar fi putut să mai trăiască mulți ani...

— Da, ar fi putut... A suferit un accident, s-a intoxicat cu gaz metan.

— Cum așa ?

— Nu cunosc amănuntele. Probabil a uitat să stingă focul înainte de culcare... Poate l-a stins vîntul... Nu știu. Niște femei șopteau că s-ar fi sinucis din pricina unei decepții sentimentale.

— Chestia asta nu pot s-o pricep. Auzi vorbă ! Să te sinucizi din cauza unui bărbat... Curată nebunie ! Știi și cum se numea ?

— Cine ? Bărbatul ?

— Nu, domnule. Mă refeream la nefericita aia.

— Nu-i mai rețin numele, însă ne putem uita pe cruce.

— Brr ! Am să întorc capul cînd vom trece pe-acolo.

— Mă voi uita eu.

— De fapt, nu mă interesează. Din moment ce n-am cunoscut-o... Poate va trebui să evit cimitirul, să ocolesc locul ăsta cîteva zile.

— De ce ?

— Pentru că vreau să dorm liniștită, fără să visez sinu-
cigași. Nu ți se pare o dorință normală ?

— Ba da, absolut normală.

Căpitanul se ridică de pe bancă și repetă încet cuvintele rostite mai devreme de bătrîna care îl rugase să-i împrumute chibriturile :

— Sîntem datori să ne pregătim din vreme pentru ultimul drum.

— Fii om serios ! Crezi în fleacurile astea ? Pun prinsoare pe oricît că nu ești un obișnuit al bisericilor și nici al parastaselor. Nu știu de ce, dar nu mi te pot închipui în asemenea postură... Cum să ne pregătim ? Să mergem la spovedanie ? Orice om sănătos la minte alungă din răspun-
terii ideea morții. Luptă împotriva ei, nu-i așa ? Nu cumva... ?

Ezită să continue, privindu-l descumpănită.

— Spuneți, o îndemnă căpitanul.

— Nu cumva te preocupă sfîrșitul apropiat ?

— Un mare învățat din antichitate a spus : *Oamenii care fug de moarte aleargă după ea.*

— De, ce să mai zic, m-ai făcut praf. N-are rost să te contrazic. Aș fi de părere să abandonăm subiectul ăsta sinistru.

— În decorul care ne înconjoară pare a fi subiectul cel mai adecvat.

— Atunci să plecăm mai repede de-aici. Dacă se întunecă, nu mai nimerim drumul spre casă.

— Mergem...

Profesoara își împături dantela, o băgă în poșetă și se ridică destul de sprintenă. Căpătase deodată aerul autoritar, dar și puțin bonom al unei bunici care se pregătește să-și ia nepoțelul de mîna și să-l conducă la grădiniță. Cu

greu ar fi putut cineva să-și imagineze că a recitat mai înainte un vers în care era vorba de un pumnal învelit în mirt.

Umbrele crucilor se alungeau peste culorile estompate ale florilor, liniștea deplină părea să ascundă amenințări tainice.

Trecură agale de poarta cimitirului, depășiră câteva străzi cu case joase, apucară pe o stradă în pantă și peste câteva minute ajunseră în fața hotelului „Carpați“.

— Nu te-am zărit deloc prin oraș, domnule inginer, întrerupse tăcerea Silvia Vlăsceanu, examinându-l cu atenție. Ești nou-venit ?

— Foarte nou, abia ieri am sosit din București. Sînt în concediu medical, am suferit o depresiune nervoasă și...

— Aoleu ! Mi-ai făcut impresia unui om deosebit de calm, aș fi putut să jur că nimic nu-ți poate zdruncina nervii. Cum de te-ai îmbolnăvit ?

Înălță din umeri, luîndu-și o mină melancolică.

— Iartă-mă, rosti ea precipitat, punîndu-i mîna pe braț, matern. Trebuia să-mi închipui că nu-ți face plăcere să-ți amintești de boală. Îți mulțumesc încă o dată pentru bunăvoința de a mă conduce pînă aici. Locuiesc la popasul turistic „Pui de urs“. Dacă faci vreo plimbare în direcția aceea, caută-mă, nu mă ocoli. Mi-ar părea bine să bem o cafea împreună. Firește, numai dacă nu te deranjează să stai în compania unei bătrîne cicălitoare.

— „Pui de urs“ ? Formidabil ! Intenționez să mă mut și eu la popas, mîine sau poimîine...

— Grozav ! exclamă profesoara, făcîndu-i cu ochiul. O să ne distrăm ca-n filme, domnule *Huhurez*. Ce mai tîmbălău o să fie !

— De ce ?

— Pentru că tipii care stau acum la popas sînt cam anoști. Poate ai să fii dumneata sarea și piperul, poate ai să mai destinzi puțin atmosfera. Ce dracu ! Am venit aici în concediu, nu ? Trebuie să ne mai și distrăm oleacă.

— Trebuie.

— Știi, uneori am impresia că onorabilii mei vecini de la popas pun la cale ceva necurat. Pe mine nu mă înșală instinctul. Pe curînd, domnule *Huhurez* !

— La revedere.

Rămase în loc pînă o pierdu din vedere, intrigat de ultimele ei fraze.

Capitolul 5

Căpitanul își parcă mașina lîngă *Volks-wagenul* lui Wenzl, coborî și privi cu nestăvilită curiozitate popasul turistic „Pui de urs”.

Străbătu agale curtea însorită, urcă treptele cerdacului și intră în holul cabanei, unde rămase cîteva clipe nemișcat, pînă i se obișnuiră ochii cu penumbra. O brunetă între două vîrste, cu forme atrăgătoare, ședea picior peste picior într-unul din fotoliile de lîngă scara interioară și răsfoia afectată o revistă de modă. Căpitanul avansă spre ea, se înclină și o salută zîmbind cuceritor :

— Bună dimineața.

Bruneta depuse revista pe brațul fotoliului și catadicsi să murmure, fără să pară zguduită de zîmbetul noului venit :

— Bună...

— Îl caut pe tovarășul Ionescu.

— Ionescu ?

— Responsabilul popasului.

— Da... da... Am înțeles.

Își țuguie buzele pline, sîngerii, bine conturate, și arătă cu un gest vag către ușa din dreapta căminului :

— S-ar putea să-l găsiți la bar. Încercați, nu sînt prea sigură.

— Vă mulțumesc.

— Veți locui aici ?

— Da.

Părăsi deodată starea de indiferență, fața cu ten ușor măsliniu i se luminează, în ochi i se ivi o scînteie de evidentă satisfacție. Se ridică din fotoliu, întinse o mîină la încheietura căreia zornăiau trei brățări sofisticate și rosti voioasă :

— Atunci să facem cunoștință !

— Inginer Văluceanu Andrei.

— Nora Dimitriu. Veți locui mai multă vreme la cabană ?

— Probabil trei săptămîni.

— Perfect !

Căpitanul nu știu cum să interpreteze exclamația No-rei Dimitriu. Își zise în gînd : „Interesant, foarte interesant“, se înclină încă o dată și se îndreptă către ușa barului. Nimeri într-o încăpere cu lambriuri întunecate, mobilată cu o tejghea, cu un raft pe care se aflau sticlele cu băuturi și cu cîteva măsuțe flancate de taburete. Doi bărbați ședeau în picioare lângă fereastră, pregătindu-se să ciocnească paharele pline cu un lichid roșietic, probabil vermut. Unul din ei, spătos, foarte bronzat, puse paharul pe pervaz și înaintă grăbit către noul venit, interesîndu-se :

— Tovarășul inginer Văluceanu ?

— În persoană.

— Mă numesc Ionescu. Fiți binevenit ! Vă așteptam, mi-a telefonat aseară colegul de la hotelul „Carpați“.

— L-am rugat să vă anunțe sosirea mea.

— Mi-a spus despre ce-i vorba. V-am pregătit camera nr. 8.

— Sper să-mi placă. Am nevoie de liniște, la hotel era prea mare vînzoleală.

— Oh, în privința asta să nu vă faceți griji, la noi locuiesc numai oameni pașnici. Lucrul acesta îl poate confirma și domnul Dimitriu. Dînsul se simte excelent la noi.

Bărbatul de lângă fereastră rînji de parcă ar fi auzit o obscenitate, dădu repede paharul peste cap și-și mîngîie barba sură ce-i înconjură ca un colier scămoșat obrajii buhăiți.

— Să vă arăt sala de mese, continuă zelos responsabilul, fără a lua în seamă rînjetul avocatului. Pofțiți...

Deschise ușa de la celălalt capăt al barului și-i arătă din prag sufrageria, cu un gest larg, teatral. O sală luminoasă,

cochetă, mobilată rustic. O fată blondă, plinuță, aranja tacîmurile și farfuriile pe fețele de masă imaculate.

— Grăbește-te, Matilda, o îndemnă responsabilul, o să oboare imediat lumea la micul dejun. Și anunță la bucătărie că începînd de azi vom avea o persoană în plus. Pentru masa de prînz să pregătească ceva *à la carte*...

Se întoarse spre noul venit și întrebă cu oarecare teamă:

— Țineți regim ?

— Nu. Mănînc orice mîncare, numai să fie bine gătită. Nu sînt mofturos.

— Bun, m-ați liniștit. Avem pe cineva care ne face zile fripte cu dieta zilnică.

Căpitanul își imaginează că persoana respectivă trebuie să fie Silvia Vlăsceanu.

Reveniră în bar, unde Ionescu stătu un moment pe gînduri, nedumerit, de parcă voia să-și amintească ce îndatoriri mai are, apoi deschise fereastra și strigă cu glas tunător către un bărbat în salopetă, care tocmai traversa curtea:

— Ioane ! Ajută-l pe tovarășul inginer la bagaje.

Își frecă palmele și preciză :

— Ajutorul meu. Cam tare de ureche, va trebui să ți-
pați că să vă audă. Băiat harnic, pot să-l scol în toiul nop-
ții și să-l trimit oriunde... Acum vă rog să-mi dați buletinul de identitate, să vă înregistrez datele.

— Firește...

Camera era situată la etajul întii (unicul etaj), la colțul clădirii, cu perspectivă panoramică spre munți.

Căpitanul așteptă să iasă Ion, apoi scoase binoclul din geamantan și se grăbi să contemple peisajul. Lentilele foarte puternice îi aduseră aproape piscul Cocorul, măreț și albăstriu în lumina clară a dimineții. Mai distinse o stîină la marginea unei poieni și, între două viroage, acoperișul de șindrilă al unei mici cabane dărăpănate, probabil abandonată. De la fereastra sălii de baie, dacă se înălța pe vîrful picioarelor, putea să țină sub observație curtea popasului și ultimele serpentine ale drumului pe care sosise din Ghințurești.

Un sfert de oră mai târziu, cînd coborî în sufragerie, fu întîmpinat cu voieşie de Silvia Vlăsceanu. Şedea la o masă din mijlocul sălii şi mîncea tacticos o salată de roşii cu ardei.

— Hip-hip-ura ! strigă ea, agitînd furculiţa ca pe o ba-ghetă. Te salut, domnule *Huhurez*. Bun sosit în căsuţa piticilor din pădurea fermecată !

— Încîntat de primire. Nu cumva sînteţi Albă ca Zăpada ?

— N-am eu figură de zîină.

— Dar nici de Muma Pădurii !

— Ei, las-o baltă cu complimentele. Ți-e foame ?

— Am mîncat la hotel. O să beau o cafea mică...

— În regulă, ia loc lîngă mine şi Ține-mi de urît.

— Nu-i bine, nu-i deloc bine, interveni un bărbat voinic, cu chip prelung, congestionat. Stătea la masa de-alături, împreună cu soția avocatului.

— Tronc, Marițo ! i-o tăie profesoara. Ce nu-i bine ?

— Nu-i cîstit, preciză bărbatul cu obraz apoplectic, prefăcîndu-se indignat. Unii se cunosc dinainte.

— Domnește o atmosferă de basm în căsuța piticilor, zice căpitanul. Mor de ciudă că am pierdut două zile la hotel.

— Vi-l prezint pe neînfricatul inginer Văluoreanu, anunță profesoara către cei de la masa vecină.

— Nu sînt neînfricat.

— Ba ești ! Îți place la nebunie să te plimbi seara prin cimitir. Să nu mă contrazici, domnule *Huhurez* !

— Nu pot să vă contrazic, am fost prins în flagrant delict...

Le zîmbi celor de la masa alăturată. Nora Dimitriu făcu un gest amical și spuse :

— Noi ne-am cunoscut mai înainte, în hol. Dînsul este domnul Caranfil.

Profesoara păru șocată de replica nevestei avocatului, își tamponă buzele cu un șervețel, se aplecă și șopti :

— Frumoasa asta e-n stare să înfulece trei porții pe nerăsuflete. N-am mai pomenit așa ceva ! Culmea e că nu se îngrașă.

— Observ, are o siluetă de balerină.

— Dacă ai prostul obicei de a mânca peste măsură, te sfătuiesc să nu-mi ții companie, inginerule. Nu pot să sufăr oamenii hulpavi.

— Nici eu nu pot să-i sufăr.

— Stau prost cu ficatul, sînt o biată bătrînă suferindă.

Arată cu un gest de silă flaconul de „Anghiol” de lîngă solniță :

— Iau picături de trei ori pe zi. Pfui ! Scîrbos medicament... Țin dietă foarte severă, mă hrănesc rațional, cum scrie la carte, evit cu strictețe dulciurile și grăsimile și totuși am început să capăt proporții, mai ales de cînd am venit la Ghințurești. Ar trebui să mănînc o dată pe zi. Din păcate, sînt tare pofticioasă.

Își întrerupse tirada pentru a-și trage cîteva clipe răsuflarea, înghiți o felie de roșie, se strîmbă și strigă cu voce ascutită :

— Matilda !

Ospătărița se ivi îndată, oprindu-se la o distanță respectuoasă ; își netezi cu o mișcare de prisos halatul ce-i stătea ca turnat pe sîinii pietroși și zise :

— Da, doamnă profesoară.

— Ce te-am rugat eu, Matildo, încă din prima zi ?

— ? ! ?

— Nu mai ții minte, nu-i așa ? Ai uitat ce te-am rugat, îmi torni sare cu nemiluita în salată, deși ți-am atras atenția că n-am voie să mănînc sărat.

— Am pus mai puțină decît ieri, se apără fata. Doar un vîrf de cuțit, exact cît ați vrut.

— Și ardeii ăștia unde naiba i-ai găsit ? Pișcă la limbă. Mă persecuți sistematic, Matildo.

— Vă fac imediat altă salată.

— După ce am mîncat jumătate din asta ? Nu, mulțumesc, n-am chef să mă îndop ca o gîscă. Adu-mi o cafea mare. Să nu care cumva să întreci măsura la zahăr.

— Mie una mică, ceru căpitanul.

Puțin mai tîrziu, în timp ce li se serveau cafelele, apărură avocatul Dimitriu. Străbătu sufrageria cu pași apăsați, de

parcă s-ar fi temut să nu-și piardă echilibrul, și se trînti greoi pe scaunul din fața nevestei. Aprinse o țigară și se uită absent la farfuria cu unt și gem din fața sa.

— Ticule scump, începu Nora cu voce alintată, mi-ai promis că mă duci în excursie la piscul Cocorul.

— Eu ?

— N-am vorbit noi aseară de piscul Cocorul ?

Căpitanul își încordă auzul, atent la desfășurarea discuției.

— Nu merg nicăieri, mormăi Dimitriu. Mă doare capul îngrozitor. Și cred că n-are rost să ies din casă pe căldura asta.

— Dar nu-i prea cald.

— Pripește soarele, pot să pariez că va ploua.

— Să știi că mă duc singură, îl amenință ea cu arătătorul, zîbind galeș.

Avocatul nu păru contrariat de replica soției, dimpotrivă, se arată chiar bucuros.

— Cum crezi, dragă. Numai să ai grijă să te întorci la vreme, să nu scapi masa de prînz.

— Chiar nu vrei să mergi ?

— Te rog, nu insista degeaba, nu-mi arde de exhibiții montane.

Nora își manifestă decepția printr-o grimasă ce-i deformă chipul o clipă, apoi se adresează tuturor :

— E cineva tentat de o excursie spre piscul Cocorul ?

În momentul acela se ivi în pragul sufrageriei un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni scurți și bluză de trening ; fața uscățivă i se luminează la auzul întrebării pusă de soția avocatului.

— Îmi permit să vă însoțesc eu, se oferi el apropiindu-se și făcînd o reverență în fața Norei. Și poate se hotărăște să vină cu noi și domnul Caranfil. Cu cît vom fi mai mulți, cu atît va fi mai nostim. N-o să ne plictisim...

Caranfil reflectă cîteva momente, apoi se decise :

— De acord, voi merge și eu deși am febră musculară. Îmi tremură genunchii, m-a pus dracul să mă cațăr ieri pe niște afurisite de stînci.

— Se impune să faceți mișcare, interveni căpitanul, nu-i recomandabil să stați pe scaun.

— Aveți dreptate... Mă duc în cameră să-mi las haina și cravata. Cobor îndată, nu plecați fără mine.

— Minunat ! se înveseli Nora, bătînd din palme. Va fi o excursie grozavă, presimt de pe acum. N-ar strica să-l invităm și pe domnul... parcă Wenzl îl cheamă... Să nu aibă impresia penibilă că îl ocolim cu tot dinadinsul. L-am auzit aseară spunînd la bar că ar dori să facă o excursie spre Cocorul.

— Cine ? Neamțul ? se miră Dimitriu. Te înșeli profund, draga mea. N-ai văzut cum arată ? Sînt convins că după un urcuș de zece minute va începe să gîfîie ca o balenă. Tare mi-e teamă că la întoarcere veți fi nevoiți să-l cărați în spinare cu schimbul. Ha, ha, ha ! Cum o să vă descurcați ? Va fi cazul să vă adresați Salvamontului, să vină băieții ăia vînjoși să vă ajute...

— Eroare ! exclamă Silvia Vlăsceanu. În primul rînd, țin să te informez că-i austriac. În al doilea rînd, pariez că-i deprins cu urcușul.

— N-aș crede.

— Mă rog, îi povestea aseară la bar... Parcă dumitale îți spunea, domnule Brătilă, că știe pe de rost cîteva trasee din Alpii Bavariei, ceea ce dovedește că-i un drumeț încercat.

— Așa-i, confirmă bărbatul cu pantaloni scurți. Are destulă experiență în materie de drumeție, ne-ar putea întrece pe toți.

Avocatul strivi țigara în scrumieră, își mîngîie barba sură și rosti cu un ton acru :

— Deh ! Neamț sau austriac, pentru mine tot un drac e. N-aș vrea să fiu bănuir de invidie și nici de grosolanie, însă individul mi se pare a fi un lăudăros fără pereche.

— Poate-i orgolios, replică Brătilă, dar ăsta nu-i un defect atît de execrabil, încît să ne oblige pe noi să fim nepoliticoși cu el. Sîntem un popor prietenos și ospitalier. Să nu ne dezmințim aceste calități apreciate în întreaga lume. N-am dreptate ?

— Ehe ! Sîntem noi ospitalieri, dar nici în asemenea hal, încît să ieșim cu plăcintele în cerdac și să le oferim oricui...

— Ticule ! îl muștră Nora, ce se întâmplă dragă, cu tine ? Te-a supărat domnul Wenzl ? Astăzi ești pus pe ironii gratuite. Te implor, nu ne distruge buna dispoziție, e păcat de dimineața asta splendidă, ce naiba, uită-te și tu puțin pe fereastră, e o vreme absolut magnifică, n-am venit aici să stau claustrată în cameră.

Dimitriu trase cu coada ochiului către fereastră, mormăi ceva și se apucă să ungă cu unt o felie minusculă de pâine, reluându-și înfățișarea posacă. Caranfil părăsi sufrageria, după ce anunță încă o dată că va reveni peste câteva minute pregătit pentru „expediția în munți“, iar Brătilă i se adresează profesoarei :

— Pe dumneavoastră nu vă ispitește o plimbare ?

— Pe mine ?

— De ce vă uitați așa la mine ?

— Sper că glumești. La anii mei nu-mi mai arde de hoinărit pe coclauri. E cazul să mă resemnez, să stau la gura sobei și să împletesc ciorapi pentru nepoței. Am cam ajuns la capătul drumului, nu-mi fac iluzii deșarte.

— Nu sînteți deloc bătrînă, o flată Brătilă. Dacă nu mă înșel, săptămîna trecută ați urcat la Cocorul.

— Am urcat, într-adevăr, însă a doua oară nu m-aș mai încumeta să suport asemenea efort. În zilele următoare n-am mai fost bună de nimic, am zăcut în pat. Te rog să mă crezi, cochetăria nu-i de nasul meu, nu mi-e rușine să spun că sînt bătrînă.

— Nu-i obligatoriu să urcați chiar pînă la pisc, ne însoțiți o bucată de drum, pe urmă vă întoarceți la popas. Ce ziceți ?

— Îmi pare rău, azi mi-e imposibil să vă însoțesc, am de rezolvat o mulțime de treburi. Trebuie să mă duc în oraș, să trec pe la farmacie pentru o rețetă, apoi la poștă, să trimit o telegramă de felicitare... Vă propun să-l luați pe inginerul Vălureanu ; e tînăr și verde ca bradul, nu-l sperie cîtiva kilometri de urcuș. Sînt sigură că ar îndrăzni să ia cu asalt și Everestul.

— Regret, se scuză căpitanul, nu pot merge, abia am sosit, încă nu m-am acomodat cu altitudinea. Îmi tot vine să moțai... Cu proxima ocazie am să insist eu să mă luați. N-am intenția să petrec un concediu sedentar. Pentru în-

ceput, am de gînd să fac niște plimbări ușoare prin preajma cabanei.

— Asta-i situația, se resemnă Brătîlă.

— Era vorba să-l invitați pe austriac, îi aminti căpitanul.

— Aseară îl supăra o nevralgie, am văzut cînd a luat un somnifer. Probabil la ora asta doarme dus. Oricum, sîntem trei persoane, doamna Nora, Caranfil și eu.

— Destui, zise profesoara. Și locurile nu sînt chiar atît de pustii încît să vă atace cine știe ce fiară.

— Se spune că dă tîrcoale un urs pe lîngă fostul refugiu al muncitorilor forestieri.

— Haida-de ! Fii om serios, domnule Brătîlă, doar nu dai crezare unor bancuri născocite cu scopul de a excita fantezia turiștilor naivi... Basme de adormit copiii !

Discuția deveni neinteresantă, alunecînd treptat în banalitate. Căpitanul termină de băut cafeaua și se retrase în cameră.

Așteptă postat dinapoia ferestrei pînă ce grupul format din Nora, Caranfil și Brătîlă se făcu nevăzut pe sub poalele pădurii, apoi își agăță de umăr o geantă ce conținea binoclul, harta amănunțită a împrejurimilor, busola, un pachet de biscuiți și un bidon cu apă. Părăsi cabana alegînd poarta din spate, pornind hotărît pe urmele celor trei excursioniști, nu doar cu intenția de a-i observa, dar și pentru a face o primă recunoaștere a piscului al cărui nume îl pronunțase locotenentul Georgescu.

Drumul începea abrupt chiar de lîngă buza pădurii ciuntită de topoare, se strecura apoi sinuos și ceva mai domol pe fundul unei văi adînci, printre zeci de copaci doborîți de o furtună, învălmășiți, semănînd cu niște bizare și gigantice sculpturi. Aerul devenea tot mai pur, mai înțepător, iar de undeva din dreapta potecii răzbătea obsesiv gîlgîitul unui pîrîu. Peisajul era sălbatic, auster, nu conținea nimic din frumusețea idilică a cărților poștale ilustrate, ațîța vigoarea, îndemna la energie și cutezanță.

Începu să fredoneze o melodie săltăreată, dar peste cîteva clipe se posomorî, amintindu-și starea gravă a locotenentului Adrian Georgescu.

Călca ritmic, își doza eforturile, potrivindu-și pașii după grupul din față, care avansa agale, în șir indian : în frunte Caranfil, la mijloc Nora și după ea Brătilă. Nu era cazul să depună eforturi fizice deosebite, siluetele celor trei se zăreau foarte des printre brazi. Uneori auzea ecoul vociilor, răsfrint de viroagele învecinate.

Își șterse sudoarea de pe ceafă și scrută cerul. Nu se distingea nici un petec de nor, vremea se menținea frumoasă, avocatul Dimitriu dăduse greș pronosticînd ploaia.

Își aduse aminte cu necaz cum încercase să protesteze în momentul cînd colonelul Mitu îi vorbise de secundantul pe care avea să i-l trimită. Îi părea rău că nu insistase să fie trimis aici în aceeași zi cu el. Acum ar fi rămas la cabană și i-ar fi supravegheat pe ceilalți, pe profesoară, pe Dimitriu și pe Wenzl.

Drumeții urmăriți se dovedeau a fi buni cunoscători ai traseului, tăiau deseori serpentinele, părăseau fără să ezite poteca marcată ici-colo cu două cercuri concentrice, zugrăvite cu vopsea roșie și albă pe copaci, pe stînci. Micșorau treptat distanța dintre popas și pisc.

Brătilă era foarte volubil, își exterioriza cu orice prilej impresiile, emitea mereu exclamații de admirație, se oprea puțin, o apuca de braț pe Nora și-i vorbea precipitat. Ea lăsa capul pe spate și izbucnea în hohote de rîs, spre disperarea lui Caranfil, care se întorcea și le făcea semn să se grăbească.

Ajunseră la cabana ruinată, fost refugiu al muncitorilor forestieri, lîngă care deciseră să facă un scurt popas. Caranfil scoase din rucsac un pled multicolor și îl așternu pe iarbă. Mîncară niște tartine și băură cîte o sticlă de *Pepsi*. Căpitanul rămase în spatele unui boschet de aluni, de unde le urmări gesturile cu ajutorul binoculului, iar după ce porniră din nou la drum aruncă o privire în interiorul cabanei. Era alcătuită din trei încăperi, acum cu acoperișul spart și dușumelele putrede, murdare ; de-a lungul unui perete mai dăinuiau cîteva priciuri joase pe care niște alipiniști de ocazie își eternizaseră numele cu creionul chimic sau cu briceagul. Ronțai un biscuit, bău o gură de apă și plecă mai departe. De undeva, din dreapta, izbucniră

lătrăturile dogite ale unor cîini ciobănești. Înțelese că excursioniștii urmăriți treceau pe lîngă stîna zărită de la fereastra camerei, de dimineată. De astă dată urmau conștiincioși cărarea marcată. Ocoliră o cascadă, se cățără pe o coastă cu tufe de jepi, se strecurară apoi încet printr-o vale presărată cu bolovani lustruiți de vînt și spălați de ploi.

Piscul Cocorul se ivi deodată, semeț, enigmatic, magnific.

Cei trei excursioniști păstrară cîteva momente de reculegere înainte de a continua traseul, cu serpentine din ce în ce mai largi, din pricina pantei foarte abrupte. Vegetația se rărea, căpitanul fu nevoit să mărească distanța dintre el și grup, să se adăpostească mereu, pentru a nu i se remarca prezența. Îi văzu oprindu-se la poalele piscului, într-o pajiște ușor vălurită, acoperită cu un covor de iarbă măruntă, aspră.

În mijlocul pajiștii agoniza o cetate medievală, conglomerat sumbru de ziduri năpădite de ciuperci și mușchi, împresurînd curtea și un turn de pază cu acoperiș țuguiat și contraforturi încă solide.

Avansă prudent, avînd grijă să nu calce pe crengile uscate, căutînd un loc de unde putea să-i țină sub observație fără a recurge la binoclu. Se ascunse lîngă un pîlc de brazi.

Nora Dimitriu scoase o borsetă din rucsacul lui Caranfil, îi desfăcu fermoarul și anunță :

— Mi-am luat costumul de plajă. Poate mă bronzuez puțin...

— Fiți atentă, o sfătui Caranfil, soarele de munte e foarte înșelător, s-ar putea să faceți insolație.

— N-am să abuzez.

Brătilă își consultă ceasul de buzunar și spuse :

— Putem sta liniștiți vreo trei sferturi de oră. Mai mult nu, am promis să ne întoarcem pentru a prinde masa de prînz.

— Să facem un foc de tabără, propuse Nora.

— Nu știu dacă este permis, bombăni Brătilă. N-aș vrea să apară pădurarul și să ne ardă cu cîte o amendă.

— Unul mic de tot, insistă Nora.

— Mă rog, ne vom strădui să nu provocăm un incendiu, zise Brătilă.

— Un foc mic de tot. N-am mai văzut din copilărie un foc în aer liber. E un spectacol absolut fascinant, vă jur. Și romantic !

Brătilă mormăi ceva, îndreptîndu-se spre marginea pădurii pentru a aduna vreascuri, iar Caranfil așternu iarăși pledul. Nora bătu din palme, entuziasmată, și se retrase în spatele turnului pentru a se schimba. Reapăru curînd în costum de plajă, pășind semeață. Pulpele de culoarea laptei se conturau clar în lumina intensă a soarelui, lungi. încă zvelte, deși nu mai era atît de tînără, iar părul negru ca smoala — probabil vopsit, gîndi căpitanul — îi cădea în valuri pe umerii cam masivi în comparație cu subțirimea taliei. Se opri cu mîinile în șolduri lîngă Brătilă, care tocmai aprindea un chibrit sub mica piramidă de vreascuri, pe urmă se lungi pe pled și scăpă un oftat zgomotos. Caranfil, care o privise cu lăcomie, se interesă :

— Vă e rău ?

— Dimpotrivă, spuse ea, coborînd pleoapele pentru a-și feri ochii de soare. Aș dori să rămîn toată viața în poiana asta minunată. Să nu depind de nimeni, să n-am nevoie de nimic.

Brătilă își frecă ochii înroșiți de fum și replică ironic :

— Dorința dumneavoastră este irealizabilă, stimată doamnă. Categorie nu puteți rămîne aici toată viața.

— De ce ?

— Hmm... În primul rînd sînteți îmbrăcată cam sumar. Ce veți face cînd va apune soarele ?

— Nu o lua chiar așa...

— Dar cînd va coborî întunericul înfricoșător ?

— Vai, cît ești de prozaic !

— Așa sînt eu.

— Doream atît de puțin și dumneata m-ai smuls din vis.

— Din păcate, nu oricine izbuteste să realizeze ceea ce își propune cu ardoare. Între dorință și faptă, între vis și realitate există un decalaj enorm, o barieră de care ne iz-

bim neputincioși, cum se izbesc fluturii nocturni de lămpile fierbinți și amăgitoare, către care sînt atrași în mod inexorabil. Hmm ! Pe urmă, dacă stăm să ne gîndim bine, ce și-ar închipui avocatul Dimitriu cînd ar constata că a rămas singur-singurel pe lumea asta nebună, nebună, nebună... Vorba filmului pe care probabil l-ați văzut.

— Nu ești numai prozaic, ci și îngrozitor de cinic. Brr! Mă faci să mă cutremur de spaimă.

— Ei, n-am avut intenția să vă înfricoșez, se scuza Brătîlă desfăcîndu-și larg brațele.

Caranfil, care asistase tăcut și interesat la dialogul lor, rîse pe neașteptate, prelung, mînzește. Hohotele ascuțite stîrniră un ecou subțire, aidoma unui țipăt de scapet.

— Am spus ceva caraghios ? îl întrebă Brătîlă, încruntat. De ce rîzi ?

— Mă gîndeam la cu totul altceva...

Înălță din umeri și trase din buzunar o pungă de plastic, agitînd-o cu veselie :

— Mă duc să culeg bureți. Vă promit că diseară vom avea parte de o cină strașnică, stropită cu cîteva sticle de *Traminer* din rezervele personale ale lui Ionescu. Ce ziceți ? Nu-i o idee grozavă ?

— Formidabilă ! exclamă Nora.

— Drept răsplată a aprecierii domniei voastre, am să vă ofer o porție dublă.

— Dar cunoașteți ciupercile comestibile ? Să nu cumva să ne...

— Curaj, domniță, curaj, voiati să spuneți că vă temeți să nu vă otrăvesc, nu-i așa ? Imaginați-vă ce vîlvă ar declanșa un asasinat în masă la Ghințurești, într-un orașel amortit, anonim, unde probabil nu s-a petrecut nici un eveniment remarcabil în ultima sută de ani...

— Dumneata numești otrăvirea un eveniment remarcabil ?

— Firește că nu ! Glumesc. Am eu mutră de otrăvitor celebru ? Nu e cazul să fiți îngrijorată, doamnă Dimitriu, vă asigur că știu cum arată bureții comestibili. Și ca să nu mai existe nici un dubiu, vă promit că la întoarcere am să-i cer părerea și lui Ionescu. E localnic, trebuie să știe care bureți sînt buni de mîncat.

— Să zicem că m-ai liniștit.

— Sper.

I se adresează apoi lui Brătilă, care părea cufundat în gînduri sumbre.

— Nu vii să mă ajuți ? În doi umplem punga mai repede.

— Nu, tresări Brătilă. Nu vin.

— Păcat... Ai momente cînd ți se citește clar în crîncenarea pe figură. Te roade ceva pe dinăuntru... Ai primit vreo veste proastă de acasă ? Aș zice să alungi necazurile, să te străduiești să...

Se întrerupse brusc, uimit de reacția lui Brătilă, care venea spre el cu pumnii încheștați, cu obrazul schimonosit de furie.

— Necazuri ? Ce vrei să insinuezi ?

— Asta-i bună ! Nimic... Mi-am exprimat o părere, am văzut că te frămîntă ceva. Și te înștiințez că la ora asta n-am chef de bătaie.

Nora se săltă în coate și rîse.

— Nu mai fiți atît de belicoși ! Parcă ați fi copii și nu bărbați în toată puterea cuvîntului.

— Aveți dreptate, admise Brătilă. Ne comportăm copilărește. N-are rost să ne certăm din pricina unui fleac. Îmi cer scuze.

Caranfil înclină din cap, afirmativ :

— Le primesc. Și repet, n-am făcut nici o aluzie jignitoare, am formulat o simplă părere. Am plecat să culeg bureți, doamnă Dimitriu.

— Să umpli punga cît mai repede.

Se întoarse apoi spre Brătilă, care pornea preocupat în direcție opusă, și întrebă mirată :

— Pleci și dumneata ? Încotro ? Nu-mi surîde să rămîn singură în pustietatea asta.

— Dau o raită prin preajmă, poate intru în Peștera Haiducului.

— Bravo, mă abandonați amîndoi fără pic de remușcare.

— Eu nu mă depărtez prea mult, o asigură Caranfil. Dacă se ivește vreun urs, țipați cît puteți de tare și jur că voi alerga să vă salvez din ghearele lui.

— Sînt în stare să mă apăr de fiare, dar nu mă pot apăra de oameni.

Caranfil chicoti :

— Aşa-i ! Unii oameni sînt mai cruzi decît cele mai crude fiare.

— Plecaţi, dispăreţi din faţa mea, scutieri necredincioşi !

— Stimată doamnă, declară Brătîlă cu glas îngroşat, cine susţine că femeile reprezintă sexul slab trebuie să fie cel puţin...

— Te rog, sînt sătulă de teatrul ăsta răsufat. Înce-tează !

— Am încetat.

Execută o plecăciune exagerată şi porni către ruine, iar Caranfil apucă spre pădure, trecînd foarte aproape de pîlcul de brazi în spatele căruia sta ascuns căpitanul. În cîrînd silueta-i masivă se pierdu printre copaci.

Căpitanul şuierea a pagubă. Era pus în situaţia măgarului lui Buridan, se impunea să aleagă una din cele două alternative : Caranfil sau Brătîlă ? Nora şedea nemişcată pe pled, era de presupus că nu se va clinti din locul acela pînă la întoarcerea unuia din cei doi scutieri.

Fu tentat să-l supravegheze pe Brătîlă. Renunţă totuşi la această alternativă. Anunţase de dimineaţă că are de gînd să facă o plimbare scurtă în împrejurimile cabanei, era ridicol şi poate riscant să dea nas în nas cu Brătîlă în cine ştie ce galerie a peşterii.

Porni în căutarea lui Caranfil. Îl regăsi la cîteva sute de metri distanţă de poiană. Şedea pe o buturugă şi fuma gînditor, expirînd rotocoale perfecte de fum, pe care le privea cum se destramă încetîşor. La picioarele sale se afla punga de plastic, umplută pe jumătate cu ghebe. Cînd termină de fumat, stinse chiştocul cu grijă, strivindu-l cu tocul bocancului, apoi reîncepu să caute bureţi. Păşea agale în cercuri concentrice, cerceta meticolos fiecare metru pătrat de pămînt şi zîmbea de cîte ori dibuia bureţii ascunşi printre buruieni. Se apleca, îi rupea, sufla peste ei pentru a-i curăţa de ţărînă şi de ace de brad, pe urmă îi depunea atent în pungă, ca pe nişte obiecte deosebit de fragile.

Căpitanului i se umezi cerul gurii. „Sper să mă trateze și pe mine la cină.“ Simțea de pe acum mirosul apetisant al bureților gătiți. Caranfil n-avea deloc înfățișarea unui infractor viclean, periculos, semăna mai degrabă cu un băiețaș care tocmai a primit o jucărie râvnită cu ardoare.

Înălță din umeri, derutat.

Nu credea în teoria lui Lombroso, în teoria „criminalului înăscut“, predestinat să aleagă calea răului fără să se poată împotrivi.

Capitolul 6

Căpitanul ședea pe șezlongul din balconul camerei și contempla pădurea împresurată de întuneric și vîrfurile colțuroase ale masivului Palanga, ce se detașau uimitor de limpede pe cerul înstelat.

Ridică brațul la înălțimea ochilor și consultă cadranul fosforescent al ceasului-brățară. Îi mai rămîneau douăzeci de minute pînă la cină, n-avea rost să coboare de pe acum în sufragerie. După excursia de dimineață mîncase cu poftă de naufragiat, pe urmă dormise mai bine de două ore. Se trezise apatic, puțin îngreunat, dar aerul răcoros al serii îl făcea să se simtă iarăși energic, cutezător.

În balconul din stînga luci flăcăruia unui chibrit. Întoarse capul și desluși silueta bondoacă a medicului Apostolescu, noul său vecin. Sta rezemat cu coatele de balustradă și trăgea vîrtos din țigară. Adierea vîntului aducea un miros de tutun dulceag, foarte parfumat.

Familia Apostolescu — compusă din soț și soție — sosisse la cabană în timpul mesei de prînz cu un *Trabant* care acum se odihnea la locul de parcare de lîngă poartă, alături de *Dacia* sa și de *Volkswagenul* lui Wenzl.

Apostolescu avea o față mare, plisată, cu pielea vineție în jurul ochilor și îmbujorată în obraji. La prima vedere părea un clown care a părăsit pe neașteptate arena circu-

lui pentru a-și dedica restul carierei teatrului de dramă. La această aparență contribuiau și mâinile-i fără astîmpăr, parcă acționate de un mecanism ce n-avea nici o legătură cu trupul scund, îngroșat de o burtă proeminentă. Aparența era înșelătoare, firește, deoarece ochii înguști, iscoditori, denotau o inteligență superioară, nealterată de scurgerea nemiloasă a anilor.

Devenise simpatic tuturor, îndată ce intrase în sufragerie se repezise să dea mîna cu toată lumea, recomandîndu-se cu voce de bas : „Medic primar Hariton Apostolescu. Vă stau la dispoziție dacă vă veți îmbolnăvi. Sper să nu fie nevoie...” Sărea cu ușurință de la un subiect la altul, uneori se întrerupea, ducea mîna la frunte de parcă ar fi suferit un lapsus și-și întreba nevasta : „Ce zici, mamă dragă ? Am dreptate ?” Nu trebuia să fii un observator foarte perspicace pentru a-ți da seama că pe ea o iritau tonul și exploziile lui de veselie nu totdeauna justificate. La nici o jumătate de oră după sosire, cei prezenți în sufragerie erau la curent cu o mulțime de amănunte din viața particulară a familiei Apostolescu, în ce cartier locuiesc, cum a cunoscut-o pe Roxana, ce cercuri frecventează, cît de mult îl pasionează pe el vînătoarea și bridge-ul... Anunțase că nevastă-sa, de profesie ghid într-un muzeu din Capitală, împlinise în urmă cu o lună treizeci și nouă de ani, descrisese cu lux de amănunte sărbătorirea zilei de naștere, cadourile primite, cum s-a îmbătat crișă un văr de-al doilea...

Căpitanul trase cu coada ochiului către proaspătul său vecin. Licărul țigării îi dezvăluia fruntea ridată, largă, și gura cu buze senzuale. Medicul purta un halat gros, împodobit cu brandenburguri, iar pe cap avea îndesată o tichie cu ciucure înfoiat.

Se săltă încetișor de pe șezlong. Vecinul aruncă țigara în curte și întoarse brusc capul. Era înzestrat cu un auz foarte sensibil, ceea ce se impunea să fie luat în considerație pe viitor.

- Respectele mele ! exclamă Apostolescu, jovial.
- Vă salut. Frumoasă seară, nu ?
- Admirabilă, pe cuvîntul meu. Ozonul mă îmbată pur și simplu. De-a dreptul magnific...

Inspiră zgomotos, ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor și reia visător :

— În București ducem lipsă de așa ceva, ne sufocă în fiecare clipă aerul otrăvit al țevilor de eșapament... În ce cartier locuiți, dacă nu sînt prea indiscret ?

— Pe lîngă pasajul Obor.

— Aha... Destul de zgomotos, nu ? Eu am un apartament în Balta Albă. Am venit la Ghințurești datorită stăruințelor unei colege a Roxanei. Ca să vedeți, nu mi-aș fi închipuit că există o asemenea stațiune montană. Ce liniște colosală ! Dumneavoastră cînd ați sosit ?

— Azi-dimineață.

— Deci nu veți pleca prea curînd. Prefer să am parte de un vecin liniștit. Noi vă deranjăm ?

— Deloc, nici nu v-am simțit prezența.

— Sincer să fiu, cînd am văzut cît de izolată este cabana m-am temut că voi da peste o gașcă de cheflii turbulenți. Dacă lucrurile decurg la fel de bine ca în prima zi, ne vom prelungi șederea cu încă două săptămîni.

În spatele lui se ivi Roxana. Purta un capot vaporos, alb, ce forma o pată fantomatică în beznă. Apostolescu îi cuprinse umerii cu brațul și o sărută pe tîmplă.

— Ce zici, mamă dragă ?

— Nu știu despre ce-i vorba.

— Îi spuneam domnului inginer că poate ne vom prelungi șederea la popas. Am dreptate ?

— Da, șopti ea.

— Ți-e frig ? Ești îmbrăcată cam subțirel, ar fi cazul să-ți pui un pulover.

— Frig ?

— La munte nopțile sînt reci, mamă dragă. Poți să faci ușor o pneumonie.

— Nu exagera ! Mă duc să mă schimb, trebuie să coborîm la cină.

Mormăi un salut la adresa vecinului și se retrase în cameră.

— Cu femeile n-o scoți niciodată la capăt, se simți doctorul dator să explice, riști să le jignești fără să-ți dai

seama, cu o nimica toată. Noroc că nevastă-mea e înțele-gătoare. Sîntem căsătoriți de patru ani și nimic n-a scîr-tiit în căsnicia noastră...

„Asta să i-o spui lui mută !“ fu tentat căpitanul să exclame, întrebîndu-se amuzat ce efect ar produce acest comentariu asupra medicului, dacă l-ar fi pronunțat cu voce tare.

— Sînteți însurat ? se interesă medicul.

— Încă nu...

— Nici nu vă plîng, dar nici nu vă invidiez.

Se aplecă peste balustrada balconului și trase cu ure-chea la zumzetul unui motor de mașină ce sfișie tăcerea profundă a nopții senine. Din balconul său, situat pe fa-țada cabanei, putea să vadă o parte a drumului spre oraș.

— Un taxi, anunță el. Oho, ne înmulțim, sporește nu-mărul turiștilor. Bravo !

— Ce se întîmplă ? Cine a venit ?

— Două persoane... Tocmai coboară din mașină o fe-meie și un bărbat, acum achită cursa... Doamne, ce fe-meie superbă ! Exemplar de rasă, așa ceva întîlnești doar în filme. O blondă năprasnică ! Nădăjduiesc să nu fie ne-vasta nămilei de lîngă ea... El pare un urangutan scăpat dintr-o rezervație zoologică. Nu, nu sînt soț și soție, fiindcă plătesc separat. Și ce de bagaje ! Trebuie să fie ale ei, parcă ar avea intenția să stea la popas cel puțin o jumătate de an. Gata, nu-i mai văd, au urcat treptele cerdacului.

Aprinse altă țigară și reluă :

— Mă duc și eu să mă îmbrac. Aș fi încîntat să cinați împreună cu noi.

— Mănînc împreună cu profesoara. Cred că puteți sta și dumneavoastră la aceeași masă. Cobor îndată...

Se gîndi că „urangutanul“ abia sosit putea fi secon-dantul său, ofițerul trimis de colonelul Mitu.

Aproape toți ocupanții popasului se aflau în sufrage-rie. Familia Apostolescu cina la masa Silviei Vlăsceanu.

— Ai cam întîrziat, îl întîmpină profesoara. Dacă mai leneveai puțin în cameră, riscai să rămîi flămînd. Adineauri a părăsit sufrageria o bandă de cinci mîncăi.

— Cine erau ?

— Niște localnici, amici de-ai lui Ionescu. Mă apucă groaza cînd mă gîndesc cît au putut să înfulece. Dumeata ce comanzi ?

— La drept vorbind, nu prea mi-e foame.

— Atunci ia exemplu de la mine și cere-i Matildei un iaurt. Nimic nu menține silueta mai bine decît iaurtul. Ce părere, ai doctore ? Te uiți la mine de parcă aș fi picată din lună.

Apostolescu tăie cu dexteritate de chirurg o bucățiță din garful frumos rumenit și zîmbi condescendent.

— În privința iaurtului aveți oarecare dreptate, dar...

— Dar ce ?

— Tovarășul nostru de masă e bărbat tînăr și trebuie să se hrănească zdravăn.

— Aha ! Iar eu sînt o băbătie, nu ? Asta ai vrut să spui !

— Se poate ? Arătați splendid, pariez că duceți un trai cumpătat. Ce zici, mamă dragă ? Am dreptate ?

— Ai, încuviință nevastă-sa. Vezi că ți se răcește friptura...

Soții Dimitriu ocupau masa de lîngă fereastra ce dădea spre curtea popasului. Avocatul era îmbrăcat în costum negru, cămașă albă cu guler înalt și papion minuscul pe care îl pipăia din cînd în cînd, de parcă se temea să nu-l piardă. Nora purta un sarafan portocaliu ce-i sublinia cascada întunecată a părului lăsat în voie pe umeri. Căpitanul avu impresia că soții Dimitriu se certaseră înainte de a coborî din cameră. Avocatul tocmai își umplea un păhărel cu coniac, iar Nora îi vorbea neîncetat, cerîndu-i probabil să nu mai bea. La un moment dat, ea luă sticla de pe masă și o depuse pe pervazul ferestrei, pufnind.

Prin ușa din stînga, larg deschisă, se vedea barul cu luminile-i voalate și se auzea o melodie zgomotoasă. Silvia Vlăsceanu o chemă pe Matilda și-i porunci să închidă

ușa „tavernei“, deoarece o deranjează teribil fumul de țigară și hărmălaia. Nevasta medicului se opuse, spuse că ar dori să asculte muzică. După o scurtă tocmeală, profesoara cedă, fu de acord ca ușa să rămână deschisă.

Puțin mai târziu fură aprinse toate becurile din bar și căpitanul putu să vadă măsuta cea mai apropiată, ocupată de patru persoane : Brătilă, Caranfil, un individ cu alură athletică și fața ciupită de vărsat, și un tip întors cu spatele, căruia îi distingea vag profilul, cînd întorcea capul spre Brătilă. Se gîndi din nou că „atletul“ trebuie să fie colegul său. Cei patru ciocneau des paharele și izbucneau în hohote groase, la auzul cărora profesoara își mușca buzele, iritată.

Wenzl se instalase la capătul opus al sufrageriei, împreună cu o blondă cu înfățișare de vampă, probabil noua venită. Medicul nu exagerase deloc cînd afirmase entuziasmat că „așa ceva întîlnești doar în filme“. Era o frumoșețe stranie, tulburătoare, cu siguranță că majoritatea bărbaților întorceau capul cînd trecea ea pe stradă. În comparație cu noua venită, Nora și Roxana — despre care în nici un caz nu se putea spune că sînt urîte — arătau ca niște figurante de mîna a treia față de o vedetă, păreau de-a dreptul insignifiante. Blonda discuta cu Wenzl, îi explica ceva despre pictura lui Franz Hals. Avea o voce ușor răgușită, aspră, ce-i micșora întru cîtva farmecul înfățișării. Austriacul îi sorbea cu aviditate frazele abil construite, rămăsese cu furculița ridicată în aer, parcă nici nu mai îndrăznea să respire.

„Va trebui să mă ocup de frumoasa asta, își zise căpitanul, să descopăr cît mai repede ce zace în căpșorul ei de păpușă... Apoi să caut un moment prielnic pentru a discuta cu „atletul“ care a sosit odată cu ea. Încă mai sper să nu fie omul trimis de colonel... are o mutră care îmi displace... Și ce dacă îmi displace ? Singura consolare este faptul că nu l-am ales eu. Poate greșesc, poate îmi va fi un ajutor prețios... Am să-l pun la treabă. Hmm ! La întoarcerea de pe munte am avut cîteva clipe senzația că îmi scapă din mîna un obiect fragil, un unicat pe care n-am apucat să-l examinez cu atenție înainte de a se pre-

face în țândări... Uneori mă îndoiesc că ar exista vreun suspect printre cei ce locuiesc la popas ; mi se pare că totul decurge firesc, că prezența mea aici nu este absolut necesară.“

Dădu la o parte borcanul de iaurt gol și scoase o țigară. Vru să o aprindă, apoi renunță, amintindu-și că profesoara se scandalizează dacă se fumează la masa ei.

Se uită la ceas. După masa de prînz îi telefonase lui Dobrotescu și-l rugase să-i facă rost de un plan amănunțit al Peșterii Haiducului. Conveniseră să se întâlnească la barul popasului, la orele douăzeci.

Cei patru cheflii intrară în sufragerie și se așezară la o masă de lîngă Wenzl și noua venită. Aveau figurile congestionate și rîdeau de se cutremurau geamurile. Căpitanul putu în sfîrșit să-l vadă clar și pe cel care în bar șezuse întors cu spatele. Un ins de statură mijlocie, banal, cu figură comună, stearsă, lipsită de particularități, absolut neînsemnat. Caranfil o prinse de cot pe Matilda și-i puse o întrebare în șoaptă, apoi se îndreptă aferat către bucătărie. Reveni după cîteva minute, purtînd triumfal un platou plin cu ciuperci prăjite.

— *Champignons frites à la Ghinturești*, anunță el cu emfază. Rog pe fiecare să se servească după plac. Sînt delicioase !

— Vai de mine, se sperie profesoara. Ciuperci seara ? Mi-e teamă să nu fac o indigestie. Sînt contraindicate pentru mine.

— Gustați, totuși.

— Am să încerc. Dacă mi se va umfla ficatul, dumneata vei purta răspunderea, pentru că m-ai ispitit. Piei, satano !

Își puse o lingură, oftă și mai adăugă încă una cu vîrf, zîmbind jenată.

— Fie ce-o fi ! Recunosc, au o aromă grozav de îmbietoare.

Apostolescu se uită întrebător la nevastă-sa înainte de a pune două porții serioase în aceeași farfurie. Luă și căpitanul, apoi Caranfil defilă pe la celelalte mese, explicînd cu mîndrie că ghebele au fost gătite conform unei vechi

rețete culinare, moștenită de bucătăreasă de la o străbunică. Wenzl se foi pofticios pe scaun, stîlcind cuvintele :

— *Mein Gott !* Bureții prăjiți sînt foarte buni, domnule Caranfil.

Nu refuză nimeni, nici măcar taciturnul Dimitriu, care pînă atunci se uitase disprețuitor la șnițelul din farfurie, fără să se atingă de el. Părea necăjit sau, mai degrabă, preocupat.

După ce termină de mîncat, căpitanul se îndreaptă spre bar. Erau ocupate trei din cele cinci măsuțe, una de niște pădurari care beau rom, alta de doi localnici, iar cea de a treia de Dobrotescu, care trăgea meditativ din pipă, privind paharul cu oranjadă din fața sa.

Ceru o sticlă de *Pepsi* nevastei lui Ionescu, care oficia la bar, se așază la masa de lîngă Dobrotescu și primi de la acesta în mod discret planul Peșterii Haiducului.

După vreo jumătate de oră rămase singurul client al barului. Își luă paharul cu *Pepsi* și se cățăără pe unul din scaunele înalte din fața tejghelei. Nevasta lui Ionescu puse deoparte oglinjoara în care tocmai se admira și spuse :

— Se lasă cu chef mare, tovarășul Brătilă a luat două sticle de *Traminer* și m-a rugat să-i mai pun încă două la frigider.

— Ciupercile cer băutură. Veți face vînzare serioasă...

— Bine ar fi ! Stăm cam prost cu planul. Avem clienți mai puțini anul acesta.

— Am remarcat că au mai sosit trei persoane.

— Trei ?

— Blonda și cei doi bărbați care cînează cu Brătilă și Caranfil.

— Numai acela înalt locuiește la cabană, celălalt este în trecere, spunea că va pleca astă-seară sau la noapte.

— Probabil i-a făcut o vizită lui Caranfil sau lui Brătilă.

— Nu cred. I-a cunoscut aici, întîmplător. E cam palid, nu i-ar strica să rămînă cîteva zile la popas, ar mai prinde puteri.

— Pare slab în comparație cu celălalt.

— Cu domnul Moldovan ? O, falnic bărbat ! se extazie sfrijita bărmăniță. Va locui zece zile la popas. Domnul Caranfil spunea că va încerca să-l convingă să stea mai mult, să-și facă aici tot concediul. Ar fi păcat să plece după zece zile, vremea-i splendidă, anul trecut ploua de rupea pământul...

Se întrerupse pentru a goli o scrumieră, apoi relua :

— A plouat o lună întreagă, zi de zi, credeam că nu se mai termină. Sper să nu se repete povestea... Duduia Opriș are nevoie de soare, de lumină, vrea să facă niște peisaje pe piscul Cocorul...

— ???

— Duduia blondă. E pictoriță... Și-i tare simpatică, mi-a promis o acuarelă. Austriacul a și luat-o în primire, a invitat-o să-l însoțească în excursii.

— A primit ?

— Putea să-l refuze ? Dacă toți bărbații ar fi atât de manierați ca dînsul...

Tăcu brusc pentru că tocmai intra cel de care vorbea, însoțit de pictoriță.

— Luați loc, *Freulein* Felicia, o invită Wenzl pe pictoriță. Comand două whisky-uri mari.

— Îmi pare rău, dar sînt obligată să vă refuz. Sînt frîntă de oboseală, am călătorit timp de șase ore, dacă beau alcool voi avea insomnie.

— Atunci o oranjadă ?

— Accept.

Wenzl se grăbi să ia paharul cu oranjadă, se așeză lângă pictoriță, aprinse un trabuc și începu să pufăie cu satisfacție, răspîndind în încăperea joasă un pătrunzător miros de zdrențe arse.

Un moment sau două căpitanul se uită peste umăr la noua sosită, care îi susținu privirea, zîmbind cu ironie.

Barul se aglomeră, încetul cu încetul. Mai întîi se iviră soții Dimitriu, el crispat, morocănos, ea cuprinsă de o veselie forțată. Avocatul ceru un rom cubanez, iar nevastă-sa o cafea mică. Peste cîteva minute își făcu apariția și familia Apostolescu. Doctorul contemplă cu jînd sticlele

multicolore etalate pe barul din spatele bărmăniței, oftă din toată puterea plămînilor și-i zise nevastei :

— Bem și noi ceva ? Văd că au un lichior *Indian*.

— La ora asta n-am chef de lichior *Indian*. Ia două *cremșnituri*, dacă sînt proaspete, bineînțeles. Pe urmă facem o plimbare.

Se așezară în dreapta și în stînga căpitanului, tăcuți, serioși, ca doi copii cuminți care se pregătesc să asculte un basm demult rîvnit. La un moment dat căpitanul observă că nevasta medicului se uită cu ură la Nora ; o fixa cu priviri feroce, stăruitor, pregătită parcă să se repeadă la ea și să o sfîșie. Se întrebă care ar putea fi motivul atitudinii neașteptate a Roxanei Apostolescu față de Nora Dimitriu, fără a reuși să ajungă la o concluzie mulțumitoare, logică. Doctorul se aplecă și-i șopti la ureche :

— Oare vom avea liniște la noapte ?

— De ce nu ?

— Mă gîndeam la grupul de gălăgioși din sufragerie. Am oroare de bețivi. Sper să nu prelungească bairamul.. Nevastă-mea stă cam prost cu sistemul nervos.

— Se distrează, nu cred că vor depăși măsura.

— Să se distreze cît vor, dar fără scandal.

Silvia Vlăsceanu intră să-și ia o sticlă de apă minerală și un pachet de țigări. La plecare îi mărturisi *Huhurezului* că pică din picioare de oboseală și-i recomandă să nu bea cot la cot cu „pilangii” din sufragerie. Hariton anunță că va face o scurtă „promenadă” cu soția pe aleea din spațele popasului, apoi ură noapte bună tuturor și ieși.

Apărură cei patru cheflii, rîzînd, înghiontindu-se. Nu dădeau semne de slăbire a capacităților fizice sau intelectuale. Brătîlă îi recomandă pe noii veniți :

— Domnule inginer Vătureanu, faceți cunoștință cu noii noștri colegi de suferință, Moldovan și Băbeanu.

Căpitanul dădu mîna cu ei. Primul avea o palmă enormă, puternică, cel de-al doilea degete umede și foarte reci.

— Ne retragem în sala de biliard, îl informă Brătîlă. Nu vă tentează o partidă ?

— Voi veni mai tîrziu.

— Poate gustați un păhărel de vin cu noi.

— Mai mult de un șpriț n-am să pot bea. Un șpriț lung, de vară.

— Cum doriți... Domnul Băbeanu a picat la țanc, exact cînd aveam nevoie de un partener la biliard. Am vrut să-l convingem să mai rămînă cîteva zile la popas, dar...

— Regret, zise Băbeanu, sînt în trecere, mîine trebuie să mă prezint la serviciu. Am un tren la noapte, n-aș vrea să-l scap. Poate cu altă ocazie...

Se exprima cu o voce lipsită de orice modulații și fuma într-un fel ciudat, ținînd țigara ascunsă în căușul palmei, de parcă se temea să nu fie surprins fumînd. Căpitanul se gîndi cît de greu i-ar fi să urmărească un asemenea individ lipsit de personalitate pe o stradă foarte aglomerată.

Brătîlă plesni din palme și arată cu capul spre Moldovan :

— Goliatul nostru susține că va executa cinsprezece caramboluri consecutive. Sînt tare curios să asist la o astfel de performanță.

— Voi încerca să nu vă dezamăgesc, spuse Moldovan. De fapt, n-am mai jucat biliard de vreo cîțiva ani. Abia aștept să pun mîna pe tac. Mergem ?

— Mergem, zise Brătîlă, apucînd în fiecare mînă cîte două sticle de *Traminer*, puse pe marginea barului de nevasta lui Ionescu.

— Am să vă urmez, promise căpitanul.

— Să nu întîrziați, îl sfătui Caranfil. În noaptea asta o facem lată. Gata, băieți ?

Ieșiră în pas cadențat, chicotind, urmăriți de privirea blazată a lui Dimitriu.

Căpitanul se întrebă din nou dacă nu cumva pierde timpul zadarnic la popas. I se părea că în jurul său domnește atmosfera obișnuită a locurilor în care oamenii își petrec zilele libere, era ispitit să-și facă imediat bagajele și să părăsească popasul. Se hotărî totuși să mai aștepte... Ce să aștepte ? Nu cumva infractorul necunoscut și-a realizat intențiile ? În cazul acesta... Preferă să nu-și ducă gîndul pînă la capăt.

De mai multe ori luase în derîdere așa-zisul „instinct infailibil“ dar iată că în seara aceasta era ispitit el însuși

să se bizuie și pe instinct. Oare ce nădăjduia să se întâmple? Rutina îl avertiza să dea dovadă de puțină răbdare, să aștepte să se ivească un indiciu. În împrejurări de mare tensiune nervoasă majoritatea oamenilor se trădează printr-un gest oarecare, mărunț, dar semnificativ, ce poate fi sesizat de un fin observator, de un anchetator cu experiență, bine antrenat. Când intervin situații dificile, chiar cei mai calmi indivizi își schimbă comportamentul obișnuit, acționează absurd, copilărește, independent de voința lor...

Dădu să se ridice, dar se opri pentru că pictorița tocmai se apropia de bar.

— Un pachet de țigări *Amiral*, ții ceru ea nevestei lui Ionescu, jucându-se cu pandantivul enorm ce-i atârna la gât. Lanțul se desprinsese, și bijuteria căzu pe parchet, în fața barului. Căpitanul se repezi să o ridice, o înmână posesoarei și aceasta îl răsplăti cu un surâs.

— Vă mulțumesc, domnule...

— Vălureanu, inginer Andrei Vălureanu.

Pictorița deschise pandantivul în care era montat un ceas și se îmbufnă.

— Iar a rămas în urmă. Nu l-am mai dat la curățat de vreo patru ani.

Căpitanul își mușcă buzele contrariat, lăsa să se scurgă o mică pauză și rosti automat :

— Potriviti-l după al meu. Am un *Omega* fabricat în '69.

„Așadar, gîndi el, am făcut cunoștință cu persoana care mă va secunda... Dacă nu l-aș cunoaște pe colonelul Mitu, aș putea să jur cu mîna pe inimă că ține cu tot dinadinsul să-mi joace un renghi...”

Pictorița zîmbi cu cochetărie și se recomandă cu voce alintată :

— Felicia Opreș. Se pare că am nimerit într-o stațiune formidabilă, domnule inginer. Întotdeauna am fost norocoasă. Nu credeți în noroc ?

— Nu prea. Multora le-a dat norocul prea mult, nimănui destul.

— Sînteți cam pesimist.

— Da, din păcate.

— Știți că aveți o fizionomie interesantă ? Sînt pictoriță, am să vă fac un portret într-una din zilele următoare.

— Voi fi cel mai cuminte model.

— Bun, acum vă părăsesc, am impresia că domnul Wenzl mă așteaptă cu nerăbdare.

— Nu-l lăsați să se perpelească. Sărut mîinile !

Se uită după ea, admirîndu-i mersul unduitor, bustul cabrat, ținuta mîndră a capului, aproape nevenindu-i să creadă că pictorița era secundantul trimis de colonelul Mitu.

„Ideea de a o expedia aici pe fata asta mi se pare totuși năstrușnică. Deh, nu se poate susține că șeful este lipsit de simțul umorului. În ce fel mă va ajuta ea ? Mă tem că în cele din urmă va trebui să-i port eu de grijă.“

— Duduia Felicia vă simpatizează, îl avertiză în șoaptă bîrmănița.

— Credeți ?

— Se vede de la o poștă.

— Ce cameră ocupă ?

— Camera numărul 12, îl informă ea cu pudicitate falsă, coborînd pleoapele.

„Aiurita asta mă și crede amorezat lulea, gîndi căpitanul ieșind din bar. Într-un fel nici nu-i rău, voi putea să discut nestingherit cu pictorița oricînd, sub pretext că îi fac curte.“

Sala de biliard era luminată *a giorno* de o lustră impunătoare, pe pereți atîrnau cîteva peisaje montane și, exceptînd masa de joc, într-un colț al încăperii se mai afla o măsuță rotundă pe care erau depuse sticlele de vin și paharele. Intrarea sa fu salutată cu chiote de veselie.

— Cum e cu carambolurile ? se interesă căpitanul.

— L-am ratat pe ultimul, răspunse Moldovan. Se vede că n-am mai pus mîna pe tac de ani de zile.

— Să facem cîteva partide de 72, propuse Caranfil după ce dădu peste cap un pahar de vin.

Vru să-l umple și pe al lui Băbeanu, dar acesta refuză cu o clătinare a capului.

— Nu mai beau, n-are rost să plec amețit la drum.

— Toate drumurile duc la gara Ghințurești, imposibil să te rătăcești, scandă Brătilă. Hai, copii, ciocniți câte un păhărel. Pe urmă facem echipele, va trebui să tragem la sorti, unul din noi va sta de o parte și va marca scorul.

Moldovan fu cel care rămase afară din joc ; se instalează la măsuță, înarmându-se cu un pix și cu o coală de hîrtie. Caranfil urma să joace cu Băbeanu, iar Brătilă cu căpitanul, care își propuse să-i urmărească cu atenție. Caranfil suferea în mod vizibil de câte ori rata o lovitură, își acoperea ochii cu palmele și se văicărea. Băbeanu chicotea deseori, își consola partenerul și se străduia să câștige, să recupereze cît mai multe puncte. Brătilă bea șpriț după șpriț, din ce în ce mai congestionat, izbutind totuși să se mențină lucid. Moldovan nu se putea stăpîni să nu dea mereu sfaturi complicate, pe care nu le asculta nimeni.

Căpitanul fu nevoit să admită în scurtă vreme că jocul decurge cît se poate de normal. La un moment dat vru să-și aprindă o țigară, și constată că i se terminaseră chibriturile. Băbeanu și Moldovan îi veniră în ajutor, scăpărare brichetele simultan. Băbeanu se dovedi mai iute de mîna, bricheta sa ajunsese prima sub țigara căpitanului.

După cîteva minute căpitanul începu să joace din ce în ce mai neatent, rată cele mai simple poziții, acordînd adversarilor nenumărate puncte. Îl obseda un anume fapt scăpat din vedere, uitat, petrecut în cursul serii, un gest sau poate o replică a unuia din ocupanții popasului. Din nefericire, nu reușea să-și amintească acel fapt.

— Ne faceți cam multe cadouri, domnule inginer, îl tachină Caranfil.

— Aveți dreptate... Nu sînt în formă, mi-am adus partenerul la sapă de lemn.

— Nici o pagubă, veți juca mai bine în partida viitoare, îl consolă Brătilă. Mai beți un șpriț, e cel mai bun leac, vă garantez.

— Nu... Se impune să fac o pauză. Vă cedez locul, domnule Moldovan. Vă revine sarcina să răsturnați scorul. Ies să iau o gură de aer și să fac cîțiva pași. Poate mă întorc.

— Ne găsiți tot aici, îl asigură Caranfil.

Străbătu încet curtea, și după ce trecu de poartă în-
toarse capul și se uită la fațada cabanei. O singură fe-
reastră era luminată, cea a camerei ocupată de familia
Dimitriu. Își privi ceasul, instinctiv ; se apropia miezul
noptii.

Porni către marginea pădurii, inhalînd cu aviditate
aroma de cetină, ocoli un boschet și se așează pe o buturugă.

Se strădui din nou să-și amintească ce fapt scăpase din
vedere. Recapitulă metodic tot ceea ce văzuse și auzise,
începînd din clipa cînd discutasese din balcon cu medicul
Apostolescu, pînă cînd părăsise sala de biliard. Zadarnic...
Își prinse tîmplele în palme, oftînd. Avea senzația neplă-
cută că bîjbîie cu ochii acoperiți printr-o încăpere necu-
noscută, vastă, că se împiedică neîncetat de mobile fără a
izbuti să găsească ieșirea salvatoare.

Un foșnet îl obligă să înalțe brusc capul și să privească
înapoia sa. Dinspre pădure veneau agale două persoane,
pe care le recunoscă pe măsură ce se apropiau, întîi după
mers, apoi după timbrul vocilor : Wenzl și nevasta medi-
cului Apostolescu. Se strecură tiptil în spatele boschetului
și trase cu urechea la dialogul ce continua.

— ...și mă duci cu vorba, șuieră cu furie Roxana.

— Te-am rugat să ai răbdare, replică austriacul.

— Cîtă răbdare ? Aștept ca o caraghioasă de atîta timp.
Și care-i rezultatul ? Absolut nimic !

— Ți-am promis că îndată ce...

— Sînt sătulă de promisiuni.

— Te implor, fii rezonabilă, mult a fost, puțin a rămas.

— Mai știi altceva ? Schimbă placa. Nu pricepi că mi-e
lehamite de cretinul ăla cu veșnicul lui refren „Ce zici,
mamă dragă ? Am dreptate ?“ Mi s-a acrit, am început să
mă tîmpesc de cînd mă joc de-a v-ați ascunselea. Mîine-
poimîine am să împlinesc patruzeci de ani, și tu îi dai zor
mereu cu răbdarea.

— Nu te supăra, Roxi, eu practic un joc ceva mai peri-
culos decît al tău, jocul de-a hoții și vardiștii. Stau pe
muchie de cuțit.

— Uite că nu-mi mai pot stăpîni nervii.

— Ți-am dat cuvîntul că anul acesta...

— Nu mai pot să cred în cuvîntul tău. Ai impresia că sînt tîmpită ? Îi faci ochi dulci nevestei lui Dimitriu și...

— Eu ?

— Nu mă întrerupe ! Mi-am dat seama că-i tragi clopotele încă din clipa cînd am intrat în sufrageria popasului ăstuia nenorocit. Și dacă îți închipui că mă păcălești dînd tîrcoale blondei...

— Care blondă ? Pe asta de unde ai mai scos-o ?

— Care ? Pictorița aia jigărită, cu mutra de madonă. Te gudurai ca un cățeluș pe lîngă ea, dar eu nu mă las amăgită, m-am prins că în realitate ți se scurg ochii după nevasta avocatului. Dacă nu-ți iei în serios făgăduiala am să te distrug, am să te strivesc ca pe o gînganie, așa să știi !

— Anul acesta se va aranja totul. Sînt mai aproape ca oricînd de țință.

— Vorbe...

Wenzl o atrase spre el și o sărută zgomotos, teatral. Roxana se potoli ca prin farmec. Se desprinsă cu un suspin din îmbrățișare, își netezi poalele rochiei și spuse :

— Mă duc. Rămii pe loc un minut, nu e bine să fim văzuți împreună.

— Firește.

Roxana își mai netezi încă o dată rochia, apoi se îndreptă cu pași mărunți către poartă. La scurt timp după ea plecă și Wenzl, aprinzîndu-și din mers un trabuc.

Căpitanul se pregăti să se ridice, dar în momentul următor fu nevoit să se lipească iarăși de pămînt, cu toate simțurile încordate. Dinspre pădure se ivea a treia siluetă, încet, foarte încet, cu mîinile la spate, cu umerii încovoiați. Se opri două-trei secunde, părăind că vrea să apuce în altă direcție, mormăi ceva, apoi trecu foarte aproape de căpitan, care o recunoscă pe Nora Dimitriu. Probabil ascultase și ea convorbirea dintre Wenzl și Roxana. Luna îi luminează o clipă chipul prelung, smead, pe care era întipărită o expresie de vie curiozitate...

„Asta-i bună, mi-a fost dat să asist fără să vreau la o poveste de amor și gelozie, cu iz de melodramă.“

Memoria-i profesională, bine antrenată, înregistrase fidel discuția de mai înainte.

„Vasăzică, Wenzl îi promite Roxanei, pe care evident o cunoaște de mai multă vreme, că anul acesta se va întâmpla un eveniment hotărîtor, ce va schimba soarta amîndorura. Și totodată afirmă că se joacă de-a *hoții și vardiștii*. Ciudat, tare ciudat ! Iar Roxana îl amenință cu distrugerea, dacă el nu-și va ține promisiunea. Tare ciudat ! Și ce amestec are Nora Dimitriu ?

Instinctul îl sfătuia ca deocamdată să amîne căutarea răspunsurilor la aceste întrebări. Considera mult mai important amănuntul acela care îi trecuse ca un fulger prin minte în cursul serii... Și era furios că nu reușea să-l localizeze, să-l izoleze din noianul de fapte ce i se aglomerau dezordonat în gînd.

Se ridică enervat și se îndreptă către cabană.

Capitolul 7

Controlă ca de obicei dacă intrase cineva în cameră în lipsa sa. Nu intrase nimeni și nici bagajele nu-i fuseseră scotocite. Îmbracă apoi pijamaua și se întinse pe pat, potrivindu-și perna sub cap. Prin fereastra deschisă pătrundea freamătul odihnitor al pădurii și din cînd în cînd, ca un refren, pocnetul slab al bilelor de biliard. Aruncă o privire asupra ceasului : două fără douăzeci ! În ciuda orei avansate, cei patru combatanți continuau să rămînă în sala de biliard.

Nu reușea să înlătore senzația supărătoare că rătăcește neconținut printr-un spațiu încercuit, că bijbîie cu mîinile întinse și legat la ochi ca într-un joc de-a baba oarba, încercînd în zadar să apuce pe oricare dintre cei nouă ocu-

panți ai popasului, care tropăiau și băteau din palme în jurul său pentru a-l deruta.

Îi trecu în revistă pe toți, le analiză iarăși chipurile, gesturile, comportamentul, în speranța că va izbuti să discearnă amănuntul scăpat din vedere, amănunt pe care îl considera deosebit de important pentru orientarea anchetei.

1. *Dimitriu Ion* : posac, distant, inabordabil, adept înfocat al zeului Bachus ; nu-și ascunde pasiunea pentru băuturile alcoolice, nu se sinchisește cum se comportă soția, afișează uneori o ușoară aversiune față de austriacul Wenzl.

2. *Dimitriu Eleonora* : ușuratică, de o veselie exagerată, deseori deplasată, dispusă să accepte compania oricărui bărbat de la popas, dar mai cu seamă pe cea a austriacului. Oare prezența ei la marginea pădurii, în toiul nopții, se datorează unei simple coincidențe ? I-a urmărit în mod deliberat pe Wenzl și pe Roxana Apostolescu ? În ce scop ? În general, nu pare să fie dotată cu inteligență, dar poate mimează intenționat stilul de-a se purta al unei femei banale, mediocre, frivole. Numele ei a fost pomenit în dialogul dintre cei doi „amorezi”, fapt de care va trebui să se țină seama pe viitor.

3. *Brătilă Matei* : cu buzunarele pline de bani, dispus să achite cu nonșalanță băuturile consumate de ceilalți ; de un calm silit, gata să se sfărîme în unele împrejurări, cum s-a întâmplat în timpul excursiei pe munte, când Caranfil l-a scos din sărite cu un fleac. Curios, insinuant și băgăreț, dornic să știe tot ce se petrece la popas, în schimb alunecos ca un țipar când intră în discuție propria-i persoană.

4. *Caranfil George* : circumspect, ironic, uneori neli-niștit, crispat, de parcă se străduiește să joace un rol ce-l depășește puterile. Va trebui urmărit cu atenție când va mai urca spre piscul Cocorul.

5. *Vlăsceanu Silvia* : în ceea ce o privește, se impune de la bun început o întrebare. Ce a căutat în cimitirul orașului la ora când a fost înmormîntată Ruxandra ? A motivat

că n-a venit pentru prima oară acolo, că-i place să stea pe banca de lângă pîrîu și să admire peisajul învăluit în lumina asfințitului... O motivație ce nu poate fi acceptată cu ușurință. Îi bîrfește cu zel pe ocupanții popasului, îi ironizează neîncetat, fără părtinire, cu excepția lui Wenzl, despre care nu spune nimic rău. Totuși, a' surprins-o de cîteva ori cum se uită încruntată la austriac, pe furiș, iar cînd acesta a întors capul (probabil avertizat de un al șaselea simț că cineva îl scrutează) profesoara și-a schimbat deodată expresia feței, trăsăturile i s-au destins, exprimînd un zîmbet larg, mîeros cu orice preț.

6. *Wenzl Helmuth* : sosit din Salzburg cu intenția declarată de a-și petrece vacanța în România. Mare amator de excursii spre piscul Cocorul. Întreține o neașteptată legătură intimă cu nevasta medicului Apostolescu. S-a exprimat față de ea că se joacă *de-a hoții și vardiștii*, și că este mai aproape de țintă ca oricînd. Ce fel de țintă ? De cînd o cunoaște pe Roxana ? Ce taină îi leagă ? Iată doar trei întrebări cărora va trebui să le găsească răspunsul exact cît mai curînd.

7. *Apostolescu Hariton* : ascunde o inteligență subtilă, ascuțită, în spatele unei limbuții caraghioase, de măscărici. Pare să se teamă de nevastă-sa, n-o contrazice niciodată, îi cere neconținut părerea, aprobarea, chiar cînd este vorba de chestiuni minore. Reprezintă perfect de bine tipul bărbatului ținut cu strășnicie sub papuc. Oare știe că Roxana este amanta lui Wenzl ? N-ar fi exclus... Rămîne de văzut cum se va purta în zilele următoare.

8. *Apostolescu Roxana* : energică, voluntară, dispusă să folosească orice mijloace pentru a-și îndeplini scopul. La puține ore după sosirea la popas a riscat o întîlnire nocturnă cu Wenzl, de care în mod cert o leagă nu numai dragostea ci și, mai ales, un teribil secret. Ce secret ? Probabil un fapt neagreat de Codul Penal, deoarece și-a permis să-și amenințe fățiș amantul că îl va distruge în cazul cînd el va încerca să o tragă pe sfoară.

9. *Moldovan Lucrețiu* : ultimul sosit, foarte repede adoptat de Brătîlă și Caranfil. Temperament coleric, impulsiv, înclinînd spre schimbarea bruscă a dispoziției.

Tipul executantului de rînd, posedă o forță fizică neobișnuită și un intelect sub mediocru.

Pînă în prezent, două persoane par a fi suspecte : Wenzl Helmuth și Apostolescu Roxana. Dar ceilalți ? Pot fi ignorați ?

Oftă, se răsuci cu fața la perete și stinse veioza.

Era ridicol să tragă concluzii, să catalogheze, întrucît nu dispusese de prea mult timp pentru a-i studia pe toți, amănunțit. Din nefericire, cercetările nu se limitează numai la cei nouă turiști, a apărut și un al zecelea, Băbeanu, care nu poate fi înlăturat categoric de pe lista eventualilor suspecti. Poate a sosit cu intenția de a lua legătura cu cineva... Mîine îl va însărcina pe Dobrotescu să culeagă informații despre Băbeanu, să afle din ce parte a țării a venit, ce profesie are, etc.,

Prezența Feliciei Opriș se dovedea oportună, mai ales în cazul cînd numărul turiștilor cazați la „Pui de urs“ avea să crească. O va pune să-l urmărească pe Wenzl sau pe Roxana Apostolescu.

Continua să nu-i dea pace gîndul că scăpase un amănunt important ivit în cursul serii, avea senzația permanentă că deține un *passee-partout* pe care nu se pricepe să-l întrebuințeze cum se cuvine.

Intră în camera de baie, se spală pe față cu apă rece și se privi cîteva secunde în oglindă, adresînd o admonestare severă insului ce-l fixa în crîncenat. Scoase o țigară, căută chibriturile, apoi își aduse aminte că se terminaseră în timp ce se afla în sala de biliard. Trase sertarul nopțierei, luă bricheta pe care de obicei o folosea cînd fuma pipă, o declanșă cu un gest nervos, și cînd mica flacără scăpără sub țigară avu revelația, scăpă într-o clipită de obsesia ce-l chinuise în ultimele ore.

Firește, bricheta...

Formidabil ! Acum știa din ce pricină jucase biliard din ce în ce mai mizerabil. Se aplecă peste pervazul ferestrei pentru a verifica dacă jucătorii se mai află în sala de joc. Nu se mai auzea pocnetul bilelor, în schimb lumina dinăuntru proiecta prin ferestre un dreptunghi argintiu pe peluza din spatele cabanei. Probabil făceau o pauză...

Se îmbracă la iuțeală, surescitat. În buzunarul din dreapta puse revolverul, iar în cel din stînga o lanternă cu fascicul subțire și foarte puternic. Merse pînă la capătul culorului, pustiul la acea oră, și rîcii cu unghia în ușa camerei nr. 12.

— Imediat, îi răspunse o voce voalată și, în mai puțin de un minut, apăru în prag Felicia Opriș. Purta un veșmînt cu o croială excentrică, scurt, amplu, foarte decoltat, albăstru cu buline albe. Una din buline, situată pe sînul drept, era colorată în roșu intens.

Păru un moment derutată, apoi îi făcu semn să intre.

— Luați loc.

Căpitanul își plimbă privirea de la bulina roșie pînă la coapsele lungi, bronzate, ce ieșeau la iveală de sub marginea rochiei excentrice. Pictorița se trase în spatele mesei și rosti automat :

— Locotenent Opriș Felicia. La ordinele dumneavoastră, tovarășe căpitan Vlă...

— Fără formalități. Timpul e al naibii de limitat. Știi să șofezi ?

— Bineînțeles.

— Iată cheile mașinii mele, o *Dacia* 1300 parcată lingă poarta cabanei. Ești foarte obosită ?

— Puțin.

— În regulă... Te urci în mașină și te repezi în oraș...

Îi întinse o hîrtie pe care notase adresa locotenentului Dobrotescu.

— Locuiește vizavi de cinematograful „Progresul“, într-o casă împrejmuită cu gard verde. Îl trezești din somn și-l aduci aici, urgent.

— În camera dumneavoastră ?

— Nu. Lași mașina exact în locul de unde ai luat-o și-i spui lui Dobrotescu să stea culcat pe bancheta din spate, să mă aștepte acolo pînă vin eu la el. Ceva neclar ?

— Unde vă găsesc după ce mă întorc din oraș ?

— Nu va fi nevoie să mă cauți. Ne vom revedea mîine dimineată. Apropo, ce fel de pictoriță ești ? Știi să ții penelul în mînă ?

— Știu. Sînt o adeptă înfocată a stilului nonfigurativ.

— Hm ! Amuzant...

Se uită intrigat la bulina însîngerată și continuă :

— Am plecat. Grăbește-te și fii cu ochii în patru !

Ieși pe coridor, coborî scările și trecu prin holul luminat numai de două aplice. Trofee de vînătoare agățate pe pereți aruncau umbre bizare pe covor, fotoliile semănau cu niște mogildețe ghemuite în somn. Orologiul cu pendulă avea să bată în curînd orele două.

Rămase un moment în curte, cu auzul încordat, apoi ocoli repede cabana, îndreptîndu-se către niște magazine joase, situate aproape de liziera pădurii. Cea mai mică dintre ele i se părea potrivită pentru ceea ce își propusese să înfăptuiască, deoarece n-avea lacăt la ușă. Spargerea unui lacăt putea să trezească suspiciuni deloc dorite. Aprinse lanterna și cercetă fiecare ungher. Niște lemne de foc erau depozitate pe peretele din fața ușii, stivuite din podea pînă la tavan ; într-un colț agonizau o grămadă de obiecte, pregătite probabil pentru casare ; crățiți găurite, un scaun olog, un aragaz ruginit, două covorașe ciuruite de molii. Se folosi de un covoraș pentru a astupa cu grijă unica ferestruică, apoi răsuci comutatorul. Becul era foarte chior, dar n-avea timp să-l schimbe, era obligat să se grăbească dacă nu voia să piardă vînatul în urmărirea căruia se avîntase. Ieși din magazie în momentul cînd pictorița pornea mașina. Îngerul păzitor trimis de colonelul Mitu știa să demareze, *Dacia* se urni lin de la locul de parcare, aproape fără zgomot.

Ajuns în hol, inspiră adînc înaintea de a apăsa pe clanța sălii de biliard. Surescitarea îi dispăruse. Sosise clipa hotărîtoare a înfruntării unui individ în carne și oase, nu mai alerga după o fantomă, bezna avea să se destrame. Era convins că insul asupra căruia și-a fixat atenția *trebuie* să aibă o legătură cu rănirea locotenentului Georgescu Adrian, deci în mod implicit cu cazul pe care urma să-l soluționeze.

Brătîlă îi întîmpină revenirea cu un chiot :

— Uraaa ! N-aș fi crezut că te mai întorci.

— N-am putut să adorm, am băut prea multe cafele.

— Eu m-am hotărît să suprim cafeaua în timpul concediului, spuse Caranfil. Ei, intri în joc ?

— Deocamdată vă asist.

Brătilă continua să joace degajat, reflexele nu-i slăbiseră. Băbeanu părea plictisit sau distrat, Moldovan studia îndelung fiecare lovitură, Caranfil se căina amarnic de cîte ori rata.

Căpitanul admise oarecum dezamăgit că jocul se desfășura la fel de firesc ca și la început. Nimic nu isca bănuieli, nici un gest și nici o replică nu-l îndemna să tragă concluzia că se petrece ceva suspect. Scoase o țigară și se apropie de Băbeanu :

— Îmi dați un foc ?

— Cu plăcere.

Duse mîna la buzunar, apoi o lăsă să cadă moale pe lîngă corp, scuzîndu-se :

— Îmi pare rău, s-a terminat benzina...

Moldovan se grăbi să-i ofere bricheta sa :

— Păstrați-o pînă mîine. În noaptea asta nu mă mai ating de țigări, am fumat ca un turbat.

Partida se termină cu victoria echipei formată din Băbeanu și Moldovan, spre necazul lui Brătilă, care rosti ațîțat :

— Ne acordați revanșa !

Moldovan își șterse cu batista petele de cretă de pe degete și clătină din cap :

— Eu mă retrag...

— Vorbești serios ? se miră Caranfil. Aseară te laudai că rezști trei zile și trei nopți în șir.

— Mă duc să fac nani.

— Nici eu nu pot să mai rămîn, interveni Băbeanu. N-am chef să scap Personalul de patru și jumătate.

— Ai timp berechet, aprecie Caranfil.

— Dumneavoastră vă convine, urcați direct în camere. La ora asta nu găsesc nici un taxi, trebuie să merg pe jos pînă la gară.

Brătilă se uită cu regret la sticlele goale aliniate pe măsuta din colțul încăperii și zise :

— Ni s-a terminat muniția, e cazul să încetăm ostilitățile. Data viitoare vom fi mai prevăzători.

— Am impresia că voi face o noapte albă, se plînsese căpitanul.

— Pot să vă dau un Nitrazepan, spuse Moldovan.

— Am oroare de medicamente, am înghițit o groază de tranchilizante la spital. Am să fac o mică plimbare cu mașina.

— Perfect, atunci du-l și pe amicul nostru pînă la gară, propuse Brătilă, bătîndu-l pe umeri pe Băbeanu.

— Îl duc, firește, acceptă căpitanul izbutind cu greu să-și ascundă satisfacția.

Propunerea lui Brătilă era bine venită, îl scutea să recurgă la manevre complicate și poate dubioase pentru a-l convinge pe Băbeanu să se urce în mașină nesilit. Lucrurile aveau să se desfășoare normal, cu simplitate, fără suspiciuni. Experiența îi demonstrase de multe ori că planurile simple au cele mai sigure șanse de reușită.

Dar Băbeanu nu se arată prea bucuros de ocazia ivită, îl scrută bănuitor și bombăni :

— N-aș vrea să profit de amabilitatea dumneavoastră.

— Ce spui, neică ! exclamă Caranfil. Omul te ia cu plăcere, și dumneata faci nazuri ca fata mare la măritiș. Profită, totuși ! Și fii mai înfipt, că altfel mori de foame cu merindea în traistă.

— Bine, acceptă Băbeanu, dacă insistați, vin cu mașina. Vă rămîn îndatorat.

„Ai să vezi tu îndată cît de îndatorat îmi vei rămîne,“ gîndi căpitanul, silindu-se să-l privească cu simpatie.

Se despărțiră în hol. Moldovan, Brătilă și Caranfil îi urară „drum bun“ lui Băbeanu înainte de a urca în camere.

Felicia își îndeplinise misiunea, *Dacia* se afla la locul obișnuit, parcată între *Volkswagenul* lui Wenzl și *Trabantul* medicului Apostolescu. Căpitanul se întrebă un moment cum s-ar fi descurcat în cazul cînd pictorița nu s-ar

fi întors la timp și cum ar fi reacționat Băbeanu constatănd absența mașinii.

Pășiră agale către poartă. Băbeanu își ridică gulerul hainei și mormăi :

— Răcoare, nu glumă.

— S-a înnorat, s-ar putea să plouă.

În secunda aceea căpitanul se decise să renunțe parțial la planul său, renunță să-l mai ducă pe Băbeanu în magazie. Intenționase să stea de vorbă cu el acolo, să-l supună unui scurt interogatoriu, să afle, dacă avea să fie cu puțință, cu ce scop venise la cabană, apoi să-l predea locotenentului Dobrotescu, iar în zilele următoare să verifice riguros datele obținute. Locul ales mai înainte nu i se mai părea potrivit, din pricina distanței. Băbeanu putea să se opună cu vehemență, să țipe, să provoace scandal pentru a-și alerta complicele.

Îl apucă de brațul drept cu un gest amical, deschise portiera din spate și-l împinse cu un gest mai puțin amical către Dobrotescu.

— Ia-l în primire !

Trecu apoi la volan și porni *Dacia* spre oraș, foarte încet. Auzi zgomot de luptă îndârjită în spate, gîfiieli și o înjurătură strecurată printre dinți.

— M-a mușcat de mîină, anunță Dobrotescu. Se zbate ca un țipar.

— Ce înseamnă mascarada asta ? strigă Băbeanu. Dacă scap trenul...

— De-acum înainte vei scăpa multe trenuri, îl înștiință căpitanul. Trebuie să tăifăsuim oleacă, sînt convins că ascunzi ceva. Și noi n-avem altceva mai bun de făcut decît să aflăm ce ascunzi. Ai înțeles, nu-i așa ?

— Nu. Am o minte cam înceată, nu pricep unde bateți.

— Vei pricepe îndată. Stai liniștit, nu te agita, îți consumi energia de pomană.

— Puteți mări viteza, zise Dobrotescu.

— Încă nu. Percheziționează-l, ușurează-l de uneltele periculoase. N-aș vrea să ne facă cine știe ce poznă mai tîrziu. Ei, ai găsit ceva ?

— Un pumnal cu mînerul de corn.

— Bravo ! Deci nu m-am înșelat asupra persoanei. Pariez un leu contra o mie că pumnalul reprezintă un corp delict.

Opri mașina, aprinse lumina din interior și scoase o țigară pe care o învîrti între degete, pîrînd că se întreabă dacă este cazul să fumeze sau nu.

— Să începem programul. Cum te numești ?

— Îți bați joc de mine ? Am făcut cunoștință aseară, am ciocnit un pahar împreună, am jucat biliard și acum mă...

— Vreau să fiu sigur că nu ți-am uitat numele.

— Băbeanu mă cheamă.

— Și mai cum ?

— Fac alergie la bancurile proaste. Repet, n-am chef să scap trenul. Dacă mîine nu mă prezint la serviciu...

— Întreprenderea pentru care lucrezi tu va da în curînd faliment. E pe drojdie. De fapt, cu ce te ocupi ?

— Nu te privește. De ce mă țineți aici ? Ce aveți cu mine ? V-am înșelat cu ceva ?

— Ești curat ca lacrima, băiețuș.

— Am să mă plîng autorităților.

— Mi-e lehamite de vorbăria fără rost. Cu ce treburi ai venit la „Pui de urs“ ?

— Nu cumva sînt interzise excursiile ? Am venit să mă distrez, era ultima mea zi de concediu.

— Cu cine ai luat contact și din ordinul cui ?

— În definitiv, pe cine reprezinți dumneata ?

— Întrebările le pun eu, sper că atîta lucru ai priceput.

— Probabil reprezinți concurența. Am putea să cădem la învoială, să încheiem un tîrg. Facem un schimb de informații, se alege fiecare cu cîte un cîștig în plus. Depinde de marfa pe care o oferi.

— Nu te repezi să licitezi. Eu nu ofer nici o marfă, adică nu-ți ofer nici un fel de marfă care ar putea să te ispitească. (Se întoarse pe jumătate, îi puse sub ochi legitimația pe care o scosese dintr-un compartiment secret al geamantanului înainte de a ieși din cameră.) Sînt ofițer de miliție. Mulțumit ?

Băbeanu se ghemui și clipi speriat. Își umezi buzele și mormăi :

— Ofițer de miliție... Ce treabă are Miliția cu mine ?

— Hai, dă-i drumul, spovedește-te. Imposibil să nu cunoști regulile jocului pe care l-ai practicat. Fii băiat deștept și ușurează-ți situația. Știi prea bine că în ziua când vei pași pe poarta tribunalului se va ține seama de felul cum te-ai purtat în timpul anchetei. N-ai prea multe căi de ales, rolul tău s-a sfârșit.

— Ce rol ? N-aveți nici o dovadă împotriva mea.

— Cum e cu pumnalul ?

— Nu-i al meu. L-am găsit azi-dimineață.

— Unde l-ai găsit ?

— În... tren. M-am aplecat să-mi leg șireturile și l-am văzut sub bancă. Poate l-a pierdut cineva, poate...

— Sigur că da, l-ai zărit absolut întâmplător și nu te-ai putut abține să nu-l iei pentru că era o sculă a naibii de folositoare în anumite ocazii. Am ghicit ?

— Și ce-i cu asta ? Pot fi acuzat de port ilegal de armă albă. Atît și nimic mai mult.

Își încreți fruntea și pe obraji cenușii i se întipări o expresie de îndărătnicie sălbatică, amestecată cu viclenie. Căpitanul aprinse țigara și începu să fumeze preocupat, lăsînd impresia că a uitat de Băbeanu. După vreo jumătate de minut rosti rar și răspicat :

— Nu vei fi acuzat numai de port ilegal de armă albă. Ai și întrebuițat pumnalul. Și nu pentru a tăia pîine sau pentru a deschide o cutie de conserve. Golește-ți buzunarele ! Rapid ! Înminează-i tovarășului locotenent obiectele pe care le deții.

Băbeanu schiță o grimasă de dispreț, apoi se execută fără să pară prea afectat de dorința căpitanului. Dobrotescu numi cu glas monotон obiectele primite :

— O legătură de chei, o batistă, un portofel legat cu elastic, un stilou, un portțigaret, două zaruri.

Căpitanul îndepărtă cu latul palmei șuvițele groase de fum ce i se încolăceau prin față și conchise :

— Puțin, foarte puțin... Mai gîndește-te, domnule Băbeanu, poate ai uitat să ne arăți un obiect.

— N-am uitat !

- Bricheta.
- Ce brichetă ?
- Îmi pierd răbdarea.
- Mă rog, dacă ții cu tot dinadinsul.
- Țin !

Băbeanu oftă, trase din buzunarul de la piept bricheta și o întinse cu o mișcare domoală către locotenent. Căpitanul o luă, o săltă în palmă, apoi o apropie de lumină pentru a o examina mai bine. Da, nu se înșelase, era chiar bricheta în formă de obuz, gălbuie, bricheta pe care locotenentul Georgescu Adrian o primise cadou de la unchiul său, colonelul Mitu. Nu rămânea nici un dubiu... Inscripția de pe ea fusese scrijelită în pripă, cu neglijență, încă se mai distingeau câteva litere ale dictonului latin *Dulce et decorum est pro patria mori*.

— Frumoasă brichetă !

Băbeanu duse mîna la gît și începu să gîfîie. Căpitanul aprinse bricheta, îi privi posac flăcăriua alungită, dreaptă, și zise :

— Funcționează, mai are destulă benzină, m-ai mințit cînd ți-am cerut un foc mai devreme. Mi-ai spus că s-a terminat benzina. Cum a ajuns bricheta la tine ? Tot în tren ai găsit-o ? Vorbește !

Băbeanu închise ochii și-și trosni degetele umede, amintindu-și schimbarea de atitudine a „Șefului“ cînd îi explicase cum a reușit să se descotorosească de urmăritor. Îl fixase cu o privire de gheață și nu-l invitase să intre în apartament, îl ținuse în picioare, lîngă cuierul din antreul devenit dintr-o dată prea strîmt. Hainele atîrnate în cuier duhneau a tocană proastă, din spatele unei uși întredeschise răzbătea mîriiitul furios al unui cîine, iar vocea omului ce continua să-l privească din ce în ce mai urît răsuna hîrîit :

„Ai să rămîi pînă la sfîrșitul vieții un găinar de trei parale, un idiot care gîndește cu picioarele, nu cu capul. Te-a îmboldit necuratul să ataci un ofițer de miliție !“

„V-am explicat, n-aveam cum să mai scap de el, m-a agățat la ieșirea din gang. Și atunci, singura posibilitate...“

„Amărîtule ! Stau și mă întreb dacă pot să te mai folosesc pe viitor. N-am chef să mă trezesc cu o armată de

milițieni la ușă. Ai călcat în străchini și acum trebuie să-mi storc eu creierii, să caut o rezolvare.“

„Nu m-a văzut nimeni, vă jur, strada era pustie.“

„Dracul m-a pus să mă înhăitez cu tine.“

„I-am uşurat buzunarele, i-am luat totul, o să se creadă că a fost atacat pentru a fi jefuit.“

„Îi dai zor cu crezutul. Îi consideri chiar atît de fraieri pe ăia care te-au băgat o dată la răcoare ? Sper că n-ai păstrat nimic pentru tine. Trebuie să dispară pe vecie tot ce ai luat de la el.“

„Vă jur...“

„Te ştiu eu cît ești de lacom. Ai să înfunzi puşcăria pentru cine ştie ce fleac. Întoarce-ți buzunarele pe dos, vreau să mă conving că spui adevărul.“

Altul care îi ordonase să-și golească buzunarele ; pieriseră parcă pentru totdeauna frumoasele vremuri de odinioară, cînd golea el buzunarele unor gură-cască !... Da, avea dreptate să-l numească găinar de trei parale... L-a răpus lăcomia, a rîvnit la o nenorocită de brichetă, a ascuns-o în căptușeala șepcii pentru a nu fi dibuită. Și acum a căzut beleaua pe capul lui din cauza unui fleac pe care ar fi putut să-l evite ușor. Oare mai există vreo scăpare ?

Deschise ochii și șopti :

— N-am găsit-o în tren.

— Știu, ai jefuit un muribund.

— Eu...

— Cine te-a trimis la cabană ? Cu cine ai luat contact ?

— Dacă se află că am ciripit... Nu, nu pot să vă spun, ar fi în stare să-mi rezeze beregata...

Cuvintele i se terminară cu un țipăt pițigăiat, ca de guzgan prins în cursă. Trase de gulerul cămășii, gemînd, și scutură capul. Căpitanul deschise ușa și azvîrli chiștocul afară. Ieși din mașină, făcu doi-trei pași și respiră cu nesaț aerul răcoros al dimineții montane.

Auzi un pocnet în urma sa, se întoarse fulgerător și-l văzu pe locotenentul Dobrotescu căzînd din mașină, pe Băbeanu sărind peste corpul lui și pornind în goană la vale, pe lîngă parapetul ce mărginea partea stîngă a drumului.

„Nu poate să scape, e naiv dacă își închipuie asta.“

Începu să alerge după el, îl ajunsese după vreo sută de metri, îl apucă de mîneca hainei și-i strigă, încercînd să-l prindă de mijloc cu cealaltă mînă :

— Stai !

Băbeanu se smuci cu o mișcare disperată, cu un ultim efort, se dezechilibra și alunecă peste parapetul metalic umezit de roua zorilor. Trupul îi plană o clipă în aer, apoi se prăvăli greoi în prăpastie, alunecînd printre bolovani și tufe de mărăcini.

Dobrotescu sosea șchiopătînd, plin de praf. Avea o vînașie deasupra ochiului drept, și din bărbie i se scurgea un firicel de sînge.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— A căzut... Cum de ți-a scăpat ?

— Ticălosul ! M-a înțepat cu un ac. Probabil l-a avut înfipt în reverul hainei.

— Să coborîm. Să ne grăbim, în curînd se va lumina de ziuă și vor începe să circule mașinile. Nu-mi place reclama. Ai grijă unde calci, ține-mă de mînă, o iau înainte...

Îl descoperi pe Băbeanu mai repede decît sperase. Zăcea nemișcat, cu capul proptit de o buturugă. Se aplecă și-i cercetă pulsul ; era foarte slab. Trebuia transportat de urgență la spital. Fu nevoit să admită cu regret că deocamdată, o bună parte a enigmei avea să rămînă la fel de impenetrabilă ca și în momentul cînd se ivise Băbeanu la cabană.

Îl însărcină pe Dobrotescu să-i anunțe pe cei în drept pentru a elucida circumstanțele accidentului.

Capitolul 8

Se trezi pe la orele zece, obosit și iritat din pricina eșecului suferit peste noapte. Rămase cîteva minute în pat, apatic, golit de orice idei, cu privirea ațîn-

tită asupra perdelelor înflorate, apoi se ridică greoi și trecu în camera de baie.

Fu nevoit să se bărbierească în mare grabă, pentru a nu pierde micul dejun. Se ciupi cu briciul sub lobul urechii stîngi, lipi un plasture pe tăietură și se hlizi furios la imaginea reflectată în oglindă. Semăna cu un apaș de operetă, plasturele îi atenua agresivitatea bărbiei, îi buhăia obrazii și parcă îi sporea firele de păr cărunt de la tîmple.

Sufrageria era pustie, dar plutea în aer ceva vesel, festiv, probabil din cauza luminii intense ce se revărsa nestingherită prin ferestrele larg deschise. Ciocăni în ghișeu, se scuză pentru întîrziere, o rugă pe Matilda să-i aducă micul dejun și se așează într-un loc de unde putea să observe curtea popasului.

Îl văzu pe Wenzl șezînd pe una din băncile de pe aleea centrală ; răsfoia o revistă ilustrată și din cînd în cînd își legăna picioarele, părăind foarte încîntat de lectură. Chipu-i cărămiziu, îngust, emana o expresie de jovialitate puerilă, puținel stupidă.

„Expresia trebuie să fie trucată, gîndi căpitanul, pozează ca la fotograf, parcă se străduiește să lase posterității imaginea omului care se bucură în mod sincer de fiecare minut petrecut la popasul «Pui de urs»... Nu cumva am visat întîlnirea și mai ales dialogul de azi-noapte, dintre el și nevasta medicului ? Oare el a afirmat ritos că *se joacă de-a hoții și vardiștii* ? El, bineînțeles ! În momentul de față, această afirmație pare de-a dreptul incredibilă.“

Incredibilă pentru că exista o nepotrivire de necontestat între înfățișarea, între atitudinea lui de-acum și cea din cursul nopții. În dimineața asta părea un om blajin, dornic de liniște, amator de distracții domoale, spre deosebire de individul de aseară, calculat, necruțător, abil, presat de timp. De fapt, care era adevărata lui înfățișare ?

Înălță din umeri, iritat.

Pînă și vestimentația actuală a lui Wenzl îi întărea impresia că asistă la o reprezentație de bîlci : pantaloni scurți, din piele, jachetă verde cu desene de *Edelweiss*-uri, pălărioară cu pană de cocoș sălbatic... Nu lipsea, firește, clasi-

cul alpenștoc, sprijinit de marginea băncii. Imaginea statică și idilică a lui Wenzl contrasta cu activitatea febrilă desfășurată de Apostolescu, aflat dincolo de poartă, la locul de parcare. Medicul își spăla cu mult zel *Trabantul*, funda buretele într-o găleată de plastic și freca energic capota mașinii, de parcă voia s-o subțieze.

Devoră cu poftă de lup tot ce-i aduse Matilda de mâncare și mai ceru o cană cu ceai, pe care îl bău încet, reflectînd la etapele viitoare ale anchetei. Sfîrșitul absurd al lui Băbeanu îl obliga să pornească iarăși de la start, tocmai cînd fusese încredințat că îl desparte o distanță derizorie de linia de sosire. Prezența la popas a lui Băbeanu nu putea fi socotită un fapt întîmplător. Cu siguranță că fusese trimis aici pentru a transmite un mesaj secret unuia din cei nouă turiști. Cui anume? Înclina să creadă că luase legătura cu cei în compania cărora petrecuse întreaga seară și o bună parte din noapte, la bar, în sufragerie, apoi în sala de biliard. Caranfil, Brătilă, Moldovan... Care din ei?

Reflecțiile îi fură întrerupte de apariția Norei Dimitriu în curte. Se apropia cu pași de pisică alintată de banca pe care ședea austriacul, zîmbind cuceritor. Wenzl se încruntă cînd o zări, manifestînd deodată un interes aparte pentru pozele din revistă. Nora se opri dinaintea lui, își încrucișă brațele pe piept și rosti o frază scurtă, probabil ironică, urmată de un rîs percutant, subțire. Austriacul își țuguie buzele, vădit contrariat, și trase cu coada ochiului către ferestrele de pe fațada cabanei.

Căpitanul fu convins că Wenzl reținuse amenințarea Roxanei și dorea să se debaraseze cît mai rapid de nevasta avocatului.

Nora nu se arătă șocată de atitudinea rece, chiar ostilă a austriacului, se așează alături de el, picior peste picior, mîngîindu-și cu un gest unduitor genunchiul înainte de a începe să peroreze. Vorbea din ce în ce mai precipitat, nu i se auzeau cuvintele, i se distingeau mișcarea repezită a buzelor, ca într-o secvență de film mut. Wenzl îi dădu o replică scurtă, înclinînd capul în semn de afirmație, apoi

înhăță alpenștocul, făcu o temenea și porni aferat către curtea din spatele cabanei, uitîndu-se încă o dată la o anume fereastră.

„Trebuie să aflu cît mai degrabă ce taină îl leagă de nevasta medicului Apostolescu,” își zise căpitanul.

Părăsi îngîndurat sufrageria, oprindu-se un moment în hol pentru a o saluta pe Roxana, care tocmai cobora. Îi răspunse fără vlagă, înclinînd ușor capul. Părea că nu dormise îndeajuns, avea pungi pronunțate sub ochi, i se ghicea obrazul crispat sub stratul gros de fard.

Se îndreptă către camera pictoriței. Înainte de a bate la ușă fu informat de femeia de serviciu, ivită la capătul culoarului, că „duduia Felicia s-a pornit la plimbare, dis-de-dimineată”. Își schimbă sacoul cu o bluză ușoară și ieși în curte, întrebîndu-se în ce direcție apucase pictorița.

Nora ședea pe aceeași bancă, de astă dată alături de soțul ei ; jucau șeptic și ascultau o melodie populară revărsată din radioul portativ agățat de speteaza băncii. Avocatul manevra cărțile în silă, nevastă-sa părea îngrijorată.

Porni către curtea din spate, curios să vadă ce face Wenzl. Îl descoperi imediat, ședea cufundat într-un fotoliu de nuiele și se uita la Ion, ajutorul cabanierului, care spărgea lemne în preajma magaziilor. Dădu mîna cu austriacul, după care întrebă :

— Deranjez ?

— Nicidecum, domnule inginer. Stăteam și admiram forța fizică a lui Ion. Uitați-vă la umerii lui, la bicepsi. Despică lemnele ca pe niște bețe de chibrituri. Colosal ! Ce ziceți ?

— Aveți dreptate.

— Am discutat cu el. Spune că n-a luat nici un medicament de cînd se știe. Îl cred !

— Trăiește în sînul naturii și...

— Cum ați spus ? Sînul naturii ? Trebuie să-mi notez expresia asta, să nu o uit.

Scoase un pix din buzunar și scrise cele două cuvinte pe marginea revistei, satisfăcut.

— Am mai învățat ceva.

— Constat că vorbiți foarte bine românește.

— Binișor. Sînt abonat la cîteva reviste românești, îmi place să fiu la curent cu ceea ce se înfăptuiește în țara dumneavoastră. Așa se spune, nu ? Înăptuiește.

— Așa.

— Aveam nouă ani cînd am plecat cu părinții din România. M-am născut la Sighișoara.

— E un oraș splendid.

— În ultima vreme m-am gîndit tot mai des la locurile în care am copilărit. Poate și din cauza vîrstei... Au început să mă părăsească puterile, nu mai am elanul de odinioară. Din fericire, am făcut mult sport în tinerețe și lucrul acesta îmi menține condiția fizică.

— Am auzit că sînteți un alpinist redutabil, că urcați zilnic pe munte.

— De la cine ați auzit ?

— Are vreo importanță ?

— Aș fi dorit să știu cine mă laudă.

— Să mă gîndesc puțin... Da, mi-am adus aminte, v-a lăudat profesoara. Înseamnă că vă cunoaște bine.

— Pe mine ? A susținut așa ceva doamna Vlăsceanu ?

— N-a afirmat categoric. Așa mi-am închipuit eu. Zi-cea că aveți o alură de sportiv profesionist.

Wenzl se posomori, luă revista de pe genunchi și începu să-și facă vînt cu ea într-un ritm dezordonat.

— Nu știu dacă aveți cunoștință, dar vă spun că sînt reprezentant comercial la o fabrică de articole sportive, deci este de datoria mea să fac impresie bună asupra clienților. *Mein Gott !* Profesoara e o femeie imposibilă. Trebuia să bănuiesc...

— Ce să bănuieți ?

— Nimic, nimic... Cum v-ați distrat azi-noapte ?

— M-am străduit să fac față.

— Pînă cînd ați stat la biliard ?

— Pînă pe la orele două.

— Arătați cam obosit, se vede că n-ați dormit în-deajuns.

— Voi dormi după-amiază.

— N-ar strica să faceți o plimbare mai lungă. Nu vă tentează o excursie pe munte ?

— Astăzi nu, mulțumesc.

— Mă întîlnesc cu *Freulein* Opriș în hol, la orele unsprezece. Poate o conving să urce spre piscul Cocorul.

— Sper să accepte...

Mai schimbă cîteva fraze banale, apoi reprezentantul comercial își luă rămas bun cu o politețe onctuoasă și se depărtă țănoș. Căpitanul îi privi încruntat ceafa congestionată. Oare exista o animozitate între Wenzl și profesoară ?

Încă o necunoscută a problemei care îl preocupa...

Porni spre poarta principală a cabanei, uitîndu-se la ceas. Nu era cazul să fie îngrijorat de absența Feliciei, trebuia să apară, deoarece peste douăzeci minute urma să-l întîlnească pe Wenzl în hol. Vru să-l întrebe pe Apostolescu dacă nu cumva a zărit-o, dar chiar în clipa aceea o văzu ieșind din pădure.

Culesese un splendid buchet de flori ce se asorta cu rochia fără mîneci, viu colorată, și cu pălăria de pai. Îi admiră obrajii îmbujorați și mersul de balerină.

Se întîlniră ca din întîmplare la cîteva sute de metri de poartă, într-un loc unde puteau fi văzuți de cei de la cabană, dar nu și auziți.

— Sînteți cam palid, remarcă ea după ce căpitanul îi sărută mîna.

— Sînt...

Îi relată pe scurt *isprava* din cursul nopții.

— N-aveți nici o vină, îl consolă ea. O întîmplare stupidă și complet imprevizibilă.

— Nu-i chiar așa. Colonelul Mitu va fi de altă părere. N-am să-mi iert niciodată asemenea prostie. Acum va trebui să reluăm ancheta de la capăt.

— Ați obținut totuși ceva, știți cu precizie că Băbeanu a fost implicat în rănirea locotenentului Georgescu. Și putem trage concluzia că n-a sosit la „Pui de urs“ doar cu scopul de a se distra cîteva ore.

— Puteam afla mai mult, dar deocamdată... În sfîrșit, n-are rost să mai discutăm chestiunea asta. Am vorbit

adineauri cu Wenzl, mi-a spus că are de gînd să te invite într-o excursie către piscul Căcorul. Să-l urmărești pas cu pas, să nu-l scapi din ochi nici un moment.

— Nici o grijă, puteți conta pe mine.

— Vreau să știu tot ce face... Hai să facem cîțiva pași.

Îi reproduse apoi în întregime dialogul nocturn dintre soția lui Apostolescu și Wenzl, insistînd asupra enigmaticeleor fraze pronunțate de cel din urmă.

— N-ar fi mai oportun să ne însoțiți pe munte ?

— Nu-i pot lăsa nesupravegheați pe cei trei mușchetari.

— Adică ?

— Caranfil, Brătîlă și Moldovan. Presupun că unul din ei a primit un mesaj din partea lui Băbeanu, deci va fi necesar să știu cum își vor petrece timpul astăzi, în ce direcție vor apuca.

— Îmi permit să vă înștiințez că tovarășul colonel Mitu a insistat să vă dublez. Mi-a spus textual : „Vei fi îngerul lui păzitor !“

— Îți lipsesc aripioarele.

— ...Dacă veți avea nevoie de ajutor, vreau să spun, dacă veți fi atacat...

— Fleacuri ! Ai văzut prea multe filme cu gangsteri.

— Filmele de aventuri sînt deconectante. Nu mă călăuzesc după ele, firește.

Căpitanul vru să-i reproșeze că este lipsită de simțul umorului, dar renunță.

— Să presupunem că se va isca o încăierare. Cum m-ai putea ajuta ?

— Am urmat cursuri speciale de *judo*.

— Mă cam îndoiesc că ai reuși, de pildă, să-l imobilizezi pe Moldovan. Are un pumn cît maiul. Va trebui să folosim materia cenușie, nu forța fizică.

— Ca să fiu sinceră, mi se pare absurdă ideea existenței la popas a unei persoane care pregătește o infracțiune.

— La fel am gîndit și eu pînă în momentul cînd am văzut bricheta locotenentului Georgescu în mîna lui Băbeanu.

— Ce ziceți de Silvia Vlăsceanu ?

— Știu eu... ?

— Se comportă bizar când apare Wenzl în preajma ei. Tresare, îl privește cu circumspecție... Parcă s-ar teme de el.

— Ai spirit de observație. Caută să o tragi de limbă pe profesoară. Eu am încercat s-o îndemn la confidențe, însă am eșuat. Uneori femeile își destăinuiesc mai ușor secretele în fața semenelor lor.

— Uneori. Alteori, dimpotrivă.

— Și urmărește-i reacțiile lui Wenzl în timp ce-i vorbești despre profesoară. Bîrfește-i din belșug pe toți, inclusiv pe mine. Vreau să cunosc părerea austriacului despre fiecare turist de la „Pui de urs“.

Îi relatează convorbirea avută cu Silvia Vlăsceanu în după-amiaza când fusese înmormîntată Ruxandra.

— Curios ! exclamă Felicia. Îmi închipuiam eu că profesoara ascunde ceva.

— Nu știm ce reprezintă acest „ceva“. Prezența profesoarei în cimitir poate fi doar o simplă întîmplare. Poate îi place într-adevăr să se ducă din cînd în cînd acolo, să stea pe banca de lîngă pîrîu. Fiecare individ are maniile lui, mai mult sau mai puțin bizare.

— Să nu neglijăm totuși acest fapt. Va trebui să ne interesăm dacă s-a mai dus și în alte zile la cimitir.

— De problema asta se va ocupa Dobrotescu, va discuta el cu paznicul cimitirului. Mă întîlnesc cu el în cursul după-amiezii. Probabil voi lua masa de prînz în oraș. Ne reîntîlnim diseară.

— Îmi pare bine că mă anunțați.

— Pot să procedez altfel ? N-am chef să fiu scîrmănat de tovarășul colonel. Și regret că aproape o zi întregă nu voi simți adierea aripilor îngerului meu păzitor. Bun, să lăsăm gluma deoparte...

Privi cîteva clipe coroanele întunecate ale brazilor, deasupra cărora se conturau crestele golașe ale muntelui, oftă și reluă :

— Să ne concentrăm atenția asupra tuturor turiștilor de la cabană, dar mai ales asupra lui Wenzl și a celor trei

mușchetari. Caranfil, Brătilă și Moldovan rămîn deocamdată în seama mea. Trebuie să descopăr cu cine a luat legătura Băbeanu și cine l-a trimis aici. Altceva... După-amiază vei merge în oraș și vei sta de vorbă cu o femeie care o ajuta la spălatul rufelor și la curățenie pe Ruxandra Lăzăreanu. Tița și mai nu știu cum... Te vei descurca la fața locului. Și, dacă va fi posibil, vei vizita locuința răposatei și vei aborda-o și pe proprietăreasă

— De ce să nu fie posibil ?

— Prea multă curiozitate ar putea să bată la ochi. Trebuie să fim atenți să nu ne deconspirăm. S-ar putea ca cei interesați în moartea Ruxandrei, să se intereseze în egală măsură de fosta ei locuință, s-o țină sub observație pentru a se convinge dacă miliția consideră suspect decesul. Pînă în prezent, lumea știe că organele de anchetă au enunțat ipoteza accidentului sau a sinuciderii.

— Înțeleg, trebuie să găsec un pretext cît mai plauzibil pentru ca vizita mea să nu pară oficială. Îi voi spune gazdei că sînt în căutarea unei camere pentru o prietenă de-a mea care va veni să-și petreacă vacanța la Ghințurești.

— Nu-i rău... Deci ne vom revedea la cină. Îți recomand stăruitor, încă o dată, să nu-l scapi din ochi pe Wenzl. Vreau să știu dacă urcă pe munte de dragul muntelui sau cu alte intenții.

— Cu alte intenții !

— Ce te face să afirmi acest lucru ?

— Caută ceva.

— De unde știi ?

— Am stat azi-dimineață la o mică parolă cu ajutorul cabanierului.

— Și ?

— Nu-l prea înghite pe Wenzl.

Căpitanul o privi stupefiat.

— Dacă ai izbutit să tăifăsuiești cu Ion ești o comoară, stimată tovarășă Opriș. E un ins atît de morocănos, încît trebuie să-i scoți cuvintele din gură cu cleștele.

— Cu mine s-a dovedit amabil, ca să nu zic limbut. Probabil mă simpatizează.

- Deh ! N-ar fi singurul care te simpatizează.
- E ceva rău în asta ?
- Dimpotrivă.
- Mi-a mărturisit că nu-l poate suferi pe Wenzl, fiindcă adulmecă.
- *Adulmecă ?*
- V-am reprodus propria lui expresie.
- Asta-i bună... ! Expresia lui nu valorează două parale dacă nu se bizuie pe un argument cît de mărunț.
- După părerea mea, are dreptate. Dar să încep cu începutul. Mai întîi, Wenzl i-a strecurat în buzunar o sută de lei cînd Ion i-a cărat bagajele, la sosire. A insistat să considere banii o mică atenție din partea sa. În fine, Wenzl după ce a aflat că Ion e de prin partea locului, l-a chestionat direct, fără ocolișuri : știe ceva despre un avion german care a aterizat forțat pe Muntele Palanga în primele zile ale lunii august, în anul 1944 ?
- ? ! ?
- Ce spuneți ?
- Uimitor ! Cazul nostru apare sub o nouă lumină. Chestiunea trebuie adusă la cunoștința tovarășului maior Coliban, întrucît mi se pare deosebit de importantă.
- La fel am apreciat-o și eu.
- Să admitem că am descoperit adevăratul motiv al venirii lui Wenzl la Ghințurești, deci și interesul pentru plimbările frecvente spre piscul Cocorul. Dar nu-mi dau seama ce raport există între avionul acela și ajutorul cambanierului.
- Ion s-a născut în Ghințurești, locuiește aici de cînd se știe, deci era imposibil să nu fi auzit ceva despre avion. Și încă un amănunt : răposatul lui frate a funcționat mulți ani ca brigadier silvic în zona Palanga, fiind omul care a sosit primul la locul aterizării forțate a avionului german. Așa încît este firesc că Ion să fi putut afla informații amănunțite de la fratele lui.
- Presupunere ispititoare, nimic de zis. Oare Ion i-a făcut confidențe lui Wenzl ?
- Nu, fiindcă nu-i place mutra lui.

— Bravo ! În schimb, i-a plăcut mutra dumitale și ți-a servit pe tavă o anume informație. Dă-i drumul !

— Cunoaște locul exact al aterizării. Acum, după trecerea atîtor ani de la consumarea acelui fapt/divers, nu-mi dau seama ce importanță ar mai avea acest indiciu. Avionul a aterizat forțat pe undeva prin preajma unei cetăți, într-o pajiște.

— Da, există o pajiște potrivită pentru o aterizare, în apropierea piscului Cocorul.

— Pădurarul a zărit de departe cum se clatină avionul în aer, cum își pierde treptat echilibrul și planează nesigur, îndreptîndu-se către coroanele copacilor. A alergat într-acolo, a auzit o explozie și, cînd a ajuns în poiană, aparatul ardea ca o torță, nimic nu mai era de salvat. Probabil s-a produs vreo avarie la bord. În carlingă a fost găsit doar cadavrul calcinat al unui pilot.

— În cîteva ore ai aflat mai mult decît aș fi îndrăznit să sper.

— Îmi permiteți să mă retrag ?

— Da.

— N-aș vrea să-l fac pe Wenzl să mă aștepte.

— Nu întîrzia. Wenzl devine un personaj din ce în ce mai interesant. Succes !

— Vă voi raporta diseară cum a decurs excursia pe munte. La revedere...

Capitolul 9

După ce se despărți de Felicia, trase *Dacia* deoparte și se apucă să scuture covorașele, să golească scrumierele și să șteargă parbrizul. Aștepta să apară Moldovan, Brătilă, sau Caranfil, dorea să afle ce intenții aveau pentru ziua în curs, în ce direcție aveau de gînd să se îndrepte.

Cele trei bănci din curtea popasului continuau să fie ocupate. Pe cea din mijloc ascultau muzică și jucau șeptic soții Dimitriu, pe cea din stînga lor croșeta Silvia Vlăsceanu, iar pe cea din dreapta sta lungit pe spate Hariton Apostolescu. Profesoara părea complet absorbită de dans-tela ei complicată, parcă interminabilă, își mișca degetele în ritm vioi, rareori înălța capul și privea distrată spre locul de parcare. Medicul își acoperise fața cu un ziar, o mîină îi atîrna peste marginea băncii, cealaltă se odihnea pe pîntecul proeminent. Imaginea lor se încadra armonios în decor : fațada imaculată a popasului, verdele întunecat al brazilor, străpuns ici-colo de frunzișul fagilor ce începeau să ruginască, crestele sinilii ale muntelui și, peste toate, cerul de un albastru intens pe care alunecau lin doi norișori zdrențuiți. Decorul tipic al unui prospect turistic montan, dimineața senină și caldă a unui sfîrșit de vară, curtea unei cabane pe băncile căreia leneveau niște oameni pașnici, aflați în concediu...

Peste cîteva minute își făcu apariția Wenzl, încadrat de Felicia și de Roxana. Wenzl căra în spinare un rucsac burdușit.

„Excursia va dura maximum patru ore, aprecie căpitanul. Wenzl nu va avea nevoie de hrană sau de apă prea multă. Și atunci se pune întrebarea normală : ce cară în rucsac ? Sper că Felicia va deschide bine ochii și într-un fel oarecare va izbuti să descopere acest mister...”

Roxana se apropie tiptil de Hariton, îi trase brusc ziarul de pe față și strigă bătînd din palme :

— Cu-cuuu !

— Am ațipit, tresări medicul, buimac, frecîndu-și pleoapele. S-a adunat oboseala... N-aș mai lua muntele în piēpt. Ce zici, mamă dragă ?

— Odihnește-te sau fă cîtiva pași pe lîngă cabană.

— Așa am să fac. Drum bun !

Grupul format din cele două femei și din austriac se îndreptă către poartă. Wenzl duse două degete la pălăriuța cu pană cînd ajunse în dreptul băncii pe care ședeau soții Dimitriu și dădu să treacă mai departe, dar fu interpelat de Nora :

— Nu ne luați și pe noi ?

— Dacă doriți...

— Nici gând, interveni cu un ton tăios avocatul. Rămînem la popas. Dacă ții neapărat să te plimbi, vom coborî mai tîrziu în oraș.

Wenzl zîmbi mîeros și se grăbi să se depărteze, flancat de cele două femei. Roxana nu reuși să disimuleze un rictus de triumf, chipul ei pierzîndu-și o clipă frumusețea statică.

Nora deschise aparatul de radio la maximum și începu să se certe cu bărbatul. Din păcate, nu se auzea ce spune. Dimitriu întoarse spatele, ostentativ, și-și aprinse o țigară fără să pară afectat de furia nevastei.

Puțin mai tîrziu se ivi Moldovan. Rămase cîteva momente pe verandă, căscînd și scărpinîndu-și pieptul păros prin deschizătura cămășii cadrilate, apoi se așeză lîngă profesoară. Schimbară niște banalități referitoare la starea vremii, se interesară reciproc de sănătate, pe urmă Moldovan se repezi să-i întîmpine pe Brătilă și Caranfil, care tocmai ieșeau în curte.

— Noroc ! V-ați făcut vreun program ?

— Dăm o raită prin oraș, răspunse Caranfil. Mergi cu noi, bineînțeles. Ne mai dezmoțim picioarele și poate ne dregem cu o bere. Îmi plesnește capul, frățioare, am cam abuzat azi-noapte.

— Nici eu nu sînt în formă, spuse Brătilă. La prima bodegă din oraș rad o bere pe nerăsuflăte.

— S-a făcut, aprobă Moldovan, vă însoțesc cu plăcere.

Profesoara îi urmări cu privirea clătînînd din cap cu reproș, iar Dimitriu își umezi buzele.

— Încotro ați pornit ? se interesă căpitanul cînd ajunseră lîngă el. Dacă vă duceți în oraș, vă iau cu mașina.

— Las-o baltă, mormăi Moldovan, am venit aici să fac mișcare nu să circul cu mașina.

— Trebuie să cobor să-i fac plinul.

— Apropo de mașină, interveni Brătilă. Ce s-a întîmplat cu amicul de-aseară ? Sper că n-a scăpat trenul.

— L-am lăsat pe peron.

— Aș fi avut remușcări dacă ar fi întârziat azi la serviciu. Era ultima lui zi de concediu...

„Exact ultima“, își zise căpitanul și întrebă cu indiferență :

— De cât timp îl cunoști ?

— Eu ? Aici l-am văzut prima dată.

— Curios, am rămas cu impresia că sînteți prieteni vechi.

Brătilă înălță sprîncenele, mînios :

— Impresia ?

— Din discuția cu el am crezut că v-ați mai văzut.

— Fabulează ! Pînă aseară habar n-aveam de existența lui. Sau ai înțeles dumneata greșit.

— Poate, admise căpitanul înăbușindu-și un surîs de satisfacție. Protestul categoric al lui Brătilă îl îndemna să presupună că existase o legătură între ei. Din păcate, protestul nu constituia o dovadă certă.

— Da, e posibil să mă fi înșelat, repetă el.

— Ei, ce facem ? zise Moldovan. V-ați hotărît ? Ne prinde ora prînzului aici, și adio plimbare. Salivez de pe-acum la gîndul unei halbe aburite, fără guler.

— Am o propunere, spuse Caranfil. N-ați vrea să jucăm popice ? Pică bine după libațiunea de azi-noapte.

— Ar fi o idee, spuse Brătilă. Unde putem să jucăm ?

— Există o popicărie în Ghințurești, îl lămuri Caranfil. Am descoperit-o săptămîna trecută. Am făcut cunoștință acolo cu un jucător excelent, un localnic, am să vi-l prezint, să-l vedeți de ce e în stare. Locuiește pe lîngă popicărie, îl cheamă Rențea.

— Cum ? tresări Brătilă.

— Rențea... Tipul e mare, domnule, are o precizie nemaipomenită, am să-l rog să ne facă o demonstrație. Mergem ?

— Eu am și plecat, îi anunță căpitanul. Vă aștept la popicărie...

Se urcă la volan, le făcu semn cu mîna și demară obsedat de atitudinea bizară a lui Brătilă, care mai întîi se enervase, neadmițînd nici o apropiere între el și Băbeanu, apoi tresărise, vizibil interesat de numele lui Rențea.

„Va trebui să urmăresc cu atenție sporită întâlnirea dintre Rențea și Brătilă.“

Primul nume nu îi era total necunoscut, auzise despre el în seara sosirii în Ghințurești, când ascultase raportul lui Dobrotescu :

„Un fost librar, actualmente pensionar și pasionat botanist amator. Scrie o carte despre flora județului nostru. Ruxandra îl ajuta în orele ei libere, îi dactilografia manuscrisul...” Dacă Brătilă era unul din infractori, celălalt putea să fie complice sau... Înălță din umeri, nemulțumit. Raționamentul i se părea lipsit de temei. În plus, era perfect posibil ca Băbeanu să fi luat legătura cu alt turist cazat la „Pui de urs“.

Și n-avea voie să-l uite nici pe Wenzl. În ce scop dezgropa austriacul trecutul, de ce culegea informații despre avionul german care se prăbușise la poalele piscului Cocorul în luna august a frământatului an 1944 ? Greu de găsit un răspuns satisfăcător, rezonabil... Primul martor ocular sosit la fața locului a constatat că pilotul nu izbutise să se salveze. Bizară întâmplare...

Nu era exclus ca și alți turiști de la popas să fie tot atât de interesați de avionul acela eșuat pe pajiștea din vecinătatea ruinelor cetății. Poate în felul acesta se explica atracția pentru piscul Cocorul, deși existau și alte trasee montane.

Opri mașina în fața Poștei, coborî și intră într-o cabină telefonică, formînd numărul lui Dobrotescu. Îi comunică unde se află, reveni la mașină, se instalează comod pe banchetă și acoperi cu scrisul său mărunț, înghesuit, cîteva coli de hîrtie, raportînd activitatea din ultimele zile, iar cînd sosi Dobrotescu îi predă raportul și-i atrase atenția să-l transmită urgent maiorului Coliban.

*

Popicăria era situată la capătul unei fundături de la marginea orașului, între un depozit de lemne și o clădire mohorîtă, cu zidurile crăpate, ce urma probabil să fie de-

molată. Îngrijitorul, un bătrînel cu albeață pe ochiul stîng, se ridică plin de vioiciune de pe banca din fața popicăriei și anunță taxa de intrare. Căpitanul plăti pentru patru persoane și primi tot atîtea bilete de mărimea unui timbru, împreună cu recomandarea de a le păstra pentru un eventual control.

— Unde locuiește domnul Rențea ?

— Acolo, îl lămuri bătrînul, arătîndu-i casa de la intrarea în fundătură, o casă cu acoperiș foarte țuguiat și cerdac larg, plasată la capătul unei curți plantată cu pruni. Vine el acușica, nu vă temeți, se prezintă la joc îndată ce aude pocnetul bilelor.

— Faină casă ! se entuziasmă căpitanul cu intenția de a stimula apetitul verbal al îngrijitorului.

— D-apăi cum ? ! Omul harnic după gospodărie se cunoaște, domnule dragă... Și nu stă o clipă locului, mereu găsește cîte ceva de făcut, ba drege gardul, ba văpsește cerdacul, ba grijește grădina... Știți ce țuică a scos anul trecut din prunii ăia ?

— Bună ?

— Maică Precistă ! Îți dau lacrimile cînd se prelinge în foale... Și casa... dacă o vedeai acu'trei ani, cînd a cumpărat-o... Cîntau cucuvaiele în ea !

— Înainte unde a locuit ?

— A venit din București. A reparat casa singur-singurel, din temelie pînă la coperiș.

— Muncă, nu glumă !

— D-apăi cum ? ! Uite că sosesc și prietenii dumneavoastră.

— Ne-o luași înainte, constată Caranfil, inutil. Să plătim moșului taxa de intrare.

— Am plătit-o eu.

Brătîlă trase din buzunar un portofel uriaș, brodat cu motive naționale și se interesează afectat :

— Cît vă datorez, domnule inginer ?

— Nimic.

— Mă rog, fie, am să plătesc data viitoare, nu-mi place să rămîn dator.

Moldovan izbucni în rîs :

— Hă, hă, hă ! Lasă, dom'le, nu se face gaură în cer pentru cîțiva lei.

Intrară în popicărie.

Moldovan înhăță o bilă de dimensiunile unei mingi de fotbal, o săltă în palmă de parcă ar fi fost un măr și propuse :

— Tragem fiecare cîte zece bile, cinci în plin și cinci la izolate. Ce ziceți ?

— Așa să fie, consimți Brătilă.

Jocul fu cîștigat de căpitan, care acumula cîteva puncte în plus față de ceilalți.

Puțin mai tîrziu se ivi un bătrîn îndesat, scund, cu părul alb ca neaua, tuns perie, și tenul măsliniu. Rămase un moment în prag, parcă derutat, apoi trăsăturile i se destinseră cînd îl zări pe Caranfil. Avansă un pas și murmură :

— Am auzit zgomot de popice răsturnate.

— Hai, intră, nu te mai codi, îl îndemnă Caranfil. Fraților, faceți cunoștință cu domnul Rențea, campionul popicarilor din Ghințurești.

Schimbară o strîngere de mîna cu noul venit. Caranfil îi cuprinse umerii cu brațul și-l atrase către pistă.

— O mică demonstrație ?

— Dacă doriți...

— Apropo, își aduse aminte Caranfil, mi-ai promis că mă vei căuta la popas. Nu te-ai ținut de cuvînt.

— Se poate să nu mă țin ? Am dat chiar ieri un telefon... Mi s-a comunicat că ai plecat într-o excursie.

— Ei, da, am bătut și eu coclaurile, așa-i moda acum la popas, se joacă toți de-a alpiniștii.

Căpitanul urmărea cu atenție reacția lui Brătilă. Îl simțea încordat, neliniștit, își ascunsese mîinile la spate și evita privirile lui Rențea, care alunecau pe chipurile celorlalți în egală măsură, fără a-i acorda lui Brătilă un interes aparte.

Asistară apoi la exhibițiile campionului local. Juca degajat, foarte calm, își doza eforturile, nu executa gesturi

de prisoș, și cînd era lăudat zîmbea ușor, parcă rușinat. După ce trase ultima bilă se lăsă pe bancă, lîngă Moldovan, își scutură o scamă imaginară de pe pantaloni și scoase pachetul de țigări. Arăta la fel de odihnit ca și în momentul cînd se ivise în pragul popicăriei, mîna nu-i tremură cînd își aprinse țigara. Poseda o condiție fizică excelentă, de invidiat. Căpitanul se întrebă ce vîrstă poate să aibă. Probabil Brătilă se gîndea la același lucru, deoarece se interesea :

— Cîți ani aveți, domnule Rențea ?

— Am împlinit șazeci și doi în martie.

— Oho ! Sînteți încă viguros, n-am ce zice...

— Am dus o viață echilibrată, tinere, n-am pierdut nici o noapte și am muncit totdeauna cu plăcere. Vorba lui Voltaire...

— Ce vorbă ? se încruntă Brătilă.

— Munca îndepărtează de noi trei mari rele : urîtul, viciul și nevoia. Știa ceva bătrînul poet...

Moldovan se hlizi, iar Caranfil comentă cu oarecare regret :

— Se vede că ai fost librar, ai avut ocazia să înveți o mulțime de lucruri interesante.

Mai schimbară cîteva replici, apoi Rențea își împreună palmele la piept și spuse :

— Vă invit la mine, să luați o gustărică. Vă ofer și cîte un păhărel de țuică veritabilă.

— Știu eu ? făcu Brătilă, evaziv.

— Venim, acceptă Moldovan în numele tuturor, dar cu o condiție : mîine să ne întorci vizita.

— O condiție absolut obligatorie, îl susținu Caranfil. Mîine ești invitatul nostru la masa de prînz.

— Dacă insistați...

— Insistăm, se grăbi să spună și căpitanul. Îl vom ruga pe responsabilul cabanei să organizeze ceva festiv.

— Ionescu mă cunoaște ca pe un cal breaz.

Brătilă păru nedumerit.

— Nu v-am zărit deloc pe la popas.

— În ultima vreme am fost teribil de ocupat.

Căpitanul se posomorî. Nu izbutea să înlăture senzația supărătoare că asistă la o discuție aparent banală, sterilă, în spatele căreia se ascundea o taină știută numai de Brătilă și de Rențea.

Porniră către casa de la capătul fundăturii. Rențea îi conduse de-a lungul unei poteci pietruite, mărginită de crizanteme, apoi într-o încăpere pe care o numi „cabinetul meu de lucru“, odaie literalmente invadată de ierbare, de teancuri de planșe minuțios desenate, aidoma gravurilor japoneze, de tot soiul de plante și flori de munte, unele presate, altele culese de curînd, răspîndind în aer o mireasmă de fin proaspăt cosit. Pe un perete atîrnau cîteva fotografii înrămate. Una din ele, cea mai mare, îl reprezenta pe stăpînul casei, mult mai tînăr, purtînd o salopetă cu nenumărate buzunare ; rîdea cu gura pînă la urechi și strîngea în mîini o pușcă-mitralieră „Z.B.“ ; în planul al doilea erau risipite pe un banc de lăcătușerie pistoale și baionete.

— Vă pricepeți la arme ? se interesă Moldovan, arătînd spre fotografie.

— Oarecum. Am lucrat în timpul războiului la atelierul de armurărie al unei unități militare.

— Interesant, remarcă Brătilă. Cred că sînteți un bun țintaș.

— Am fost... Multă apă pe Dunăre a curs de cînd n-am mai pus mîna pe o armă. Ale tinereții valuri !

Zîmbi cu nostalgie și adăugă :

— Acum mă pasionează botanica. Scriu o carte despre flora județului. Deh, ca pensionar am timp berechet.

Căpitanul făcu un gest circular cu ambele mîini și rosti :

— Îmi povestea îngrijitorul popicăriei că v-ați reparat singur casa.

— Da. Am cumpărat-o de la nepotul unui fost negustor de vinuri. Goală, ieftină și... aproape ruinată ! Acoperișul spart, dușumeaua putredă, temelia crăpată. Se infiltrase apa în pivniță.

Rîse scurt, dezvelind o dantură strălucitoare, și continuă cu orgoliu nedisimulat :

— M-am spetit muncind, tot ce vedeți e făcut cu mîna mea, dar zău că merită...

Într-o fotografie mai mică, în culori, ce părea să fie de dată recentă, căpitanul o recunoscuse pe Ruxandra, pozată în fața casei lui Rențea. Se vedeau cerdacul și o parte a grădinii. Își stoarse creierii întrebîndu-se cum să procedeze pentru a aduce vorba de Ruxandra fără a trezi suspiciuni, dar Brătîlă i-o luă înainte, se dovedi mai agil, desprinsă îndrăzneț fotografia cu ramă de sidef și făcu un pas către ușa deschisă, întorcînd-o cu fața spre lumină :

— Pe doamna parcă aș cunoaște-o, zise el. Nu știu de unde s-o iau...

Rențea trînti pe un raft ierbarul pe care tocmai i-l arăta lui Moldovan și-și dresese vocea cu putere ; privirea i se întunecă și pe frunte începu să-i pulseze o vîină groasă. Se scurseră cîteva clipe de tăcere absolută, plină de tensiune, pe care Brătîlă o rupse cu seninătate :

— Sigur că da, pe doamna am văzut-o la popas, am discutat cu ea acum vreo cinci-șase zile. Eram la bar cu avocatul Dimitriu. Îmi amintesc și numele ei : Ruxandra... Sînteți rude ?

Căpitanul scrută chipul gazdei. Avu certitudinea că fostul librar își înfrînează din răspuțeri tentația de a-l pălmui pe Brătîlă. Părea gata să explodeze, dar se calmă cu un extraordinar efort de voință, ce-i îmbujoră obrajii. Înaintă spre Brătîlă, îi luă fotografia, aproape i-o smulse din mîna și o băgă repede într-un sertar.

— Nu sîntem rude, preciză el. Doamna nu mai trăiește, a suferit un accident.

— Păcat, murmură Brătîlă, părăind că rînjește în sinea sa.

Pentru a mai destinde atmosfera, Moldovan se grăbi să-i ceară lui Rențea unele lămuriri despre floarea de colț, iar Caranfil se interesă în ce anotimp puteau fi culeși buze reții de copaci.

Ieșiră în cerdac. Impresia penibilă lăsată de intervenția lui Brătîlă se risipise cu desăvîrșire. Stăpînul casei își frecă palmele și-i pofti să se așeze în jurul unei mese scunde.

— Vă rog, faceți-vă comozi. Aduc îndată Țuiculița și niște gustărele. Nici nu vă puteți închipui câtă plăcere îmi face vizita dumneavoastră. Stau singur cât e ziua de lungă...

— N-aveți familie ? se interesă căpitanul.

— Nu. Ani de zile am fost celibatar convins. Acum regret că nu m-am însurat.

— Am auzit zgomot în odăile din spate, zise Brătilă, mi s-a părut că ar mai fi cineva în casă.

— Nu v-ați înșelat, stau de câteva luni cu o verișoară. O biată ființă infirmă, mută și slabă de minte... Urma să se interneze într-un azil. Mi s-a făcut milă de ea, am chemat-o să locuiască la mine, îmi mai ține de urît...

Își frecă iarăși palmele, privindu-i cu bunăvoință :

— Așaa... Vă părăsesc un minuțel...

Reveni după vreo cinci minute, însoțit de verișoară, o femeie între două vârste, firavă, cocoșată, cu tenul de o nuanță bolnăvicioasă ; de fapt, putea să aibă patruzeci de ani, dar tot atât de bine și șaizeci ; părul îi era acoperit de o basma neagră, peste umerii gheboșați purta o broboadă cafenie, lungă. Nu lipsi mult să se împiedice și să răstoarne pe genunchii lui Caranfil platoul încărcat cu zacuscă, ciuperci murate și cașcaval afumat. Își recăpătă echilibrul ca printr-o minune, izbuti să depună platoul pe masă, surise timp și scăpă din gîtlej un sunet dur, metalic ; își șterse iute cu podul palmei un firicel de salivă prelins pe bărbia ascuțită și clipi speriată. Rențea îi porunci cu glas aspru să se întoarcă la bucătărie, după care explică oaspeților :

— Acum s-a mai obișnuit cu lumea, dar în primele zile era sălbatică foc și tare nepricepută... Eram tentat s-o trimit totuși la azil. Deh ! Pe ce punea mîna, spărgea. Mi-a făcut praf un serviciu chinezesc de ceai...

Destupă clondirul pîntecos și aburit pe care îl ținuse în brațe ca pe un prunc, îl ridică o clipă la înălțimea ochilor pentru a-i admira culoarea gălbuie, apoi turnă grijuliu în pahare.

— Să ciocnim... Ei, ce părere aveți de sucul meu de prună ?

— Grozav ! exclamă Caranfil. Brruuu !... Îl simți în rărunchi, dom'le, licoarea asta te scoală și din mormînt.

— Așa-i ? se bucură gazda, grăbindu-se să umple din nou paharele.

Discuția se încingea treptat, replicile se încrucișau vioaie, stinghereala de mai înainte se topise definitiv. Moldovan își trase scaunul mai aproape de fostul librar și se interesă de virtuțile curative ale anumitor plante medicinale. Rențea se arătă de-a dreptul fericit că îi poate fi de folos cu sfatul, stărui asupra unor amestecuri pe care le aprecia ca „miraculoase“ împotriva bolilor stomacului. Brătîlă profită de prima întrerupere în expunerea gazdei și debită cu mult haz cîteva anecdote. Căranfil fu cuprins de un acces neașteptat de revoltă, își suflă zgomotos nasul și declară că s-a săturat pînă peste cap de profesia de conțopist, că dorește să-și schimbe locul de muncă din pricina unui șef de birou care se poartă ca un tiran cu subalternii.

Căpitanul își astupă paharul cu palma cînd Rențea vru să i-l umple a treia oară, spuse că n-are voie să abuzeze de alcool, deoarece este în convalescență după un sindrom nervos.

— Vai de mine ! se miră gazda. Se poate, domnule inginer ?

— Asta-i situația.

— Măcar o jumătate de păhărel...

— Nu pot, am băut destul, n-aș vrea să mă mai întorc la spital, și sînt și cu mașina.

— Dar ce s-a întîmplat ? Cum de v-ați îmbolnăvit ?

— Un dublu deces în familie... Și înainte de asta am lucrat enorm la serviciu, a trebuit să termin o lucrare foarte importantă. Mă gîndeam să mă transfer după concediu la alt minister.

Moldovan îl bătu pe umăr, zîmbi ironic și îl somă să părăsească urgent bîrlogul calduț din minister, să vină să se angajeze pe șantierul unde lucrează el.

— Îți fac rost imediat de o slujbă. Ce zici ? Vorbese cu directorul nostru, are nevoie de un inginer ca de aer.

— Dacă se cîștigă serios...

— Oho ! În privința asta să n-ai nici o grijă. Numai că va trebui să tragi tare, la noi te zbați de dimineața pînă seara, nu stai cu fundul lipit de scaun...

Căpitanul cercetă cîteva clipe chipurile celor din jur și puse în practică o idee. Îl asigură din tot sufletul pe Moldovan că ar fi încîntat să muncească pe un șantier, dar nu înainte de a definitiva invenția în care și-a pus mari speranțe. Le destăinuie că și-a adus schițele la popas, deși medicii i-au recomandat să nu se atingă de rigla de calcul pînă la sfîrșitul concediului. Brătilă îl întrebă la ce invenție lucrează. Falsul inginer zîmbi misterios și răspunse că nu-și poate permite să trădeze anumite secrete de stat. Șovăi puțin, apoi lăasă să se înțeleagă că e vorba de „o chestie care va revoluționa actuala metodă de extracție a țigetei”. Caranfil bătu cu pumnul în masă și strigă cu voce nesigură, întretăiată de sughițuri bahice :

— Bravo, domnule inginer ! Ești un tip formidabil, te invidiez, ai să ajungi celebru. Cît privește secretul, asta-i altă mîncare de pește.

Și se apucă să povestească o întîmplare încîlcită, din care reieșea că un coleg de-al său călcase legea privind apărarea secretului de stat, uitînd pe birou un bilanț anual, care fusese găsit la un control...

Rențea aduse alt clondir. Moldovan socoti că aperitivul se transforma în chef în toată regula. Brătilă aprecia neîncetat calitatea țuicii, iar Caranfil își notă într-un carnețel felul cum a fost pregătită zacusca.

Căpitanul continuă să-și supravegheze comesenii cu cea mai mare atenție ; la un moment dat observă că Brătilă își golește pe furis paharul cu țuică într-unul din ghivecele cu flori înșiruite pe parapetul cerdacului.

Moldovan îl rugă pe fostul librar să-i arate grădina de zarzavat. Coborîră treptele cerdacului braț la braț și se pierdură pe după colțul casei. Căpitanul vru să-i urmeze, dar se răzgîndi cînd Brătilă spuse că i s-a făcut sete și se duce să caute un pahar cu apă. Caranfil părea să fi ajuns la capătul rezistenței, sucul de prune îl dăduse gata, ședea

cu fruntea proptită în palme și repeta niște versuri puerile, din care se înțelegeau mai ales cuvintele „șoricei și iepurași“.

Căpitanul așteptă vreo jumătate de minut, apoi intră și el în casă, tiptil.

În „cabinetul de lucru“ nu se afla nimeni ; constată ușurat că ușa de la celălalt capăt al încăperii era întredeschisă ; își lipi obrazul de canat și-l văzu pe Brătilă în mijlocul unui mic dormitor tapetat cu scoarțe multicolore. Sta cu mâinile în șolduri, ușor aplecat, trăgînd cu urechea la zăngănitul de crătiți ce se auzea dintr-o odaie alăturată, probabil bucătăria. Părea că nu se îndură să se urnească din loc. Pe chipu-i de obicei afabil, surîzător, se citea acum o îngrijorare acută. În fine, se destinse și se îndreptă către scrinul de lîngă pat, trase sertarele rînd pe rînd și se apucă să cotrobăiască prin ele cu gesturi iuți, de expert. Zgomotele din bucătărie încetară. Brătilă nu-și pierdu cumpătul, împinse ușa șifonierului și reveni cu un salt în mijlocul dormitorului, exact în clipa cînd în prag se ivea verișoara lui Rențea. Își dresе vocea și ceru cu cel mai nevinovat aer din lume :

— Puțină apă, te rog, mor de sete...

Cocoșata mormăi un cuvînt neinteligibil și plecă lăsînd ușa larg deschisă ; se întoarse uimitor de repede, de parcă paharul cu apă ar fi fost pregătît. Brătilă bău cu lăcomie, plescăi sonor din limbă și înmîină paharul gol fără să mulțumească. Părea că nu se îndură să plece din dormitor. Ridică lent brațul și o apucă de bărbie pe cocoșată. Ea îl plesni fulgerător peste degete, întinse arătătorul către ușa în spatele căreia pîndea căpitanul și emise o suită de sunete vertiginoase, niște mîrîituri din care se putea deduce că-i cere lui Brătilă să iasă.

— Adică mă dai afară ? făcu el belicos.

Cocoșata aprobă cu un semn imperativ al capului, împungîndu-l cu degetul în piept. Brătilă pufni și rosti răspicat, cu ură :

— Ne mai întîlnim noi, ține minte, năpîrcă !

Cocoșata ridică pumnul, probabil cu intenția de a-l pocni pe intrus, dar deodată se răzgîndi, pe obrazu-i pămîntiu se răspîndi un surîs prostesc, umil, caracteristic întîrziaților mintali. Brătîlă se retrase de-a-ndaratele, încet, iar căpitanul părăsi în grabă postul de observație, intrigat la culme de scena la care asistase.

Caranfil, copleșit de euforie, tropăia ritmic în dușumea și pocnea din degete. Clondirul cu țuică era aproape gol, dovadă că contabilul nu se sfiise să bea copios în răstimpul celor cîteva minute de singurătate.

— Unde umblarați, fraților ? se interesă el într-o doară, bîlbîindu-se. Bem sau nu bem ?

Căpitanul mormăi un răspuns evaziv, aprinzînd o țigară în momentul cînd Brătîlă reapărea și cînd Rențea și Moldovan se iveau la capătul potecii străjuite de crizanteme.

— Ar cam fi timpul să ne cărăm, zise Brătîlă. Ne atîrnă Matilda lingurile de gît...

— Mergem, încuviință căpitanul.

Stăpînul casei își desfăcu larg brațele și se văicări :

— Se poate, dragii mei, să mă părăsiți...

— Omul vine, dar mai și pleacă, decretă Brătîlă.

— Ultimul păhărel, stăruie Rențea. Și mai aduc oleacă de zacuscă, să cadă bine la țuică.

— Eu nu mă mișc de-aici nici mort ! strigă Caranfil.

— Zău, mai stați măcar un sfert de oră, doar nu vă duceți la serviciu, ce naiba !

— Plecăm, hotărî și Moldovan, care părea cel mai lucid. Mîine sînteți invitatul nostru la masa de prînz. Hai, stimabile !

Îl săltă fără menajamente pe Caranfil, ca pe un sac cu cartofi, îi aranjă nodul cravatei și-l conduse cu mîină sigură pe treptele cerdacului. Căpitanul se ridică ultimul de pe scaun, lăsînd să-i cadă pachetul de țigări sub masă.

Rențea îi conduse pînă la poartă, unde le ținu un mic discurs, asigurîndu-i că vizita i-a făcut deosebită plăcere, că sînt bineveniți oricînd, pe urmă se repezi să-i îmbră-

țișeze cu ardoare, de parcă ar fi fost prieteni de-o viață. Moldovan îl puse să-și dea cuvîntul de onoare că a doua zi se va prezenta la popas.

Puțin mai tîrziu, cînd ajunseră la mașina parcată lîngă popicărie, căpitanul se băt看 cu palma pe frunte și exclamă :

— Na ! Mi-am uîtat țigările. Mă întorc îndată...

Rențea tocmai golea scrumiera într-o găleată de plastic. Părea preocupat, între sprîncenele stufoase i se săpase o cută adîncă. Tresări cînd zări silueta apărută pe neașteptate lîngă el și încercă să zîmbească. Rezultatul fu o strîmbătură comică.

— Ce s-a întîmplat ?

— Mi-am uitat țigările. Trebuie să fie pe undeva pe aici... Da, au căzut sub masă...

Băgă pachetul în buzunar și adăugă :

— Caranfil s-a cherchelit, nu duce la băutură. Îmi cer scuze în numele tuturor, am cam abuzat de ospitalitatea dumneavoastră.

— Deloc, domnule inginer. Vă rog să mai treceți pe la mine. Sînt singur, îngrozitor de singur ! Demult n-am mai avut prilejul să discut cu niște oameni atît de subțiri. Îmi lipsesc prietenii, oamenii din Ghințurești sînt drăguți, dar... Deh ! Știți cum e în provincie. Ce să mai vorbesc.. Cunosc cîțiva pensionari care nu fac altceva decît să joace tabinet sau table de dimineata pînă seara. Ceva de groază ! Din fericire, am o preocupare, lucrez la cartea despre flora județului. Pe urmă...

— De cînd îl cunoașteți pe Brătilă ?

— Pe domnul Brătilă ? De astăzi ! E tare simpatic.

— Și tare curios.

— Curios ? Nu înțeleg.

— Am avut impresia că v-a mai vizitat. Părea un obișnuit al casei.

Rențea își manifestă stupoarea printr-o înălțare bruscă a sprîncenelor.

— Cum așa ? Tot nu înțeleg.

— Cînd v-ați dus cu Moldovan în grădină, a intrat în dormitor și a căutat ceva prin sertarele scrinului.

Fostul librar închise ochii o clipă, parcă pentru a se reculege după aflarea unei vești proaste și murmură :

— Prin sertarele scrinului... Hmm...

— Da, căuta ceva.

— Trebuie să fie o confuzie.

— Nu cred.

— N-am nimic de preț în casă, iar economiile le păstrez la CEC. Nu cumva o fi cleptoman ? Hi, hi, hi ! Nu m-aș mira dacă într-o bună zi aș constata că-mi lipsesc cine știe ce mărunțișuri, un bibelou sau o linguriță. Nici o pagubă !

Căpitanul dădu mîna încă o dată cu Rențea și coborî îngîndurat treptele cerdacului, fără să se mai uite înapoi. Începuse să plouă, stropi calzi și repezi izbeau cadentat caldarîmul peticit.

Cei trei mușchetari se instalaseră în mașină. Pînă la „Pui de urs“, Caranfil îi delectă cu una și aceeași melodie, lălăită cu înverșunare, din ce în ce mai fals : „Pe vale, țațo, pe vale...“

Capitolul 10

Ploaia înfoiase boscheții și coroanele fagiilor, peisajul căpătase o înfățișare sărbătorească, verdele devenise mai limpede, mai pur, acoperișul și balcoanele cabanei păreau frecate cu peria și săpunul, pietrele cubice de pe alee sclipeau intens în lumina soarelui.

Căpitanul se plimba agale prin curtea popasului, preocupat de gînduri nu tocmai optimiste.

Se despărțise cu cîteva minute mai devreme de Caranfil, Brătîlă și Moldovan, care urcaseră în camere să tragă cîte un pui de somn după masa de prînz. Wenzl și pictorița se aflau încă în sufragerie, întîrziu în fața ceștilor de cafea, tăifăsuind. Roxana, Nora și profesoara își

faceau siesta pe șezlongurile de pe terasă, avocatul Dimitriu și medicul Apostolescu erau cufundați într-o partidă de șah, pe banca de lângă poartă.

Pentru a-și omorî timpul pînă la ivirea Feliciei, se îndreptă către șahiști. Asistă vreo zece minute la mutările ce se succedau cu repeziciune, abținîndu-se să dea sfaturi, deși îl mîncea limba. Plictisit de faptul că cei doi jucau ca niște mazete, scoase din buzunar ziarul cumpărat de dimineată și se așeză pe banca de alături. Se uita din cînd în cînd, peste marginea ziarului, la cele trei femei instalate pe terasă sau la jucătorii de șah, care continuau să mute piesele în același ritm rapid și să schimbe truisme de un comic absurd.

Cînd se ivi Felicia, observă că Dimitriu și Apostolescu o contemplă cu aviditate. Avocatul plescăi din buze și-și mîngie barba înspicată cu alb, medicul își corectă în mod automat nodul cravatei, de parcă ar fi vrut să șteargă prin acest gest impresia de hilaritate degajată de obrazul asimetric. Căpitanul se ridică în pripă, îi sărută mîna Feliciei și o întrebă dacă nu dorește să facă o scurtă plimbare după masa de prînz.

— Cîțiva pași nu strică, răspunse ea, scoțînd din geanta în formă de semilună pachetul de țigări. Aveți un foc ?

Îi aprinse țigara, urmărit de privirile invidioase ale lui Dimitriu și Apostolescu, apoi porniră împreună spre poartă.

— Ai cam întîrziat, o muștră căpitanul cînd ajunseră destul de departe pentru a nu fi auziți de cei doi șahiști.

— Abia am reușit să scap de Wenzl. Încep să mă irite amabilitățile lui onctuoase.

— Trebuie să-l mai suporti o vreme.

— Îi turuie gura de parcă s-ar fi născut pe malurile Mediteranei.

— Cum a decurs excursia ?

— Ghiciți !

— Nu sînt Mafalda.

— Scuzați-mă. Probabil v-ați mirat cînd ați văzut că ni s-a alăturat și nevasta medicului.

— Oarecum.

— Ne aștepta în hol. Ne-a rugat stăruitor s-o luăm și pe ea... Wenzl a părut puțin contrariat, dar pînă la urmă s-a învoit. Bun ! Urcușul pînă la poalele piscului Cocorul a decurs normal, adică nu s-a întîmplat nimic neobișnuit... Un amănunt m-a intrigat, totuși. Wenzl este un cățărător încercat, dar pe la jumătatea drumului a dat semne de oboseală.

— Poate l-a extenuat înțîlnirea de azi-noapte cu nevasta medicului, glumi căpitanul.

— N-aș crede, arăta odihnit cînd am ieșit pe poarta popasului.

— Atunci ? Care-i explicația ?

— Greutatea rucsacului ! Mi-am propus să-i cercetez conținutul la prima ocazie. Însă ocazia părea să fie o himeră, pentru că Wenzl nu-l dădea jos din spinare nici măcar în puținele minute cînd făceam o haltă.

— Interesant, murmură căpitanul.

— Vă dați seama, ardeam de curiozitate, l-am întrebat direct dacă nu cumva a subtilizat greutatea cîntarului de la magazia de alimente a lui Ionescu. A rîs și a mormăit două-trei fraze referitoare la o trusă medicală, absolut necesară în excursii, bidon cu apă, hrană rece și alte bazeconii, ceea ce mi-a întărit bănuiala că nu-i lucru curat cu rucsacul. Nu mi-am permis să insist.

— Ai procedat corect.

— Cînd am ajuns la destinație, adică la pajiștea de lîngă ruinele cetății, am prins un prilej favorabil ; m-am repezit să-l ajut să dea rucsacul jos, fără să țin seama de protestele lui... Am tras de șnur, am descheiat clapa rucsacului și am văzut...

— Ei ?

— Am văzut un detector magnetic.

Căpitanul se opri în loc, înălțînd sprîncenele, uluit.

— Un ce ?

— Un detector adică un dispozitiv cu ajutorul căruia se identifică metalele din pămînt. Din nefericire, n-am izbutit să-l cercetez amănunțit. N-am dispus de timp suficient. Pot să precizez că era un aparat ultramodern, miniaturizat, de o construcție specială.

— Și ce naiba detectează Wenzl ? Am fost informat la începutul misiunii că nu există filoane exploatabile de minereuri în zona Muntelui Palanga.

Felicia ridică din umeri.

— Aceasta-i întrebarea. La ce-i folosește detectorul ? Probabil într-un scop care are o legătură cu avionul despre care am discutat de dimineață.

— Probabil, dar nu sigur.

— După ce ne-am odihnit puțin pe pajiște, Wenzl a propus să vizităm Peștera Haiducului. Roxana s-a opus vehement, argumentînd că are alergii la peșteri, că suferă de claustrofobie. Wenzl s-a străduit s-o convingă că nu există nici un fel de pericol, dar ea n-a vrut în ruptul capului să se urnească din loc. Alt aspect ciudat... Roxana n-a admis să stea singură, să aștepte pe pajiște pînă m-aș fi întors cu Wenzl din peșteră, m-a implorat să-i țin de urît. N-am avut încotro, am fost nevoită să stau de planton lîngă ea pînă la reapariția lui Wenzl, timp de aproximativ o oră. Aș fi devenit suspectă dacă aș fi insistat să-l însoțesc. Înțelegeți ?

— Înțeleg. De fapt, jucau în fața dumitale o comedie pusă la punct dinainte, cu intenția de a nu-l stingheri pe austriac la explorarea peșterii. Acesta-i adevăratul motiv al dorinței Roxanei de a veni pe munte. Păcat, tare păcat că n-ai putut să-l urmărești.

— Am fost obligată să mă supun planului lor. Firește, Wenzl și-a luat rucsacul cînd a plecat să viziteze peștera.

— Normal.

— La coborîre, am găsit un moment favorabil și am izbutit să arunc o privire asupra rucsacului. Mă obseda neîncetat aparatul acela de detecție... Și în clipa aceea a început partea noastră. Detectorul dispăruse !

— Cuuum ?

— Dispăruse, și pariez pe oricît că nu veți ghici niciodată cu ce a fost înlocuit. Cu niște pietre, nimic altceva decît niște banale pietre.

— Ciudat ! Poate nu erau niște simple pietre, ci niște mostre de minereu... deși nu pricep ce rost ar avea...

— Un lucru devine evident : afabilul nostru turist, reprezentant în viața de toate zilele al unei firme care fabrică materiale sportive, se ocupă în timpul vacanței cu treburi suspecte din punctul nostru de vedere. Clar, nu ?

— Categoric. De-acum înainte îl voi lua eu în primire, nu-l voi mai lăsa să plece pe munte neînsoțit.

— Și dacă vă refuză compania ?

— Îl voi urmări fără să știe. Ce-a făcut cu rucsacul ?

— L-a dus în cameră, bineînțeles. Cu pietre cu tot.

— Mda... Voi încerca să pun mîna pe o piatră, nu trebuie să desconsiderăm acest aspect nou.

— Individul mi se pare foarte viclean.

— Voi fi prudent, nu e cazul să-ți faci griji. Despre ceilalți turiști ați discutat ? Ce părere are Wenzl despre vecinii de la popas ?

— Banalități... Îi consideră pe toți binevoitori, politicoși, simpatici. Și a ținut să sublinieze că este încîntat de popasul turistic „Pui de urs“, etc., etc... N-am avut impresia că Silvia Vlăsceanu l-ar interesa în mod special.

Își trecu geanta de pe un umăr pe celălalt, alunecînd cu privirea peste tîmplele încărunțite ale căpitanului, și spuse încet :

— Asta-i tot. Acum plec în oraș să stau de vorbă cu gazda Ruxandrei Lăzăreanu.

Căpitanul înclină capul și vru să-i atragă și el atenția să se poarte cu prudență, dar chiar în clipa aceea se auzi strigat de profesoară, care venea grăbită spre poartă, fluturînd o umbreluță.

— S-a întîmplat ceva ? o întrebă Felicia cu o ușoară îngrijorare în glas.

— Spuneți mai devreme că vreți să coboriți în Ghințurești. Pleacă doctorul cu nevasta la niște târguieli și ne poate duce cu mașina. De fapt, mă duc și eu în oraș. Ce ziceți ? E păcat să batem drumul pe jos.

— Asta cam așa este. Ca să fiu sinceră, m-a obosit excursia de azi-dimineață.

Profesoara își încreți fruntea și se întoarse spre căpitan :

— Pe dumneata nu te mai întreb dacă vrei să mergi în oraș. Știu dinainte răspunsul. Nu vrei să mergi.

— Cum de-ați ghicit ?

— I-ai însoțit azi-dimineață pe amicii dumitale. Și v-ați întors într-un hal...

— Vă înșelați, eu n-am...

— Lasă, lasă, nu-mi înșira baliverne, se observa de la o poștă în ce fel v-ați petrecut timpul. Ai să te ruinezi, *Huhurezule*, dacă ții trena bețivanilor. Ascultă-mă pe mine, caută-ți alți prieteni...

Își întrerupse imputările, deoarece tocmai sosea medicul cu nevasta. Căpitanul așteptă pînă se urcară în mașină, le făcu semn cu mîna, apoi străbătu gînditor curtea, acum pustie, trecu prin holul la fel de pustiu și intră în cameră.

*

Dormise puțin, un somn agitat, cu întreruperi, visase ceva urît și se trezise morocănos. Acum ședea la fereastră, cu coatele rezemate de pervaz, și privea încruntat creasta Cocorului, străduindu-se să assembleze complicatul și totodată firavul mozaic al datelor de care dispunea.

În prezent, trei din cei nouă turiști aflați la popas stîrneau un interes aparte datorită comportării lor neobișnuite.

Mai întîi Wenzl și Roxana Apostolescu, apoi Brătilă...

Pe Brătilă îl considera categoric suspect. Își pierduse brusc buna dispoziție cînd îi vorbise despre Băbeanu ; își amintea cum tresărise, cum negase cu înverșunare : „Fabulează, pe cuvîntul meu. Pînă aseară habar n-aveam de existența lui“. Și alte indicii îl obligau să tragă concluzia că Brătilă trebuie inclus neapărat în cercul suspectilor. De pildă, încordarea evidentă a lui Brătilă în prezența lui Rențea, atitudinea-i stranie, schimbul acela de cuvinte ce degaja o tensiune latentă ; parcă pășea pe un teren minat, conștient că cea mai mică mișcare greșită i-ar putea fi definitiv fatală... Apoi interesul său pentru persoana Ruxan-

drei cînd desprinsese fotografia de pe perete, grija de a nu bea peste măsură și, în fine, scotocirea pe furiș a sertarelor scrinului din dormitorul lui Rențea. Oare ce spera să găsească acolo, în locuința fostului librar ?

Înălță din umeri, iritat.

Trebuia să existe o corelație între avionul german prăbușit pe Muntele Palanga în anul 1944 și Wenzl sau Brătilă.

Dar Rențea ? Cu el va fi necesar să mai stea de vorbă, poate Ruxandra i-a mărturisit temerile ce o bîntuiau, poate i-a încredințat spre păstrare un obiect sau un document, Rențea fiind unul dintre concetățenii cu care s-a întîlnit în ziua ce avea să fie ultima din viața ei. Poate...

Privirea îi alunecă spre curte. Ajutorul cabanierului împingea o roabă încărcată cu șindrile. Se decise să-l descoasă, să încerce să afle de la el amănunte referitoare la avionul german. Coborî în pijama și în papuci, ocoli cabana și-l găsi pe Ion în ușa uneia dintre cele trei magazine de lîngă pădure ; sta pe prag și-și cerceta necăjit talpa desprinsă a unui bocanc. Îi oferî o țigară *Kent* pe care Ion o băgă în buzunar, specificînd că o va fuma după cină.

— Vă dau alta în schimb, un *Carpați*, știu că din astea fumați.

— N-am să refuz.

— Vorbiți mai tare, sînt fudul de-o ureche, de urechea stîngă, stați în partea dreaptă, altfel nu vă aud.

Se așeză alături de el, pe pragul magaziei. Ion se scărpină în creștetul capului și spuse pe un ton de nedumerire :

— Mi-a zis domnul doctor Apostolescu să vin la București, a zis că are dînsul un coleg, un specialist, și s-ar putea să mă vindece de surzenie. Nu știu ce să fac... Dumneavoastră ce mă sfătuiți ?

— Nu scăpa asemenea ocazie, du-te neapărat.

Căpitanul constată surprins că greșise profund cînd îl etichetase pe Ion drept un ins ciufut, taciturn, posac. Aduse vorba pe nesimțite de avionul german eșuat pe Muntele Palanga în anul 1944.

— Dracu să-l ia de avion ! răbufni Ion. A explodat și gata... Praful și pulberea s-a ales de el.

— A ars în întregime ?

— Păi, cam ce-ați fi vrut să mai rămînă ?

— Mă gîndeam la pilot. Poate a reușit să se salveze.

— Da' de unde ! N-a reușit... Am avut un frate pădurar, s-a nimerit să fie tocmai atunci prin zona aia, a alergat și, cînd a ajuns în poiană, a mai văzut doar o grămadă de fiare încîrligate, înnegrite de fum. A anunțat jandarmeria, pe urmă au venit niște ofițeri să facă o anchetă.

— Și ce au constatat ?

— Murise și pilotul, au găsit un pumn de cenușă... și niște oase afumate risipite prin poiană, aruncate de suflul exploziei. Da... Mie un lucru nu poate să-mi iasă din cap.

— Ce lucru ?

— Ce i-o fi apucat pe toți de se interesează după atîția ani de chestia asta ? Dacă ar mai trăi frate-meu, s-ar minuna.

— De ce să se minuneze ?

— Pentru că pe el nu-l asculta nimeni. De cîte ori trăgea un țoi în plus, scotea din sac povestea cu avionul nemțesc. Oamenii noștri se cam săturaseră de ea, îl luau în batjocură : „Mai schimbă placa, măi Văsălie !” Da, așa îi spuneau. Acum, bag seama, e pe dos, i-a apucat strechea pe toți.

— Chiar pe toți ?

— Pînă și nevasta lui domnu' doctor vrea să știe cum a fost cu avionul.

— Aha ! Și ce i-ai spus ?

— Ce v-am spus și dumneavoastră, că altceva n-am cum să știu. Dau tîrcoale unii pe aici și adulmecă, parcă n-ar fi lucru curat.

— Cine adulmecă ?

— Ei... neamțul ăla de stă la noi.

— Wenzl ?

— El. Pe urmă și pictorița, că și ea m-a întrebat. Și înainte de toți a venit unul însemnat cu o cicatrice mare și urîță. Da... Vă asigur eu, nu-i lucru curat !

„Falsul olandez dispărut în portul Constanța, conchise căpitanul. Cu alte cuvinte, transfugul Apostiu, mort la Cluj într-un accident înscenat...”

— Și imediat după asta a venit altul. M-a găsit la bufetul din gară. Mie îmi place să stau acolo, că e lume multă... S-a așezat la masa mea și-i mergea gura ca o meliță. Ta-ca, ta-ca, ta-ca !

— Șmecher, nu ? comentă căpitanul, întrebându-se intrigat cine putea fi vorbărețul.

— Păi cum ? Turuia și se tot ciupea de mustață, avea o mustăcioară neagră și obrazul rotund și alb... ca de fată.

Căpitanul oftă, aplecându-și fruntea.

„Georgescule, Georgescule, bănuiai tu în ce bucluc te-ai băgat ? L-ai decepționat pe colonelul Mitu... Iar eu calc pe urmele tale și sper să nu fiu la fel de ghinionist.”

— ...iar neamțul ăsta, continuă Ion, n-are astîmpăr, se agită mereu, se agită. Adineauri iar a plecat.

— Încotro a plecat ?

— A pornit pe cărare, spre munte, cînd veneam eu cu șindrila.

— Mai ia un *Kent*.

— Mulțam frumos, stricați orzul pe gîște, eu fumez *Carpați*.

Căpitanul îi strînse mîna și se îndreptă agale spre cabană, abia stăpînindu-se să n-o rupă la fugă. Ajuns în cameră, îmbracă niște haine mai puțin bătătoare la ochi, bluză kaki și pantaloni maro, băgă în buzunar pistolul pe care îl păstra într-un compartiment secret al geamantanului, iar în tașca atîrnată de umăr puse o lanternă, harta Muntelui Palanga, cîteva lumînări și planul Peșterii Haiducului.

Pe culoar se întîlni cu Moldovan, care purta un halat de plajă vișiniu, scurt, de sub poalele căruia ieșeau la iveală picioarele păroase, enorme, parcă de urangutan.

— Dom'le, m-am trezit cu niște arsuri teribile. Cam suspect trăscaul lui Rențea. Cobor la bar să iau o sticlă de *Borsec*.

Uită de arsuri și de *Borsec* cînd o zări în hol pe nevasta avocatului, care clădea un castel din cărți de joc pe mă-

suța de lingă orologiu. Se oferi să-i arate cum se face pasiența *La Belle Lucie*. Nora bătu din palme și exclamă :

— Ah ! De cînd doresc eu să învăț pasiența asta... Trageți-vă un fotoliu lingă mine.

Căpitanul părăsi popasul pe poarta principală, coborî pe drumul spre oraș pînă ce trecu de prima serpentină, apoi intră în pădure și urcă în marș forțat pe cărarea marcată ce ducea la piscul Cocorul. Îl ajunse din urmă pe austriac în preajma cascadei.

Sta rezemat de trunchiul unui fag, trăgea din trabuc și contempla căderea apei, dus pe gînduri. După ce termină de fumat, ridică alpenștocul de jos și porni vioi pe panta presărată de jepi. Din cînd în cînd se oprea pe neașteptate, întorcea capul și cerceta bănuitor terenul din spate.

Discul înflăcărat al soarelui începea să pălească, în curînd avea să se însereze, dar scăderea luminii nu părea să-l îngrijoreze pe Wenzl, continua să urce în același ritm. Ajunse pe culme într-un timp record, ocoli ruinele cetății și se îndreptă hotărît spre peșteră. Lingă intrare, privi iarăși în urma sa, cu mai multă circumspecție, apoi se făcu nevăzut pe sub bolta înaltă de aproape doi metri. Căpitanul așteptă să se scurgă cîteva minute, recapitulînd în gînd informațiile despre peșteră primite de la Dobrotescu. Le învățase pe de rost, dar știa că memorizarea lor nu-l scutea de un eventual atac... Se întrebă dacă n-ar fi mai înțelept să stea pe loc pînă avea să se întoarcă austriacul. Nu ! Tentația era prea puternică, trebuia să vadă cu ochii săi ce caută Wenzl în peșteră.

Panoul din dreapta intrării recomanda ca vizita să se efectueze în grup, să se urmeze traseul galeriei principale și să se evite trecerea prin galeriile secundare, unele surpate, altele prea puțin explorate. Întîrzie cîteva momente pentru a cerceta încă o dată planul, apoi se avîntă în urmărirea lui Wenzl.

Pătrunse mai întîi într-o grotă circulară, spațioasă, numită „Vizuina Urșilor“. La capătul opus al grotei pîlpîia o lumină fugară. Se îndreptă încet spre ea, în vîrfurile piciorilor, știind că cel mai mic sunet se amplifică fan-

tastic sub bolta de care atârneau nenumărate stalactite, ca niște bizare candelabre. Avea neconținut senzația că pînă și respirația i se repercutează asurzitor în cele mai tainice unghere. Lumina din față nu se mai zărea, răzbătea doar rezonanța acută a pașilor lui Wenzl, și acest lucru îl deruta, i se părea că zgomotele năvălesc asupra sa din toate direcțiile. Își încordă auzul și realizează că cel urmărit apucase pe o galerie din dreapta, lungă de 400 de metri, cum specifica planul pe care îl studiasse la popas. Pe la jumătatea galeriei distinse iarăși licărul lanternei. Austriacul avansa repede, sigur de sine, dovadă certă că peștera îi era cunoscută și că se îndrepta către un punct dinainte stabilit. Grăbi pasul pentru a nu-l pierde din vedere. Galeria se termina într-o grotă mai mică decît prima, numită „Sala Albă” din pricina cristalelor transparente de calcită.

Constată că Wenzl pornea către o galerie în care accesul turiștilor era strict interzis. Legenda anexată planului și panoul cu instrucțiuni de la intrarea în peșteră atrăgeau atenția asupra acestui traseu dificil, periculos, cu coborișuri abrupte, alunecoase, jilave, cu un bazin subteran. Se întrebă dacă mai e cazul să continue urmărirea, amintindu-și ordinul colonelului Mitu de a acționa cu maximă prudență.

Începea să regrete că nu era însoțit de „îngerul păzitor”.

Hotărî să continue totuși urmărirea. Austriacul tocmai îndepărta zăbrelele de lemn cu care era barată intrarea în galerie. După cîteva zeci de metri de înaintare anevoioasă prin tunelul îngust și întortocheat, Wenzl se opri la marginea unui lac glacial ce părea să fie ținta finală a expediției, deoarece emise un fluierat de satisfacție și dădu jos rucsacul din spinare. Scoase din rucsac un costum de scufundător, confecționat anume pentru ape foarte reci, controlă un mic rezervor de oxigen, îmbracă cu grijă costumul pe a cărui cască era montată o lampă și pași decis către oglinda întunecată a lacului.

Reveni la suprafață după vreo zece minute. Își trase cască de pe cap, gîfîind ca o focă, se apropie de mal, unde lăsase lanterna aprinsă alături de rucsac, și-și reîmprospătă forțele trăgînd o dușcă dintr-un bidon.

Plonjă din nou în apa rece ca gheața. Cea de a doua scufundare dură mai puțin decît prima, dovedindu-se a fi și ultima. Își acordă un sfert de oră de odihnă, apoi refăcu în sens invers drumul prin galerii.

Căpitanul rămase în nișa în care se ascunsese, așteptînd să-l audă îndepărtîndu-se. Își propuse să revină în ziua următoare însoțit de locotenentul Dobrotescu și să cerceteze temeinic lacul subteran.

La ieșirea din peșteră Wenzl redeveni circumspect, rămase cîteva momente pe loc și se uită cu atenție împrejur, după care se îndură, în fine, să pornească spre popas. Nu se mai grăbea, pășea tacticos, ca un bătrînel care își face mica și utila plimbare după o cină îmbelșugată. În timp ce trecea prin dreptul ruinelor cetății, se petrecu o întîmplare ciudată.

Tăcerea serii fu sfîșiată brusc de două focuri de armă. Wenzl se aruncă la pămînt cu o agilitate demnă de inviat. Se scurseră cîteva lungi secunde de așteptare, parcă interminabile, întrerupte de un hohot de rîs strident, sacadat, venind dinspre cetate.

Căpitanul se înfioră. Încremeni cu piciorul drept ridicat pe jumătate, cu mîna încleștată pe patul pistolului, spunîndu-și că numai un dement poate să rîdă astfel. De după turn se ivi o siluetă încovoiată, mărunță, probabil deformată de lumina sticloasă a stelelor. Strigă ceva nedeslușit și începu să străbată pajiștea în salturi caraghioase, ca de cangur, ajungînd rapid în pădure, unde dispăru. Wenzl mai așteaptă puțin, după care trase o înjurătură autentic românească și părăsi locul în grabă.

Căpitanul băgă pistolul în buzunar și-și șterse sudoarea de pe frunte. Unul din cele două gloanțe îi şuierase pe la ureche. Întîmplător, desigur. Se gîndi o clipă să-l caute pe cel ce trăsese, apoi renunță. Întunecimea și labirintul pădurii nu i-ar fi fost deloc favorabile.

Pînă la popas emise mai multe ipoteze în legătură cu bizarul episod petrecut la poalele piscului Cocorul. Nici una din ele nu i se păru acceptabilă. De fapt, îl preocupa nu atît identitatea agresorului, cît scopul urmărit de acesta. Dacă cineva își propusese să-l ucidă pe Wenzl, era mai lesne s-o facă ziua în amiaza mare, alegeînd un loc potrivit, în

plină pădure, nu pe pajiște. Putea să se ascundă după un copac și să-și regleze tirul pe îndelete, nestingherit de întineric. Nu cumva intenționase doar să-l sperie, să-i dea un avertisment? Oare Wenzl a fost urmărit și de altă persoană, încă din clipa când a plecat de la popas?

„Greu de crezut! conchise căpitanul. Am fost foarte atent, m-am uitat mereu înapoi. În spatele lui Wenzl mă aflam eu, iar în spatele meu nu se afla nimeni...”

Clătină din cap, nemulțumit de faptul că ecuația pe care o avea de rezolvat devenea din ce în ce mai complicată.

Capitolul 11

Medicul Apostolescu opri mașina în fața farmaciei, se întoarse spre cele două femei de pe bancheta din spate și spuse cu un ton cordial, de parcă ar fi anunțat o știre deosebit de îmbucurătoare :

— Cobor aici să iau un medicament. Dacă doriți să vă duc mai departe, va trebui să așteptați câteva minute.

— Mulțumesc, doctore, replică Silvia Vlăsceanu, ești prea amabil, mai departe pot să merg și pe jos. La revedere !

— Vă rămân îndatorată, spuse și Felicia, abia după ce profesoara coborî.

Se grăbi s-o urmeze pentru a nu-i pierde urma. O văzu cum traversa bulevardul, agale, strângînd la piept geanta și umbreluța. Întîrzie câteva momente dinaintea unui magazin cu articole casnice, pîrînd nedecisă, apoi se îndreptă aferată către piață și fu înghițită de înghesuiala ce domnea printre tarabe. O redescoperi lîngă un chioșc învăluit în fuioarele de fum ale grătarului de mititei de-alături. Profesoara avea înfățișarea comică a unui om cuminte și timid care s-a hotărît deodată să comită un act nebunesc. Cumpără de la ghișeu chioșcului opt mici, două minuscule

felii de pîine și o sticlă de bere, își făcu loc cu coatele prin mulțimea pestriță pînă la o masă lungă, țipă la niște tineri să se dea la o parte, depuse tăvița de carton pe colțul mesei și începu să înfulece de parcă n-ar fi mîncat de-o săptămînă. Tăvălea fiecare mic în grămăjoara de muștar și-l înghițea rapid, aproape pe nemestecate. După ce termină, își aprinse o țigară și duse sticla de bere la gură.

„E formidabilă, își zise Felicia, așa ceva nu mi-aș fi închipuit, cînd îi voi povesti căpitanului va rămîne cu gura căscată...”

O urmări din nou de-a lungul bulevardului animat, încercînd să ghicească ce urmează. Presupunerea ei se adeveri cînd o văzu pe profesoară intrînd pe poarta cimitirului. Pășea sprintenă pe aleea centrală, fără să pară interesată dacă este supravegheată sau nu, avînd întipărită pe chip o atitudine smerită, pioasă. Se opri în locul unde o cunoscuse căpitanul, sub umbrarul de pe malul pîrîului, se așeză pe banca rudimentară și începu să tricoteze cu gesturi mecanice, contemplînd crestele munților.

„Îi place totuși să stea aici, în preajma mormintelor, conchise Felicia. Bun, să o lăsăm să se desfete cît vrea cu priveliștea preferată, să nu o conturbăm.”

Reveni în centru.

Trabantul lui Apostolescu staționa la locul de parcare din fața hotelului „Excelsior”. În mașină se afla doar Roxana ; sta ghemuită, morocănoasă, cu gulerul trençiului ridicat. Trecu dinadins foarte aproape de mașină, bătu în geam și flutură mîna. Roxana schiță un zîmbet abia vizibil, închise ochii și se rezemă de banchetă.

În drum spre oraș arătase la fel de sumbră, spre deosebire de soțul ei, care perorase vesel, punctîndu-și frazele sterile cu gesturi largi. La un moment dat profesoara își manifestase compasiunea față de Roxana, îi pusese mîna pe umăr, matern, întrebînd-o : „Vă e rău, doamnă Apostolescu ?” Roxana îngăimase două-trei cuvinte, înăbușite în zumzetul motorului, iar doctorul explicase cu bonomie că nevastă-sa este chinuită de o groaznică durere de dinți. Nu uitase, firește, să adauge binecunoscutul refren : „Ce zici, mamă dragă, am dreptate ?” Roxana șuierase cu furie abia disimulată : „Fii atent la serpentine, nu mai ridica

mîinile de pe volan !“ Restul drumului se consumase într-o tăcere penibilă, încărcată de tensiune ; profesoara își făcuse de lucru cu ciucurele umbreluței și se uitase pe geam, mimînd indiferența, doctorul strînsese volanul cu atîta putere, încît i se albiseră degetele, iar Roxana pufnise des, aducînd cu o panteră sechestrată într-o cușcă.

Mai privi o dată înapoi, înainte de a se îndrepta spre cartierul unde locuise Ruxandra Lăzăreanu ; îl zări pe Apostolescu ieșind dintr-o Alimentară, ținînd într-o mînă o pungă de plastic, iar în cealaltă o bucățică de halva din care tocmai se pregătea să muște.

Găsi destul de ușor adresa indicată de căpitan. Se pregătea să apese pe clanța porții, cînd fu interpellată de o femeie între două vîrste, care se ridicase de pe banca din fața casei alăturate :

— Pe cine căutați ?

— Pe Ana Roibaș. Caut o cameră de închiriat.

— Aha...

Părea foarte surprinsă de faptul că se mai interesează cineva de camera în care pînă de curînd locuise o sinucigașă.

— Și vi s-a spus să veniți aici ?

— Mi s-a spus. Oare m-am înșelat asupra adresei ?

— Nu v-ați înșelat. Numai că...

— Ce s-a întîmplat ?

Femeia îi ocoli privirile, suspinînd.

— Nimic. Intrați, madam Roibaș o să fie bucuroasă. Încă n-a închiriat.

— Pare să fie un cartier liniștit.

— Aici n-o să vă deranjeze nici un zgomot. (Arată cu capul spre casa din stînga.) Eu stau aproape, mă gîndesc că poate o să aveți nevoie de un ajutor. Mai spăl o rufă, mai fac unele tîrguieli.. O ajut și pe madam Roibaș, ea suferă de astmă și nu prea are putere. Camera o să vă placă. Alta mai bună n-o să găsiți acum, în plin sezon. La noi vine lume multă în timpul verii.

— Nu-i pentru mine, m-a rugat o prietenă să-i caut ceva convenabil.

— N-o să fie prea scump.

Felicia îi zîmbi încurajator, dîndu-și seama că șade de vorbă chiar cu femeia care împărțise colivă la cimitir în ziua înmormîntării Ruxandrei Lăzăreanu. Căpitanul îi spusese să o caute și iată că norocul i-o scosese în cale încă de la început. Descrierea căpitanului se potrivea : scundă, osoasă, cu ochi lăcrimoși, foarte vorbăreață.

— Am să vă recomand prietenei mele, o asigură Felicia, cu siguranță că va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc.

— Cum vă numiți ?

— Tița Ionescu. Stau alături, în fundul curții, la parter.

— Poate ar fi cazul să veniți și dumneavoastră cu mine.

— Sigur că vin. Madam Roibaș o să se mire cînd o să vă vadă. De cînd cu necazul...

Se întrerupse, bătîndu-se cu palma peste gură :

— Scuzați, am uitat că nu trebuie să...

— Ce ați uitat ?

— Nimic, nimic...

Își netezi o cută a rochiei și strigă cu glas ascuțit :

— Anică ! Anică ! Ești acasă ?

Le ieși în întîmpinare o femeie trecută de cincizeci de ani, obeză, cu părul vopsit într-un roșu țipător. Se uită mirată la Felicia și o întrebă pe vecină :

— Ce-i, Tiță ?

— Ți-am adus o clientă, Anică. Duduia ar vrea să închirieze camera aia. Știi tu care...

— S-o închirieze ?

Își apăsă palmele pe sînii ce amenințau să rupă nasturii capotului liliachiu și o măsură încă o dată cu privirea pe Felicia, de sus pînă jos, clipind nedumerită.

— Poate nu doriți să mai închiriați sau poate nu mai e liberă camera, sugeră Felicia.

— Cum să nu doresc ? Poftiți, nu stați în curte. Intră și tu, Tiță, vă fac o cafea, pun ibricul imediat.

Se dădu la o parte și le îndemnă să intre într-o încăpere îngustă, aglomerată cu mobilă pestriță. Două pisici de Angora torceau pe o canapea deșelată și un ceas cu cuc ticăia deasupra unei vitrine cu suveniruri.

— Aici ? se interesă Felicia.

— Nu... Vă arăt îndată și odaia liberă. Pentru cîtă vreme doriți s-o ocupați ?

— Nu-i pentru dumneaei, o lămuri Tița cu importanță, e pentru o prietenă. I-am spus că e liniște pe strada noastră.

— Asta-i adevărat, confirmă gazda, de liniște nu ne putem plînge. Vă rog, luați loc, nu stați în picioare. O să vă țină Tița de urît pînă fac eu puțină ordine dincolo. E cam deranj și...

— Nu vă osteniți. Prietena mea nu se mută astăzi, va sosi abia săptămîna viitoare.

— Mai bine. Voi avea timp să fac curățenie, că doar ieri au ridicat sigiliile și încă n-am...

— Ce-au ridicat ? întrebă Felicia mimînd o curiozitate de nestăvilit.

Urmă o tăcere stîngenitoare, în răstimpul căreia gazda schimbă o privire furișă cu Tița, parcă implorînd-o să găsească ea o explicație. Tița își trosni degetele, aplecîndu-și fruntea. Ana Roibaș oftă din răspuțeri și se hotări să vorbească :

— Sigiliile, duduîță... Odaia a fost sigilată de miliție. Asta-i situația, sînt date să vă anunț de la bun început, ca să nu avem discuții mai tîrziu, să-mi reproșați că v-am ascuns ceva. Mai bine aflați de la mine, decît de la vecine. Mă pizmuiesc, lovi-le-ar damblaua ! Mi-au mîncat sufletul, duduîță dragă. Ieri îi spuneam Tiței cît mă bîrfește nebuna aia de Marieta și...

— Dar ce vi s-a întîmplat ? o întrerupse Felicia.

— De, te lovește nenorocirea cînd te aștepți mai puțin, filozofă Tița cu un aer îndurerat.

— Am avut o chiriașă mai înainte, duduîță dragă, explică gazda.

— Și ce-i cu ea ?

— Femeie de treabă, la locul ei, nu se certa cu nimeni și... și a împins-o necuratul să facă un gest necugetat.

— Adică ?

— S-a încuiat în odaie și a deschis gazul metan...

— A murit ?

— Cu mîna ei și-a luat viața, sărăcuța. Parcă tot nu-mi vine să cred că a murit, parcă sper să-i mai aud pașii, că întîi la mine intra cînd se întorcea de la serviciu. Da, intra aici și mereu mă întreba cum mă mai simt. Știți, cu astma mea păcătoasă n-am voie să fac eforturi, mă înăbuș... Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poate să moară înaintea mea. Eu trăiesc, și Ruxandra s-a dus... O fată atît de frumoasă și de cumsecade să-și pună capăt zilelor...

— I-a sunat ceasul, comentă Tița cu gravitate. Azi ești, și mîine... hrană pentru viermii pămîntului !

— Slăbește-mă, dragă, cu prostiile. Doar ai cunoscut-o și tu, știi cît de bine se ținea.

— Asta-i drept, nu o durea nimic, numai că o rodea ceva pe dinăuntru.

— Da, prea era tristă... Îi vorbeam, și ea rătăcea cu gîndurile cine știe pe unde. Nu mă asculta.

— Poate avea un necaz, sugeră Felicia.

— Poate... Parcă o văd în ziua aia nenorocită, ședea chiar pe scaunul pe care stați dumneavoastră acum, duduiță dragă.

Căzu pe gînduri, încruntată, apoi reluă cu voce monotonă :

— Am întrebato-dacă mai pleacă în oraș... Trebuia să bată ceva la mașina de scris. Era dactilografă la primărie, uneori mai bătea la mașină și acasă, mai scotea un ban. Am sfătuit-o să se odihnească, mi s-a părut tare obosită, nedormită, dar ea susținea că nu îi e somn. Prea era conștiincioasă, zău așa.

— Probabil avea de terminat o lucrare importantă.

— Da' de unde ? ! Nici o grabă, o carte pe care a scris-o un pensionar din orașul nostru, domnul Rențea. Mai avea puțin de dactilografiat. Bine că mi-am adus aminte, a trecut ieri dimineață pe aici domnul Rențea, să-și ia manuscrisul înapoi, dar n-am putut să intru în odaie, era încă sigilată. Acuma poate să vină, au ridicat sigiliile, am să-i dau un telefon, să-l anunț.

— I-l duc eu, se oferi Tița.

— Nu... Mai e și un ierbar, mi-e teamă să nu pierzi vreo plantă, n-aș vrea să se supere pe mine domnul Rențea.

— Cum vrei, mormăi Tița înțepată.

— Mă faceți curioasă, zise Felicia.

— A intrat în camera ei, și din clipa aia n-am mai vorbit nimic cu ea. Puteam eu să bănuie că gărgăuni îi umblau prin cap ? Mi-am văzut de treburile mele. Au venit niște vecini, am jucat tabinet cu ei și cu soțul meu, nu m-am gândit atunci la biata Ruxandra. De unde să știu eu că n-am s-o mai văd vie ? Cam pe la ora zece seara i-am bătut în ușă, s-o chem la televizor. N-a răspuns, sigur că nu mai putea să răspundă. Nu mi s-a părut anormal, mi-am închipuit că plecase iar în oraș... Pe urmă am simțit că mă sufoc, m-a trăsnit un miros de gaze, m-a săgetat un junghi la inimă, am început să țip...

Se întrerupse și rămase cu privirile ațintite într-un colț, gîfîind.

— Și ?

— A venit imediat bărbatu-meu, au mai alergat și niște oameni care treceau atunci pe stradă. Au forțat broasca. Au intrat în camera ei, prea tîrziu însă... Prea tîrziu...

— Murise ?

— Cum să nu moară ? Șuiera gazul în sobă, și ferestrele erau închise... Și ea zăcea încremenită pe pat, gîndeai că se odihnește, sărăcuța. Luase niște somnifere, așa mi-a spus mai tîrziu tovarășul de la miliție.

— A lăsat vreo scrisoare ?

— Nimic, nici măcar un cuvîntel. În ultima vreme era foarte tristă, poate suferea de nervi, Doamne iartă-mă, știu eu ce să mai zic ?

— Ceva îi umbla ei prin cap, interveni Tița fluturîndu-și degetele pe lîngă tîmplă. O idee fixă...

— Credeți ? o ațîță Felicia.

— Doar am văzut-o cu două zile înainte de a muri. Îi adusesem niște mere din grădina noastră. Niște ionatane frumoase. Tu erai plecată în oraș, Anică. M-a rugat să mai stau puțin cu ea, să-i țin de urît. Am rămas vreo jumătate de oră.

— Vi s-a părut că-i bolnavă ?

— Păi, judecați și dumneavoastră... Ieșea mereu în săliță, deschidea ușa și se uita în stradă. M-a întrebat de cîteva ori dacă n-am observat un bărbat străin în fața

porții, cînd am venit cu merele. M-am uitat lung la ea, dintr-o parte... Am plecat necăjită... Și am auzit cum răsucește cheia de două ori în urma mea.

— Am impresia că răposata... Cum se numea ?

— Ruxandra Lăzăreanu, răspunse gazda.

— Nu cumva s-a sinucis din cauza unui bărbat ? Ce ziceți, doamnă Roibaș ? O femeie singură...

— N-aș crede. O cunoșteam bine, duduia, a locuit doi ani în casa asta, eram ca niște surori, ar fi trebuit să știu dacă are pe cineva, un bărbat care s-o curteze, cu care să iasă în oraș. O îndemnam mereu să-și încerce norocul și a treia oară...

— A treia oară ?

— Vă mirați, nu-i așa ? Da, mai fusese măritată de două ori și poate din pricina asta nu mai voia să audă de căsătorie... I-aș fi căutat eu un bărbat potrivit, cu situație bună, doar mă pricep la pețit, le-am rostuit și pe altele, acum sînt bine mersi la casa lor. Dar ea nu și nu, se încăpățîna să-i dea zor că s-a lecut pentru totdeauna de măritiș... Ce să mai zic ? Mi-am dat eu seama într-o zi că nu-i în apele ei, arăta obosită, se văita că nu mai poate să doarmă. Am sfătuit-o să nu-și negligeze sănătatea. Ce credeți că mi-a răspuns ?

— Ce ? făcu Felicia cu o curiozitate deloc simulată.

— A zis : „Nu-mi pasă, tot am să mor în curînd.“ Ei ? Ce spuneți ? Sînt vorbe de om zdravăn la minte ?

— ? ! ?

— Poate avea vreo presimțire. Am rămas și eu cu gura căscată, duduia. Am luat-o la rost : „Îți bați joc de mine ? Ce te-a apucat așa, dintr-o dată ?“ A dat din mîna a lehamite. Poate de-atunci plănuia să-și pună capăt vieții.

— Aș vrea totuși să văd odaia, doamnă Roibaș.

— N-am făcut curățenie...

— Aveți timp pînă săptămîna viitoare.

— Timp am avut eu și azi, berechet, dar mi-a fost frică să intru singură acolo. Bărbatu-meu e plecat în deplasare... Parcă mi se taie picioarele cînd mă gîndesc ce s-a întîmplat. Zău, nu rîdeți de mine...

— Nu rîd.

— Am visat-o într-o noapte așa cum am văzut-o acolo, întinsă pe pat, în întuneric. Auzeam și gazul cum șuieră în sobă...

— Nu fi exagerată, o mustră Tița. Trebuia să mă chemi, veneam să-ți ajut la curățenie.

— Trebuia, șopti gazda.

Deschise un sertar al scrinului, scoase o cheie dintr-o poșetă și le făcu semn s-o urmeze.

Camera era situată la extremitatea stîngă a cerdacului. Stăruia impresia de singurătate, parcă și de părăgînire, era evident că proprietăreasa nu mai călcase în acea parte a casei. Deasupra clanței se lăfăiau niște pete urîte, rămase de pe urma sigiliilor, preșul de lîngă prag înota în praf, antreul era invadat de roiuri de musculițe bețive. Pe o măsuță acoperită cu mușama putrezeau cîteva pere, într-un lighean smălțuit zăceau cinci mucuri de țigări „Arberia“.

„Probabil chiștoacele țigărilor fumate de maiorul în-sărcinat cu ancheta“, gîndi mașinal Felicia, pătrunzînd împreună cu cele două femei în fosta locuință a Ruxandrei Lăzăreanu.

— Asta-i odaia, anunță cu un ton patetic proprietăreasa, ștergîndu-și iute o lacrimă. Trebuie să strîng lucrurile Ruxandrei. Mobila este a mea, în afară de fotoliu și de bibliotecă.

— Ce faceți cu bagajele răposatei ?

— Va veni mama ei să le ia...

Felicia încuviință, privind cu aviditate în jur, încercînd să reconstituie atmosfera în care trăise fosta chiriașă. Nimic neobișnuit nu-ți atrăgea atenția. O încăpere mobilată banal, în care locuise o femeie trecută de prima tinerețe, de profesie dactilografă, o femeie oarecare, liniștită... De fapt, în aparență liniștită, fiindcă în realitate se dovedise a fi ieșită din comun, chiar enigmatică, prin comportamentul ei din ultimele zile.

Își mușcă buzele, nedumerită. Poseda foarte puține informații despre trecutul Ruxandrei Lăzăreanu. Colonelul Mitu și maiorul Coliban nici măcar nu-i pomeniseră numele, iar căpitanul Vlădoianu se arătase extrem de zgîrcit în privința datelor personale ale Ruxandrei.

„Poate nu cunosc nici ei prea multe amănunte“, își zise Felicia nemulțumită.

Pe gheridonul de sub fereastră se aflau mașina de scris și un dosar cu vreo sută de file acoperite cu un scris mărunț, înghesuit. Răsfoi câteva pagini, citind la întâmplare niște descrieri didactice despre flora Muntelui Palanga.

— Manuscrisul domnului Rențea, preciză gazda. L-a adus Ruxandra în ziua când s-a întâmplat nenorocirea.

— Da... mi-ați spus.

Era ciudat că își luase de lucru acasă numai cu câteva ore înainte de a muri, adică apărea ciudată dorința de a munci, de a se comporta normal în cazul când intenționa să se sinucidă.

Cu siguranță că manuscrisul fusese cercetat cu minuțiozitate de către anchetatorii din oraș, după cum, firește, fusese cercetat fiecare centimetru pătrat al camerei și al antreului. Se uită curioasă la titlurile cărților din mica bibliotecă ; cărți de poezii, mai cu seamă poezie clasică... Câteva cărți de istorie romanțată și de călătorii. Volumul autobiografic al lui Nansen, „Prin noapte și gheață“, era cel mai uzat.

Cele două femei scoteau rochiile din garderob și le înșirau pe pat. N-avea rost să mai întârzie, putea să se retragă cu conștiința împăcată, cu sentimentul că și-a îndeplinit misiunea. Nimic interesant... Probabil căpitanul va fi decepționat când îi va comunica rezultatul vizitei. Totuși... Încă nu se îndura să plece, fără să știe prea bine de ce. Prin mâinile Tiței și ale proprietăresei se perindau rînd pe rînd bibelouri, cărți, încălțăminte, rufărie de corp... Camera căpătase pe nesimțite aspectul unui oarecare depozit de bagaje.

— Strînge omu', strînge, comentă Tița cu voce scăzută, și pînă la urmă nu se alege nici măcar cu un capăt de ață. Nu ia nimic în mormînt.

Felicia inventarie cu privirea obiectele risipite pe masa din mijloc : o scrumieră în formă de potcoavă, un pachet de țigări *Carpați*, început, două numere din revista „Flacăra“, un ceas deșteptător, un plic burdușit cu fotografii, o călimară frumoasă de bronz... Întinse mîna și ridică plicul, îngîndurată.

— Cred că le-a lăsat pe masă tovarășul de la miliție, zise gazda. Ruxandra le ținea în șifonier.

— Pot să mă uit la ele ?

— Cum să nu... Stați puțin, vă caut eu una, să vedeți cum arăta cînd am primit-o în gazdă, acum doi ani.

Le scoase din plic, le răsfiră pe masă și alese o fotografie color, format carte poștală.

— Ce ziceți ? Era frumoasă, nu-i așa ?

Un gen de frumusețe aparte, cumva desuetă, parcă desprinsă din albumele de pe vremea bunicelor ; obraji palizi, încadrați de un păr dens, roșietic ; ochi mari, ușor voalați, buze perfect conturate, surîs romantic în colțul gurii, gît prelung, eteric. Celelalte fotografii o înfățișau în diverse etape și ipostaze ale scurtei ei vieți. Pe dosul fiecăreia era notată data cînd fusese făcută. La cinci ani, o fetiță îmbufnată, durdulie, cu fundă imensă în păr, în costum de balerină. La doisprezece ani, împreună cu trei fete de seamă ei, toate cu ghiozdan în spinare... La șaptesprezece ani, într-un parc, pe o bancă, alături de un licean ce o ținea pe după umeri zîmbind crispat...

Fizionomia băiatului i se păru vag cunoscută, avu impresia că mai întilnise undeva figura aceea osoasă, unghiulară, gropița din mijlocul bărbiei. Celelalte fotografii le privi în fugă, o clipă sau două. Imagini mute din trecutul unei femei, frînturi care, puse alături, formau sensul unei vieți. În fine, iat-o în rochie fastuoasă de mireasă, surîzătoare, la brațul unui mire totnatic cu chelie pronunțată, cu pungi mari sub ochi și cu un neg urît pe frunte.

— Primul soț, o informă prompt Ana Roibaș. Acum e academician. Era studentă cînd s-a măritat cu el. Au divorțat repede...

Într-un plic mai mic, introdus în cel mare, se aflau niște fotografii nedatate.

— Par să fie mai noi, zise Felicia doar pentru a spune ceva.

— Da, sînt ultimele, făcute acum vreo trei luni, cu ocazia revederii.

— Revedere ?

— S-a întilnit cu foștii colegi de liceu, la douăzeci de ani după absolvire. Se uita mereu la ele.

— Hm...

Se așeză de cealaltă parte a mesei, mai aproape de fereastră, și cercetă pozele cu mai multă atenție.

O sală de clasă cu băncile ocupate de femei și bărbați în toată firea, vreo douăzeci de persoane emoționate, solemne, cu privirile ațintite spre bătrînul de la catedră. Ruxandrei i se distingeau numai un obraz, celălalt era acoperit de capul unui îns cu mustați pleoștite... Aceleași persoane într-o curte, așezate pe două rînduri, primul rînd în picioare, al doilea pe scaune, în spatele lor frontispiciul liceului... Apoi la banchet, înălțînd paharele, într-un restaurant cu candelabre impozante... Alte instantanee, surprinse în același restaurant...

Își reprimă o tresărire.

Printre comeseni se afla și căpitanul Vlădoianu, așezat la o masă din apropierea ringului de dans. Nu-i veni să creadă ! Totuși nu exista nici o îndoială în privința identității... Suridea melancolic. Papionul pepit și garoafa prinsă la butonieră îl făceau să semene cu un june prim din filmele anilor '30... Da, prezența lui printre comeseni demonstra clar că fusese coleg de promoție cu Ruxandra Lăzăreanu.

Își mușcă buzele, nemulțumită. Căpitanul ar fi trebuit s-o informeze că în adolescență, poate chiar și în copilărie, o cunoscuse îndeaproape pe Ruxandra.

Aranjă fotografiile în plic avînd senzația că i s-a tras o cacialma pe care ar fi putut s-o evite cu ușurință.

— V-a povestit ceva cînd s-a întors de la întîlnirea cu foștii colegi ?

— Ce să-mi povestească ? Îi părea bine că s-a dus acolo. Cînd i-au fost trimise fotografiile, a venit imediat să mi le arate. Se uita zilnic la ele.

— La celelalte nu se uita ?

— Mai rar... A și rupt cîteva.

Se întrerupse pentru a-și trage răsufllarea, se așeză pe scaun și reluă încetișor :

— Să tot fie trei săptămîni de-atunci. Mi s-a părut mie că ceva nu-i în regulă...

— De ce vi s-a părut ?

— De obicei, cînd venea din oraș intra să mă întreb ce mai fac, cum o mai duc cu sănătatea. Mai schimbam cîteva cuvinte... În seara aceea m-a ocolit și nu știam ce să cred. Tița era în vizită la mine. Ții minte, Tiță ?

— Că doar nu m-am ramolit ! Ne-am dus noi la ea, adică am venit în camera asta, preciză inutil Tița. Ședea ghemuită pe pat și tremura.

— Am vrut să chemăm un doctor, continuă gazda, ne gîndeam că s-a îmbolnăvit de gripă, bîntuia o gripă urîță în oraș. Nu ne-a dat voie să ne mișcăm de lîngă ea. Pe urmă ne-am dumirit, n-avea gripă, era speriată.

— Cine o speriasse ?

— Nu știu... Tița i-a făcut un ceai, eu i-am pus o comprimă pe frunte, i-am dat și un calmant. Bolborosea niște prostii, cică ar fi vrut cineva să-i facă de petrecanie, s-o ucidă...

— Cine ?

— Prostii ! Începuse s-o ia razna, bănuiesc că aiura. Mai tîrziu s-a liniștit, își făcuse efectul calmantul. S-a așezat în fotoliul ăsta, ne-a spus că s-a întîlnit în oraș cu o „fantomă a trecutului“, pe urmă a scos niște fotografii din plic, le-a rupt și le-a aruncat în lădița de gunoi din antreu.

— Ar fi interesant de știut ce fotografii a rupt.

— Nu m-am uitat la ele, dinadins nu m-am uitat, n-am vrut să-și închipuie că mă amestec în intimitățile ei.

Tița își potrivi părul cenușiu sub basma și plecă pleoapele, încercînd să ascundă sclipirea de șiretenie ce-i luminase ochii apoși o fracțiune de secundă. Felicia se grăbi să o întrebe :

— Dumneavoastră știți ce fotografii a rupt, nu-i așa ?

— Știu, mărturisi Tița după o vagă ezitare. Le-am văzut a doua zi, cînd am golit lădița de gunoi. M-am uitat la ele, așa rupte cum erau, că muream de curiozitate.

— Și ? se precipită Felicia. V-ați lămurit ce fotografii a rupt ?

— Cele de la ultima cununie.

— Ai dreptate, dragă ! exclamă Ana Roibaș. Ca să vezi... Sigur, trebuia să-mi dau seama, lipsesc din plic pozele în care apărea alături de al doilea bărbat.

— Cum să nu lipsească dacă le-a rupt și le-a aruncat la gunoi.

— Ciudat, murmură Felicia. Nu v-a povestit nimic despre al doilea bărbat ?

— Nu-i plăcea să vorbească despre el. Am cam priceput eu că trebuie să fi fost o secătură, că doară nu degeaba s-a despărțit de el. N-avea rost să insist, să-i cer amănunte, subiectul ăsta o irita...

Felicia înclină încet capul, rotindu-și privirile pentru ultima oară prin încăpere. Era mulțumită, nu se deplasase zadarnic, descoperise un indiciu, o urmă pe care avea datoria să o exploateze la maximum, cât mai urgent. Căpitanul va transmite informația maiorului Coliban, iar acesta va da dispoziție să fie căutat cel de-al doilea soț al Ruxandrei.

Se ridică de pe scaun și deschise geanta :

— Camera mi se pare potrivită, îmi voi convinge prietena să locuiască la dumneavoastră. Dacă nu sosește pînă joia viitoare înseamnă că s-a răzgîndit, că nu-și va mai petrece concediul în Ghințurești.

— Voi face tot posibilul să se simtă bine. Dacă dorește, pot să-i și gătesc.

— Să nu mă uitați nici pe mine, interveni Tița, să-i spuneți prietenei dumneavoastră că...

— Nu vă uit.

Se grăbi să părăsească atmosfera sumbră a încăperii în care fosta colegă de liceu a căpitanului își irósise lent și implacabil ultimii ani ai vieții ei zbuciumate, frînte în mod tragic.

Traversă cu pași repezi curtea năpădită de buruieni, respirînd cu nesaț aerul răcoros al serii...

Capitolul 12

În aceeași seară, la puțin timp după ce se întorsese de pe munte, căpitanul auzi o bătaie în ușă. Tocmai își nota pe niște bucățele de hîrtie cîteva însemnări referitoare la ciudata activitate depusă de Wenzl în Peștera Haiducului, încercînd să formuleze o ipoteză cât de cât plauzibilă. Totul i se părea hazardat, poate chiar și ridi-

col. Rupse notițele și întrebă iritat, săltându-se de pe scaun :

— Cine-i ?

— Caranfil, domnule inginer. Sînteți căutat la telefon de vărul Nae.

— Mulțumesc. Cobor îndată.

Vărul Nae era locotenentul Dobrotescu. Se prezenta astfel de cîte ori îl suna la popas, deoarece aparatul din hol era cuplat cu cel din biroul responsabilului.

Înainte de a ieși, deschise larg fereastra. Fumase ca un bezmetic, țigară după țigară, camera era îmbîcsită de pu-toarea acră a tutunului. O văzu pe Felicia, venea din oraș, pășind îngîndurată pe alee.

Se grăbi să coboare, propunîndu-și să discute cu Felicia după cină. Apucă receptorul depus lîngă aparat și se interesă de formă :

— Tu ești, Nae ?

— Eu, bătrîne, răspunse Dobrotescu cu o voce voalată, fonfăită. Căpitanul surise involuntar. Și-l imagina pe locotenent încruntat, stacojiu la față ca un rac opărit, ținînd cu o mîină receptorul la ureche, iar cu cealaltă mîină astupîndu-și nările pentru a-și deforma glasul.

— Erai la masă ?

— Nu m-ai deranjat. Ei, ce se mai aude, a primit unchiul Temistocle ilustrata mea ?

— A primit-o și-i pare bine că nu l-ai uitat. Din păcate, nu o duce prea strălucit cu sănătatea.

— La vîrsta lui este de înțeles.

Unchiul Temistocle era colonelul Mitu.

— Te-am sunat să te anunț că s-a hotărît în sfîrșit să plece la Herculane, la o cură de băi și de gimnastică medicală.

— Ce vorbești ? ! Cînd va pleca ?

— Mîine dimineată.

— Sper să aibă noroc de vreme frumoasă... Urează-i multă sănătate și drum bun din partea mea.

Mai schimbară cîteva replici cordiale, după care își luară rămas bun cu efuziune.

Căpitanul depuse încetîșor receptorul în furcă, intrigat de mesajul primit. Dobrotescu îl înștiințase că a doua zi

va sosi la Ghințurești colonelul Mitu, însoțit de o echipă care va efectua cercetări în preajma piscului Cocorul.

„Probabil evenimentele se vor precipita în curînd, dacă șeful s-a decis să se deplaseze personal...”

Fu întrerupt din gînduri de o tuse discretă. Întoarse capul și o zări în fotoliul de lîngă cămin pe nevasta avocatului Dimitriu. Avea o înfățișare confectionată, părea o poză desprinsă dintr-o revistă de cinema, ședea picior peste picior și fuma dintr-un țigaret lung de chihlimbar. Nările îi fremătau, ochii îi sticleau, chipul îi deborda de o energie de nestăvilit.

— Păreți cam supărat, vorbi ea.

— Scuzați-mă, nu v-am observat.

— Stau aici de vreo oră. Am făcut o comandă telefonică cu Iașul, constat că centrala din oraș nu se grăbește să-mi dea legătura. V-a necăjit vărul ? Vreo veste proastă ?

— Nu... Dormeam cînd am fost chemat, încă nu m-am dezmeticit.

— Poate o să vi se pară paradoxal, dar mie altitudinea îmi provoacă o permanentă stare de neastîmpăr. Aseară a trebuit să iau un somnifer pentru a reuși să adorm.

— Să nu aud de medicamente.

— Nu-mi găsesc locul, m-am învîrtit de cîteva ori în jurul popasului. Un timp mi-a ținut de urît domnul Moldovan.

— O companie plăcută.

— Da, am jucat cărți vreo jumătate de oră. Pe urmă a plecat în oraș cu Caranfil și am rămas singură. Bărbatul meu s-a dus să scoată niște bani de la CEC. Nici nu vă imaginați cît de pustiu a fos azi aici.

Căpitanul o asculta distrat, întrebîndu-se cine putea fi necunoscutul care îl întîmpinase cu focuri de armă pe Wenzl. Îi trecu în revistă pe toți ocupanții popasului. Hariton Apostolescu în nici un caz, fiindcă îl văzuse plecînd în oraș împreună cu nevastă-sa, cu Silvia Vlăsceanu și cu Felicia. Ar fi putut, firește, să se reîntoarcă și să urce pe munte în pas alergător. Nu, imposibil, rotofeiul medic nu era capabil de o asemenea performanță sportivă. Atunci ? Rămîneau ceilalți bărbați, adică Moldovan, Caranfil, Dimitriu, Brătîlă. Dimitriu i-a spus nevastei că se duce la CEC, dar putea să mintă, sau poate îl acoperă ea cu bună știință.

Moldovan și Caranfil au coborît în oraș în același timp. Există și în cazul lor două posibilități : s-au despărțit după cîteva minute sau sînt complici. Dar Brătîlă ? A stat în cameră toată după-amiaza ?

— Sînteți preocupat, constată Nora. Ce-ați făcut după prînz ?

— M-am plimbat prin împrejurimi.

— Sper că n-ați urcat pe munte. Nu pot să înțeleg de ce le place unora să se cațere pe cărările astea... Zău nu pot să înțeleg ! Te duci o dată, te duci de două ori, dar nu în fiecare zi de parcă...

Apelul insistent al telefonului puse capăt litaniei debitate de Nora cu glas din ce în ce mai ascutit. Căpitanul profită de prilej și se retrase în cameră.

Cînd coborî la cină, toată lumea se afla în sufragerie. Se așează ca de obicei lîngă Silvia Vlăsceanu, care îl primi cu vădită ușurare.

— Te-ai hotărît să apari ?

— Mi-ați simțit lipsa ?

— Nu te obrăznicii... Prezența dumitale la masa mea îmi dă un sentiment de siguranță, de statornicie. Bătrînii se împacă mai greu cu schimbările bruște de program. Pe urmă, ești singurul de-aici cu care pot să discut nestinșherită.

— Ceilalți au vreun cusur ?

— Sînt simandicoși, își închipuie că dacă au venit în concediu trebuie să se poarte altfel decît acasă. Pe unde mi-ai umblat ? Cînd m-am întors din oraș te-am căutat și nu te-am găsit. Am vrut să te invit la o dulceață de coacăze.

— Am dat o raită prin pădure. Dumneavoastră ?

— Am admirat puțin asfințitul soarelui, stînd pe o bancă. Nu e cazul să precizez locul unde se află banca.

— La marginea cimitirului.

— Ai ghicit. Și degeaba te hlizești, *Huhurezule*. Mi-e absolut indiferent dacă mă consideri caraghioasă, poate chiar nebună. La vîrsta mea nu mă mai sinchiesc de conveniențe. Senectutea...

— Dar nu sînteți deloc bătrînă.

— Scutește-mă de complimente răsuflate.

Gustă din paharul cu suc de roșii, oftă și relua cu ton tranșant :

— Să trecem la alt subiect. Ce părere ai de Wenzl ?

— Nu înțeleg întrebarea. La ce se referă ? La atitudinea lui Wenzl, la caracterul lui... Și de ce mă întrebați pe mine ?

— Deoarece sînt convinsă că ești dotat cu un remarcabil spirit de observație. Te uiți la noi într-un anume fel.

— În ce fel ?

— Parcă ai nimerit din greșeală într-o menajerie de circ, parcă te întrebi neîncetat în fața cărei cuști să te oprești. Aș afirma, fără teama de a greși, că ne examinezi cu mare interes.

„Baba și-a ratat profesiunea, își spuse căpitanul amuzat. Ar fi trebuit să se facă detectiv.“

— Ei ? Ai amuțit ? Te-am rugat să-mi spui părerea despre Wenzl.

— Un individ de serie.

— Mă iei în balon ?

— Nicidecum. Dar...

— Dar ce ? Dă-i drumul, nu mă mai fierbe !

Căpitanul scutură din cap și răspunse prudent :

— Wenzl este tipul vilegiaturistului întâlnit în majoritatea stațiunilor de pe mapamond. Se străduiește să profite din plin de avantajele unui concediu petrecut departe de familie, departe de mediul pe care l-a abandonat temporar, cu satisfacția unui copil scăpat de sub tutela severă a părinților. Bea și se hrănește vîrtos, curtează toate femeile, fără nici un discernămint, doarme și se plimbă după voia inimii. Vreți poate să-i găsec un defect ? Probabil este puțin cam afemeiat, dar ăsta nu-i un motiv pentru a-l țintui la stîlpul infamiei. Îmi imaginez că îndată ce se va întoarce acasă va redeveni funcționarul cuminte și model, cu mici și nevinovate tabieturi, că nu se va abate cu o iotă de la normele de conduită din care și-a format un crez pentru întreaga viață.

— Asta să i-o spui lui Mutu, nu mie. Mă decepționezi, *Huhurezule...* Wenzl al dumitale, vreau să zic funcționarul dumitale cuminte și model coace ceva. E un individ periculos și viclean.

— Mă rog, viclean treacă-meargă, dar periculos... Îi acordați un calificativ... hai să zicem bizar. Probabil îl cunoașteți de mai multă vreme dacă susțineți că...

— L-am cunoscut aici, la „Pui de urs“.

Își scoase ochelarii și începu să le șteargă lentilele încetitor, ațintindu-și privirea mioapă asupra feței de masă. Reluă cu un aer obosit :

— Instinctul nu m-a înșelat niciodată. Tipul este în stare de orice.

— Ce înțelegeți prin *orice* ?

— Nu știu... Poate greșesc... Pînă acum a fost preocupat, crispat. Astă-seară i se citește infatuarea pe chip, arată ca și cînd a rezolvat în fine o problemă foarte dificilă. Parcă l-a apucat pe Dumnezeu de picior. Execrabil, pe cuvîntul meu !

— Sînteți tare pornită împotriva lui. De ce ? V-a făcut vreun rău ? În prima zi a sosirii mele la popas i-ați luat apărarea. Avocatul Dimitriu a rostit o remarcă deplasată la adresa lui Wenzl, iar dumneavoastră v-ați grăbit să-l puneți la punct.

— Nu ești doar un fin observator, ci posezi și o memorie excelentă, ceea ce demonstrează că n-am greșit formîndu-mi o anume părere despre dumneata.

— N-ar fi posibil s-o știu și eu ?

— Cine ești dumneata, domnule inginer Văluoreanu ? De ce ne studiezi cu atîta acuitate și cu atîta interes ? Nu, n-are rost să negi ! Pot să mă laud că la tezele mele n-a izbutit să copieze nici un elev, oricît de pișicher ar fi fost el. Pe cei care încercau să mă tragă pe sfoară îi dibuiam prompt, după fizionomie, deseori încă înainte de a apuca să scoată fițuica.

— Eu nu ascund nici o fițuică.

— Poate ascunzi, poate nu ascunzi... Încă nu sînt convinsă. Te-ai supărat ? Te rog să mi-o spui de la obraz dacă ți se pare că te inoportunez. Sînt o biată bătrînă sîcîitoare...

Pe fața-i grasă, lucioasă se așternu deodată o expresie de deznădejde.

— O biată bătrînă obosită și bolnavă...

— Mai degrabă speriată.

— Cum ? tresări ea, pironindu-l cu o privire severă.

— Sînteți speriată de ceva sau de cineva.

— Nu-i exclus... Vom sta de vorbă mai pe îndelete într-una din zilele următoare.

— Cine ne împiedică să discutăm acum ?

— Nu, nu acum... Altă dată. Dacă voi mai trăi, bineînțeles. De la o vreme sînt bîntuită de presimțiri negre, visez urît. Nu rîde ! Mă retrag, te las să cizezi în liniște, te-am bătut destul la cap cu aiurelile mele.

Își atîrnă cureaua genții de umăr, se aplecă deasupra mesei să ia o scobitoare și rosti în șoaptă :

— Uită-te cu atenție la Wenzl. Îi vorbește cu înflăcărare pictoriței, debitează amabilități cu carul și, simultan, îi face semn cu piciorul pe sub masă nevastei lui Apostolescu. Ce zici ? Un individ execrabil ! La revedere.

— La revedere. Nu uitați promisiunea de a-mi acorda o întrevvedere într-una din zilele următoare.

Nu-i răspunse, trecu aferată printre mese, afișînd severitatea unui gardian care își face rondul de noapte printr-un cartier rău famat.

„O copleşește un secret, reflectă căpitanul. Era gata-gata să mi-l destăinuie... S-a răzgîndit în ultimul moment. Poate n-are destulă încredere în mine, poate se teme de consecințe... Pariez unu contra o sută că deține o informație ce l-ar putea compromite pe Wenzl. Nu, nu trebuie să fiu chiar atît de sigur, raționamentul nu-i logic ; poate doar își închipuie că știe ceva despre Wenzl...”

Continuă să observe cu atenție tot ceea ce se petrecea în jurul său.

Wenzl, în mare vervă, peroră cu entuziasm, vocea-i de bariton acoperea cu ușurință încercările disperate ale lui Apostolescu de a interveni în discuție. Felicia îl asculta amuzată, dar parcă și cu ironie. Roxana sta cu coatele rezemate de marginea mesei, clipea mereu, pe chipu-i prelung și palid fiind întipărită o tristețe stranie.

Soții Dimitriu terminaseră cina. Avocatul tocmai își aprindea o țigară, căutînd-o cu privirea pe ospătărița, probabil cu intenția de a comanda ceva de băut. Ridică mîna, dar nu-și duse gestul pînă la capăt, fu întrerupt de Nora, care îl prinse energică de cot și-i șopti un cuvînt scurt. Avocatul păru că se resemnează, apoi replică :

— Lasă-mă, dragă, în pace !

Masa lor se afla alături de cea a căpitanului, care putu să asculte următorul dialog :

— Ai jurat să nu mai pui un strop de alcool pe limbă. Așa ai jurat când am venit încoace, la cabana asta nenorocită. Te dai în spectacol, rîde lumea de noi, ce dracu !

— Care lume ? se dezlănțui Dimitriu, Cretinii ăștia ?

— Vorbește mai încet, te aude inginerul Văluoreanu. Să mergem ! Ia-ți o sticlă în cameră dacă nu te poți abține.

— N-am nevoie de aprobarea ta. O să iau un vin, n-o să mă culc odată cu găinile. Hai !

Se îndreptară braț la braț către ieșire, tandri ca doi proaspeți amorezi. Nora spuse „noapte bună“ când trecură pe lângă masa ocupată de Felicia, Wenzl și familia Apostolescu.

— Vă retrageți așa devreme ? se miră Wenzl. Vă invit la bar, la o cupă de șampanie. Vă rog să nu mă refuzați, îmi serbez ziua de naștere.

Acreala avocatului dispăru ca prin farmec, figura i se luminează de parcă i s-ar fi comunicat o știre ce-l făcea fericit pentru tot restul vieții. Desfăcu larg brațele și declamă cu patos :

— La mulți ani, stimate domnule Wenzl ! Vă doresc din suflet îndeplinirea dorințelor. Îmi pare rău că n-am știut mai din timp. Mica noastră comunitate v-ar fi pregătit o sărbătorire pe cinste. Nu-i nimic, niciodată nu-i prea târziu, vom proceda în așa fel, încît să vă simțiți ca în sînul familiei.

Austriacul se ridică țațoș, pocni din călcîie și se repezi să sărute mîna Norei, care-i ură îmbujorată, trăgînd cu coada ochiului la Roxana :

— Să fiți fericit ! Vom cînta în cor „Mulți ani trăiască !“ Vă așteptăm în hol pînă terminați cina.

— Sosim îndată, doamnă.

— Din păcate, interveni Apostolescu, noi nu vom participa. Soția mea nu se simte prea bine, o necăjește o migrenă. Trebuie să se odihnească. Ne ducem la culcare... Ce zici, mamă dragă, am dreptate ?

— Ai, răspunse sec nevastă-sa.

— Nu se poate, protestă Wenzl. Rămîneți măcar zece minute, vă implor !

— Ce zici, mamă dragă ? se interesă doctorul, afectuos, punînd mîna pe umărul soției. Ai să poți rezista zece minute ?

— Îmi voi da silința.

— Atunci vom sta și noi puțin.

Familia Dimitriu ieși, iar ceilalți își continuară cina. Căpitanul își mută privirile la masa ocupată de Caranfil, Moldovan și Brătîlă. Înfulecau de zor, parcă postiseră zile de-a rîndul sau parcă se antrenau pentru un concurs cu tema „Cine poate să înghită mai mult și mai repede“. Moldovan termină primul, împinse deoparte farfuria pe care numai cu un minut mai înainte se lăfăiau două impresionante felii de tort, își șterse transpirația de pe frunte și le zise comeseilor :

— Vă tentează un coniecel ? Sper că nu vă băgați în pat prea devreme.

Caranfil se strîmbă :

— Pe ziua de azi mi-am făcut suma. Țuica lui Rențea mi-a fost prea de-ajuns.

— Lasă, frate, că n-a fost rea, ripostă Brătîlă. Nu m-a durut capul. Dacă ar vrea să-mi vîndă măcar cinci litri... Să iau o damigenuță cînd plec acasă.

— Tipul m-a cucerit, spuse Moldovan. Simpatîc foc ! Nu-mi venea să mă mai desprind de el, aș fi rămas acolo trei zile și trei nopți. Trebuie să ne revanșăm, să facem rost de un vin mai de soi pentru prînzul de mîine.

— Vorbesc eu cu Ionescu, se oferă Brătîlă. Mai scoate el la iveală cîteva sticle de *Traminer*.

— Bună idee, zise căpitanul apropiindu-se de masa lor. Deranjez ?

— Ia loc, îl invită Moldovan. Aveam impresia că nu te mai dezlipești de masa profesoarei. Eu n-aș putea să stau cu ea nici dacă mă tai, domnule inginer.

— Îi țin de urît, se simte foarte singură aici.

— O ființă imposibilă, pe cuvîntul meu. Îți însiră bolile ei cînd ți-e lumea mai dragă. Nu te enervează ?

— Puțin...

— Eu m-am obișnuit cu acalmia de-aici, spuse Caranfil. Am avut o inspirație nemaipomenită în momentul cînd am ales ca loc de concediu popasul turistic „Pui de urs“.

Of, nici nu vreau să mă gîndesc ce mă așteaptă la întoarcere...

Ochii i se umbriră o clipă, și pe chip i se așternu o expresie de hăituială.

— Ce te așteaptă ? îl întrebă Moldovan.

Caranfil îl privi cu circumspecție și rîse cinic :

— Nici nu vreau să mă gîndesc. Gata, să fim veseli ! Știi ceva ? Ce-ar fi să ne reîntîlnim la Ghințurești anul viitor ? Tot în perioada asta, bineînțeles.

Brătilă își încreți fruntea, pesimist.

— Să trăim pînă atunci...

Întoarse capul spre grupul aflat la celălalt capăt al sufrageriei și se uită batjocoritor la Wenzl, care rîdea în hohote.

— Individul începe să mă calce pe nervi.

— Care individ ? se interesă Moldovan, nedumerit.

— Ei, care ? Wenzl ! Își dă niște aere de parcă toată lumea ar fi obligată să facă sluj dinaintea lui. Seamănă cu un balon umflat prea mult. Uneori sînt tentat să-i înfig un ac în fund, să văd cum se dezumflă, să aud cum șuieră cînd îl părăsesc ifosele. Cine rîde la urmă, rîde mai bine. Vedem noi !

— Ce să vedem ? întrebă căpitanul.

— Nimic... Mă irită grandomania lui. Ascultați-mă pe mine, o să dea de bucluc, o să-i iasă rîsul prin piele.

— Iartă-l, domnule, îl dojeni Caranfil pe Brătilă. Omul e vesel, își serbează ziua de naștere.

— Probabil ai fi vrut să te invite și pe dumneata la un pahar de șampanie, să ciocnești cu el și să-i urezi fericire și viață lungă, nu ?

— M-ar invita dacă aş purta fustă.

— Bună, chicoti Moldovan, foarte bună !

Brătilă înălță din umeri, iar Caranfil îi spuse lui Moldovan :

— Parcă ai pomenit adineauri de un coniecel.

— Îmi mențin propunerea. N-am chef să fac figură de fraier, să asist cum beau ceilalți.

— Ies să iau o gură de aer proaspăt, îi anunță căpitanul. Azi am fumat enorm.

— Iar eu mă retrag în vastele mele apartamente, se hotărî Brătilă. M-am culcat mereu după miezul nopții, măcar astă-seară să...

— Ești teribil, domnule, îl întrerupse Caranfil. De câteva zile nu te mai recunosc, ai o mutră de înmormîntare... Ce naiba te neliniștește? Ai primit vreo veste rea de-acasă?

Brătilă trase aer în piept și se pregăti să reacționeze vehement. Făcu totuși un efort, își schimbă cu un suris expresia sumbră a feței și rosti cu ton pe care-l voia convingător:

— N-am primit nici o veste, nici bună, nici rea...

Bătu toba cu degetele pe masă și adăugă repede, probabil pentru a alunga îndoiala ce se citea în ochii lui Caranfil:

— Dă-mi voie să mă odihnesc și eu puțin. Mi-am cam bătut joc de concediul ăsta, am făcut-o lată seară de seară. Am obosit, nu sînt de fier.

— E-n regulă, murmură Caranfil. Băgați-vă în așternut, fraților, părăsiți-mă, lăsați-mă de izbeliște.

— Eu nu te las, replică Moldovan. Hai să facem o partidă de biliard.

— Hai !...

Se ridicară de la masă și ieșiră din sufragerie după grupul format din soții Apostolescu, Wenzl și pictorița Oprîș. Căpitanul îi făcu un semn discret Feliciei, dîndu-i de înțeles că o așteaptă afară.

Se întîlniră dincolo de poarta principală, ca de obicei. Cerul era brăzdat de nori compacți, vineții, în atmosferă stăruia o zăpușeală apăsătoare.

— Nu pot să stau mult, începu Felicia, pășind alături de căpitan pe drumul ce cobora către oraș. I-am promis lui Wenzl că mă întorc la bar să ciocnesc o cupă de șampanie.

— N-am pretenția să-mi acorzi decît cinci minute. Ai aflat ceva nou?

— Oarecum. Poate n-o să vi se pară grozav...

— Ascult!

— Apreciez că merită să acordăm atenție unui amănunt bizar, întîmplat cu aproximativ două săptămîni înaintea decesului Ruxandrei...

Îi relată concis convorbirea cu cele două femei, stăruiind asupra amănuntului aceleia bizar. Când termină, aruncă țigara în șanț cu un bobîrnac și întoarce capul pentru a observa reacția căpitanului. Acesta fu scuturat brusc de un acces de tuse ; își curbă spinarea și șopti un cuvînt nedeslușit. Rămaseră cîteva clipe în loc, apoi apucară spre popas.

Un fulger imens despică cerul plumburiu. La lumina-i orbitoare, Felicia izbuti să distingă profilul crispat al căpitanului, cuta amară dintre sprîncene și freamătul nărilor.

— În noaptea asta va ploua, spuse ea după ce ecoul tunetului fu absorbit de pădure.

— Cum ?

— Va ploua.

— Da... da...

Mormăi ceva, își trecu palmele peste obraz și reluă cu glas răgușit :

— Am procedat bine trimițîndu-te pe dumneata să discuți cu cele două femei. Eu nu aș fi reușit să le cîștig încrederea. Da... Oare la cine se referea Ruxandra cînd a spus : „O fantomă a trecutului“ ?

— Probabil se gîndea la cel de-al doilea bărbat.

— Probabil... Informația obținută este prețioasă, o voi transmite chiar astă-seară. Și voi propune să se culeagă date referitoare la ultima căsnicie a Ruxandrei. Da, ai făcut o treabă excelentă, eu nu m-aș fi descurcat.

Îi relată expediția din Peștera Haiducului, recoman-dîndu-i să se ocupe în continuare de austriac, apoi o înștiință că a doua zi avea să sosească o echipă operativă condusă de colonelul Mitu.

— Acum du-te, încheie el. Te așteaptă Wenzl cu șampania. E necesar să fii de față la aniversarea zilei de naștere.

— O aniversare cel puțin deplasată, ca să nu zic altfel. După cîte îmi amintesc, conform datelor de pe pașaport, „amicul“ nostru s-a născut în luna martie. Dacă dorea cu orice preț să chefuiască putea s-o facă și fără a da sfoară în țară că își serbează ziua de naștere.

— Poate avea nevoie de un motiv plauzibil pentru a fi alturi de Roxana.

— Poate. Știți, am sesizat ceva...

— Ce anume ?

— Wenzl a abandonat atitudinea artificială ce-i însoțea permanent fiecare mișcare, fiecare frază. Astă-seară se simte în largul său, se comportă, mi se pare, normal. N-ar fi deloc exclus să-și serbeze de fapt succesul misiunii pentru care s-a deplasat în România.

— Te rog, nu cobi.

— A anunțat în timpul cinei că va mai rămîne două-trei zile la Ghințurești, după care se va întoarce acasă, în Austria.

— Suferă de optimism exagerat. Îi vom pregăti o mică surpriză, poate chiar mîine. Cine rîde la urmă rîde mai bine.

Se încruntă, dîndu-și seama că repetase involuntar zicala rostită de Brătilă în sufragerie.

— Te poți duce. Ne vedem mîine dimineată, la micul dejun. Dacă voi avea nevoie de ajutorul dumitale mai devreme...

— Mă veți găsi în bar, iar mai tîrziu în cameră. Noapte bună !

Porni grăbită, dar după cîțiva pași se opri și se întoarce pe jumătate, cu o mișcare lentă a bustului, pîrînd descumpănită.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă căpitanul.

— Știți, nu m-ați anunțat...

Se întrerupse, ușor stînjenită.

— Ce să te anunț ?

— Ați fost coleg de liceu cu Ruxandra Lăzăreanu, nu-i așa ? Am văzut fotografiile făcute cu prilejul întîlnirii festive a foștilor absolvenți. Și o fotografie mai veche... Doi adolescenți, o fată și un băiat stînd pe o bancă, într-un parc.

— O păstra, vasăzică... Eu nu o mai am. Am să-ți spun într-o zi un basm despre cei doi adolescenți.

— Ador basmele. Cînd eram de-o șchioapă nu vroiam să adorm pînă nu-mi spunea bunica unul... Noapte bună !

Cînd silueta Feliciei fu înghițită complet de întunericul dens, căpitanul se simți deodată stingher și puțin dezorientat.

Rămase lângă poartă pînă termină țigara, apoi se urcă în mașină și porni către oraș. Un sfert de oră mai târziu vorbea la telefon cu colonelul Mitu.

Prezentă un raport amănunțit al activității din cursul zilei, subliniind faptele cărora le acorda o deosebită importanță : investigația lui Wenzl în Peștera Haiducului și informația obținută de „pictoriță“ cu prilejul deplasării la fosta locuință a Ruxandrei Lăzăreanu. Colonelul păstră cîteva momente de tăcere (și-l imaginează stînd cu receptorul ușor depărtat de ureche, cu pleoapele pe jumătate aplecate, desenînd neîncetat niște cercuri concentrice pe sugativă de pe birou), pe urmă îl înștiință că hotărîrea de a sosi în ziua următoare la fața locului nu va suferi nici o schimbare.

După ce termină convorbirea, intră la un restaurant din vecinătatea hotelului „Excelsior“ și ceru o cafea mică, pe care o sorbi tacticos, dus pe gînduri. Reveni la „Pui de urs“ puțin după orele unsprezece noaptea. Cinci din cei nouă ocupanți ai popasului — Moldovan, Brătîlă, Caranfil, Dimitriu și Apostolescu — ședeau la taifas în jurul unei mese din hol.

— *Ecce homo !* strigă Caranfil. Trageți un scaun, inginerule, ia loc la masa rotundă. Nu degeaba te-a poreclit bătrîna noastră *Huhurez*. Ți-a priit plimbarea nocturnă ?

— Mă simt ca nou-născut.

— Atunci ești apt să bei un păhărel de coniac, conchise Brătîlă. Ar fi o infamie ca noi să ne delectăm, iar dumneata să ne privești și să salivezi. Hai, stai cu noi și servește cu încredere coniacul „Milcov“. Marcă de prestigiu.

— Știu eu ce să fac ? Mîine mă voi trezi cu dureri de cap.

— Un păhărel înainte de culcare alungă orice lingoare, improvizează Moldovan. Ce zici, doctore ? Părerea dumitale contează în primul rînd.

— Să bea, să bea și mai multe păhărele nu numai unul, chicoti Apostolescu, împreunîndu-și palmele peste pîntecul proeminent.

Parcă ședea pe jărat, se foia mereu în fotoliu, fața îi era stacojie, ochii îi străluceau intens.

— Atunci dă-i bătaie, colega, stăruie Moldovan. Pe cai ! Ești înarmat cu avizul medicului, nu poți să dai bir cu fugiții. Te rog, nu te eschiva...

— În definitiv, roști căpitanul mimînd resemnarea, cîteva picături n-au să mă mai distrugă. Poate voi adormi mai repede.

— Cîteva picături ? se indignă Brătilă. Cît timp stai la masa noastră, elimină din vocabular această expresie.

Își agită arătătorul în semn de imputare și continuă pe un ton euforic :

— Ajută-ne să biruim sticla asta frumoasă. Pînă nu o dăm gata nu ne putem permite să facem nani.

— Adevăr ai grăit ! exclamă Dimitriu.

Moldovan se ridică sprinten, luă de pe masa alăturată un pahărel curat și-l puse dinaintea căpitanului. Dimitriu înhăță cu o mișcare impetuoasă sticla de coniac și se grăbi să toarne. Mîna îi tremura vizibil, cîteva picături se scurseră peste buza paharului.

— Sărbătoriți ceva ? se interesă căpitanul. În cinstea cui să închin ?

— Sărbătorim pe dracu, bombăni Brătilă. Asta ne mai lipsea... E de-ajuns o aniversare pe zi.

— Apropo, zise căpitanul cu surprindere, ce se întîmplă cu Wenzl ? Să-l chemăm și pe el, să nu cumva să-și închipuie că nu ne place figura lui.

Dimitriu își mîngîie barba de levantin și rînji cu toată gura.

— Distinsul nostru alpinist s-a cam retras în patru labe.

— Adineauri l-am condus în cameră, explică Apostolescu înăbușindu-și un sughiț. Ce să-i faci, asta-i situația, domnule inginer. Eu, unul, l-am avertizat să nu bea vin negru peste șampanie roșie. L-a fascinat teribil combinația asta de culori, repeta mereu „roșu și negru“...

— Merita să vezi scena, zise Moldovan. Zău, păcat, ai pierdut un spectacol de zile mari. Doctorul îl ținea de un braț, domnul Dimitriu de celălalt. De-o parte medicina, de cealaltă justiția. Pulbere s-a făcut ! Și nu se mai îndura să se retragă, domnule, ținea morțiș să ne cînte „Cînd am plecat din Rîmnicu-Sărat“, în limba lui Goethe. Distracție clasa întîia, ne-am amuzat copios.

— Grozav ! Aș fi vrut să asist la scena asta. Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat la plimbare.

— Și-a dat arama pe față, comentă Brătilă. Flească s-a făcut ! Îmi pare bine, prea se ținea bățos.

— Iartă-l, domnule, spuse Dimitriu, concesiv. A scăpat și el boii înainte de plecare. Peste două-trei zile se va întoarce acasă și adio băuturistică. N-ar fi de mirare să-l țină nevastă-sa sub papuc. Deh, eu nu mă plîng, la mine în casă cîntă cocoșul. În concediul ăsta...

Și povesti o întîmplare banală, lungă, fără nici o legătură cu cele discutate mai înainte. La rîndul său, Apostolescu le aduse la cunoștință hotărîrea de a rămîne în Ghințurești pînă la jumătatea lunii septembrie, chiar în cazul cînd vor începe ploile, iar Moldovan își exprimă dorința de a veni la popas și în anul următor, însă în timpul iernii, pentru a schia.

Căpitanul decise să se retragă. Unul dintre comeseni îi umpluse din nou paharul. Se încruntă, nemulțumit de faptul acesta, sorbi o înghițitură și-l împinse către mijlocul mesei. Simți cum îl învăluie încetul cu încetul o amorțeală neașteptată, stranie, mai întîi o scădere a reflexelor, o înțepenire de neexplicat a membrilor și o îngreunare a pleoapelor. Trebui să facă un efort serios pentru a urmări desfășurarea discuțiilor. După cîteva minute de derută, pricepu ce i se întîmplă.

„Mi s-a pus un somnifer în băutură. Cine ? De ce ?”

Se strădui să reconstituie în ordine cronologică gesturile celor cinci bărbați din jurul său. Zadarnic... Se ridică, bolborosi o scuză și se duse la toaleta situată la parter. Deschise larg fereastra, inhală cu lăcomie cîteva guri de aer proaspăt și se spală pe obraz cu apă rece. Îl încerca dorința acerbă de a se întinde imediat pe jos și de a dormi, de a dormi ore în șir... Alarmat, scoase pixul din buzunar și scrisese cu trudă pe o bucatăică de hîrtie :

AM FOST DROGAT. NU ȘTIU DE CINE. STAI DE VEGHE.

Împături bilețelul și-l introduse sub inelul masiv pe care îl purta pe degetul mijlociu al mîinii drepte. Reveni cu pași siguri în hol, anunțînd că trebuie să se culce. Dimitriu căscă zgomotos și hotărî să se retragă și el. Ceilalți

îi urmară exemplul, se ridicară și porniră în grup spre scară.

Căpitanul călcă greșit pe prima treaptă, își pierdu echilibrul, fu gata-gata să se prăbușească, dar fu prins în brațe de către Apostolescu și Moldovan, care urcau în urma sa.

— Încă unul care s-a turtit, auzi el ca prin vis vocea onctuoasă a avocatului.

— Mult zgomot pentru nimic ! declamă sforăitor Caranfil.

Comentariile celorlalți îi parveniră la ureche ca un murmur confuz. Avea senzația că înaintează prin nămeți uriași de zăpadă.

Cînd ajunse în dreptul camerei ocupate de Felicia, se lăsă să alunece pe covor, izbi umărul cu ușa și emise un chiuit.

— Ssst ! făcu Brătilă. Ne facem de basme, mîine ne dă afară Ionescu.

Se aplecă să-l ridice, ajutat de Moldovan. Căpitanul se zvîrcoli, le scăpă din mîini și lovi cu călcîiul în ușa, întrebîndu-se de ce nu apare mai repede „îngerul păzitor“. În fine, se ivi în prag Felicia, îmbrăcată într-o cămașă de noapte.

— Ce se petrece aici ? Ați pornit cu colindul ?

Căpitanul făcu un ultim efort, se ridică în genunchi, o prinse de mîină pe Felicia, îi strecură în palmă bilețelul ascuns sub inel și rosti cu glas jalnic de pițigăiat :

— Vă ...og să mă scu... ați...

Apoi se prăbuși pe prag, închise ochii cu o enormă plăcere și nu-l mai interesă ce se întîmplă în jurul său.

Capitolul 13

Căpitanul fu trezit din somn de o rază de soare ce i se strecura printre pleoape. Se simțea învăluit într-o lumină calmă, binefăcătoare, și totodată nu izbutea

să învingă senzația de neliniște ce-l invadase brusc. Deschise ochii aproape cu teamă. Se afla în camera sa de la popas, nu dormise într-un pat străin, cum își închipuise în prima clipă. Scoase brațele de sub pled, le îndoi încetitor și răsufală ușurat constatînd că le poate mișca. Dormise îmbrăcat și cu ciorapii în picioare.

Treptat, sosind parcă pe căi foarte întortocheate, i se perindară prin minte scenele petrecute în hol cu o seară mai înainte.

Oare ce se mai întîmplase după ce se prăbușise pe pragul camerei Feliciei ? L-au cărat aici, firește, l-au descălțat și l-au acoperit cu pledul.

Oare cine i-a pus drogul în pahar ?

Oricare dintre cei de la masă ar fi putut să profite de un moment prielnic. Lumina difuză din hol favoriza intenția. Fiecare din cei cinci se aplecase din cînd în cînd deasupra mesei pentru a-și umple paharul, pentru a scutura scrumul țigării în scrumieră, pentru a lua chibriturile sau bricheta. Împotriva cui să-și îndrepte bănuielile ?

Unul din cei cinci vecini temporari îl făcuse inofensiv timp de cîteva ore, probabil cu scopul de a cerceta nestingherit schițele „invenției“ pregătite de colonelul Mitu. Înălță din umeri. Ipoteza nu i se părea prea convingătoare.

Oare Felicia reușise să descopere identitatea individului care îl drogase ? Încercă din nou să reconstituie gesturile tuturor, îl bănuî un moment pe Caranfil, alături de care stătuse, apoi pe medicul Apostolescu, care se agitase neîncetat, cuprins de un neastîmpăr inexplicabil. Dar ceilalți ? Dimitriu, Brătilă, Moldovan... În ultima zi se lăudase din plin cu faimoasa sa „invenție“...

Se ridică din pat și se apropie de masa pe care erau etalate cu o neglijență voită schițele „invenției“. Poziția lor era neschimbată, nici o filă nu fusese clintită, nu dispăruseră minusculele fire de tutun presărate în anumite locuri cu grijă, ceea ce demonstra fără putință de tăgadă că persoana care îl drogase nu era interesată de „invenție“.

Atunci ? Deschise șifonierul și cercetă cu atenție hainele. Semnele capcană nu se mai aflau la locul lor. Așadar, buzunarele fuseseră scotocite. Se convinse în curînd că și cele două geamantane avuseseră aceeași soartă, răs-

colise cineva prin ele, pusesese totul la loc și, din fericire, nu izbutise să găsească cele două compartimente secrete.

Se bărbieri, făcu un duș rece, își schimbă hainele și se grăbi să coboare în sufragerie.

Se încrucișă pe culoar cu avocatul Dimitriu, care se interesă afectat cum se se simte *eminentul inginer* după chefulețul de aseară.

— Acceptabil, mormăi căpitanul, strângându-i mîna fără vlagă.

Dimitriu îi oferi o țigară, își mîngîie barba și șopti pe un ton confidențial ;

— Eu am mai ras o votcă înainte de culcare. Am adormit buștean, habar n-am ce s-a întîmplat. Mi s-a șters totul din memorie. Dacă ai nevoie de un piramidon sau de o aspirină, îți stau la dispoziție cu cea mai mare plăcere.

Refuză cu politețe, nevoind să se întindă la o discuție anostă, care i-ar fi răpit din timpul din ce în ce mai prețios.

Sufrageria era pustie. Ceru o cafea mare, amară, și se întreținu puțin cu Matilda, care îl informă că toată lumea mîncase, în afară de duduia Opriș. Cîteva minute mai tîrziu intră Felicia și se îndreptă spre el avînd întipărită pe chip o umbră de îngrijorare.

— E-n regulă, răspunse căpitanul întrebării nerostite, nu e cazul să fii neliniștită, drogul n-a lăsat urme nefaste. Doar o ușoară amețeală...

— V-am auzit adineauri vocea pe culoar și am coborît imediat.

— Aștept să-mi spui ce s-a întîmplat după ce am adormit.

— Nu mi-a fost prea ușor cînd am văzut starea în care vă aflați după ce v-ați prăbușit pe prag. Încă nu citisem biletul.

— Cum au reacționat însoțitorii mei ?

— Moldovan mi s-a părut mîhnit, în mod sincer mîhnit. A spus : „Omul a fost bolnav și noi l-am îndemnat să bea...” Ceilalți își dădeau coate și se hlizeau. Apostolescu și-a adus aminte că e medic, v-a luat pulsul și a diagnosticat o simplă beție, asigurîndu-l pe Moldovan că nu există nici un pericol... V-au luat pe sus și v-au cărat în cameră cu mare tapaj. Profesoara a ieșit pe culoar, furioasă din pricina

tărăboiului. A strigat : „Cabana asta s-a transformat în ospiciu, nu mai poate fi numită loc de odihnă. Am să fac mîine o reclamație la Oficiul de Turism.“ Mă rog, în felul ei avea dreptate. Caranfil a sfătuit-o ritos să-și vadă de treburile ei. Am așteptat pînă s-a potolit zarva, apoi m-am strecurat în camera dumneavoastră. Dormeați adînc, tihnit, dacă n-ați fi căzut pe culoar și dacă n-aș fi citit avertismentul, somnul mi s-ar fi părut absolut normal. Am tras concluzia că o anumite persoană cazată la popas dorea cu tot dinadinsul să vă facă o vizită nocturnă, neanunțată. Probabil cu scopul de a pune mîna pe planurile „invenției“...

— Nu. De altfel, aceeași concluzie am tras-o și eu îndată ce m-am trezit, dar m-am convins repede că planurile „invenției“ n-au reprezentat o ispită pentru persoana respectivă. Semnele lăsate de mine se aflau la locul lor, ceea ce dovedește în mod categoric că planurile n-au fost fotografiate și nici măcar răsfoite.

— Atunci ?

— Intrusul mi-a scotocit hainele și cele două geamantane. A efectuat deci o verificare de rutină. N-a găsit nimic suspect... Sînt convins că de-acum încolo va fi liniștit în privința persoanei mele. Probabil bănuia că fac parte din grupul concurenței.

— Am reflectat serios unde aș putea să aștept sosirea musafirului nepoftit, dar dorit. Cel mai nimerit loc mi s-a părut camera de baie.

— Riscant.

— Aș fi lăsat întredeschisă ușa dintre camera de baie și dormitor. Stînd în spatele ușii, aș fi putut să supraveghez de aproape activitatea intrusului și totodată să intervin în caz de pericol.

— Pericol ?

— Dacă ar fi avut intenții agresive...

— N-aș crede. Venea cu scopul de a-mi percheziționa bagajele. Nu-l interesa publicitatea, orice acțiune nesăbuită i-ar fi primejduit activitatea pe viitor, ar fi declanșat o anchetă extrem de severă.

— Am renunțat la prima variantă, m-am convins că nu-i cea mai potrivită. M-am ascuns în nișa de lîngă cuierul de pe culoar.

— Cum se numește intrusul ?

— Brătilă.

— Ah ! Deci nu l-am bănuir degeaba...

— Și-a făcut intrarea în scenă pe la orele trei. Se mișca fără zgomot, circumspect, călca în virful picioarelor.

— Doar nu era fraier să invite și o fanfară !... Ca să fiu sincer, spre rușinea mea, nu mi-a trecut prin gând că cineva dorește să mă scoată temporar din circulație. Ce s-a mai întîmplat ?

— După ce Brătilă s-a retras, adică peste cincisprezece minute, m-am grăbit să vă vin în ajutor. V-am învelit cu două pleduri și am lăsat fereastra deschisă, pentru a vă trezi mai repede aerul rece. Începuse să plouă... Sper că nu v-ați căptușit cu un guturai, aș avea remușcări.

— Sînt sănătos tun.

— De cine ne vom ocupa astăzi ?

— Vom continua să-i ținem sub observație strictă pe Wenzl și pe Brătilă. Presupun că amîndoi au de îndeplinit aceeași misiune, legată de piscul Cocorul, dar că fiecare din ei aparține de alt grup. Aș avansa ipoteza următoare : pînă în prezent Wenzl n-a aflat de concurența lui Brătilă. Cel de-al doilea, însă are o atitudine și un comportament fâțiș dușmănoase de cîte ori se referă la Wenzl. Probabil va încerca să-l înlătore, pentru a-și netezi calea. Să vedem ce va decide tovarășul colonel. Mă obsedează ideea că și alți ocupanți ai popasului sînt implicați în afacerea asta încîlcită.

— Cine ?

— Nevasta medicului Apostolescu ar putea fi, de pildă, complicea lui Wenzl. Din discuția lor — din prima seară a sosirii ei aici —, se pare că Roxana este la curent, mai mult sau mai puțin, cu proiectele lui. Din nefericire, sîntem nevoiți să rămînem la stadiul ipotezelor, fiindcă ne lipsesc unele puncte de sprijin. Întrebarea esențială ar fi următoarea : ce misiune are de îndeplinit Wenzl ? Sau Brătilă, bineînțeles.

— O misiune legată de avionul german prăbușit pe Muntele Palanga în anul 1944.

— Răspunsul este vag, nu mă'satisfăce. Și asta încă nu-i totul... Nu știm ce rol joacă Silvia Vlăsceanu. Nu cumva a surprins absolut întîmplător secretele unuia dintre

ocupanții popasului ? E speriată. Mă tem să nu aibă soarta Ruxandrei... Altă chestiune : cine a tras ieri seară în Wenzl ?

— După părerea mea, cineva care face parte din grupul lui Brătilă.

— De ce ?

— Pentru a-l elimina din competiție.

— Afurisită competiție. Nu-i cunoaștem miza.

— Ce vă mai preocupă ?

— Nu pot să uit bizara comportare a lui Brătilă în casa lui Rențea. Ce căuta atît de dezinvolt prin sertarele scri-nului ? De ce s-a tulburat Rențea cînd Brătilă s-a intere-sat dacă este rudă cu Ruxandra ? Există un factor comun între Rențea, Brătilă și Ruxandra ?

— Oho ! Prea multe chestiuni.

— Trebuie să le clarificăm urgent.

— Pentru că ați adus vorba de Rențea, propun să dis-cutăm oficial cu el despre Ruxandra, el fiind una dintre puținele persoane din Ghințurești care au cunoscut-o în-deaproape pe fosta dumneavoastră colegă de liceu. E foarte posibil ca ea să-i fi făcut unele destăinuiri cu privire la Brătilă.

— De ce Brătilă, și nu Wenzl ?

— Cînd v-a trimis ea scrisoarea, austriacul încă nu sosise aici, în Ghințurești, deci nu avea de unde să-l cunoască. În schimb, Brătilă locuia la „Pui de urs“. Amin-tiți-vă, el însuși a pomenit numele Ruxandrei față de Ren-țea. Nu cumva ea a asistat fără voie la un anume episod suspect în care era implicat Brătilă ? Poate a interceptat întîmplător o discuție, poate a văzut ceva care a pus-o în alertă, a înfricoșat-o...

— Există un oarecare sîmbure de adevăr în ceea ce spui.

— Oarecare ?

— Da, era înfricoșată, dar de mai multă vreme, încă de acum trei luni, cînd a avut loc întîlnirea cu foștii colegi.

— Cu siguranță că ea n-a realizat de la bun început că este posesoarea unui secret teribil... Și nici ceilalți nu și-au dat seama de acest lucru, abia mai tîrziu au sesizat ei ceva neobișnuit în comportarea Ruxandrei și s-au hotărît să o suprimă, deoarece prezența ei devenea din ce în ce mai pri-mejdioasă, ea putînd să-i demaște de la o zi la alta. Cred

că același grup de infractori l-a atacat și pe locotenentul Georgescu. Ulterior, complicii lui Brătilă află că Ruxandra este prietenă cu Rențea, deci era absolut normal să-și pună întrebarea dacă nu cumva Ruxandra a discutat cu botanistul amator despre acel incident suspect, dacă nu cumva i-a dezvăluit teribilul ei secret înainte de a fi înlăturată...

— Posibil. Vom vedea. Să ieșim, să vedem ce program au pe ziua de azi vecinii noștri.

— Apostolescu a plecat în oraș, pe jos, însoțit de Moldovan și de soția avocatului Dimitriu. Pe ceilalți nu i-am zărit...

— Să ieșim în curte.

Întîrziară cîteva minute în hol pentru a schimba cîteva fraze cu nevasta medicului și cu Dimitriu, care jucau cărți, apoi fură abordați de Caranfil.

— Sărut mîna ! Salut, domnule inginer ! Arăți acceptabil. L-ați iertat pentru tapajul de-aseară, duduie Opriș ?

— L-am iertat.

— Ha, ha ! Ne-am distrat și noi olecuță... Mă tem că profesoara n-are să ne ierte. E tare înverșunată, vrea să ne reclame, va trebui s-o luăm cu binișorul. Cred că-i cazul să stăm de vorbă cu Ionescu, să-l rugăm să încerce să o domolească, s-o înduplece. Este și interesul lui să nu se facă vîlvă. Sper că popasul ăsta nu-i considerat minăstire de maici, ce dracu ! Mergeam la popicărie ?

Căpitanul păru să șovăie un moment, apoi spuse :

— Sînt încă mahmur.

— Dacă faci mișcare te refaci imediat.

— Luați-l pe domnul Brătilă, sugerează Felicia.

— I-am bătut în ușa, dar nu mi-a răspuns. Probabil doarme... Am să joc cu Rențea, el e amator oricînd de o partidă.

Ieșiră împreună în curtea invadată de lumina puternică a soarelui. Profesoara ședea pe o bancă și lucra cu hărnicie la eterna ei dantelă.

— Mă duc să-i cer scuze, zise căpitanul. N-aș vrea să-și închipuie că sînt un bețivan.

— Du-te, du-te, îl îndemnă Caranfil. Pare îmbufnată, poate o îmblînzești, poate o convingi să nu reclame în scris. Nu mi-ar conveni să mă trezesc cu vreo notă informativă cînd mă întorc la serviciu.

— Bănuiești că-i în stare de așa ceva ?

— Ba bine că nu ! Nu observi cum se uită la noi ? Parcă ar vrea să ne înghită de vii. Bun, am șters-o la popicărie, puțin sport nu strică după libațiunea de-aseară. La revedere, duduie Opriș.

— La revedere.

— Amintește-i lui Rențea să vină la prînz, zise căpitanul.

— Îi amintesc, nici o griją.

Se despărțiră în fața băncii ocupate de profesoară. Căpitanul își dresе vocea și rosti spăsit :

— Bună dimineața.

— Bună...

— Vă deranjez ?

— Ia loc și termină cu mutra asta de copil răzgîiat.

— Îmi cer iertare pentru balamucul de-aseară. Vă promit că n-are să se mai repete. Dacă aș fi știut că mă vor doborî două păhărele de coniac, n-aș mai fi...

— Nu te mai justifică, am asistat eu la scene și mai tari. Ai băut și basta ! Nu asta-i problema.

— Dar care ?

Profesoara își scoase ochelarii de pe nas, se uită la ei dusă pe gînduri și repetă încetișor :

— Nu asta-i problema, *Huhurezule*. Sînt o bătrînă lipsită de curaj. Nu-mi priește șederea la „Pui de urs“, ar fi trebuit să-mi aleg alt loc de odihnă sau altă stațiune. Am hotărît să plec, mă întorc la București astă-seară, am un tren la orele nouă și jumătate.

— O hotărîre pripită. Cînd veți fi acasă, veți regreta.

— Depinde din ce punct de vedere examinezi chestiunea. Uneori nu contează de unde ai plecat, ci cît de depărte ai ajuns.

— Nu vă înțeleg. Vă exprimați ciudat.

— Nu-i nevoie să înțelegi, vorbeam pentru mine. Încerc să mă încurajez. Ce să fac ? Trebuie să depășesc un anume prag, o anume limită a încordării. Uite, acum îmi vine în minte o replică a lui Falstaff...

— Spuneți-mi-o și mie.

— *Cea mai bună parte a vitejiei este circumspecțiă*. Îmi voi face o deviză din replica asta.

— Dacă binevoîți să-mi ascultați sfatul, vă propun să înlăturați cît mai este timp circumspecția și să dați dovadă de îndrăzneală.

— Îmi ceri prea mult. Nu, nu sînt capabilă de vitejie... Spre rușinea mea, recunosc.

Trase cu coada ochiului către o fereastră în cadrul căreia se ivise Wenzl și continuă posomorîtă :

— Nu stărui, nu-mi schimb hotărîrea de a pleca. Și ca să nu regret, am să fac o scurtă plimbare, să-mi iau rămas bun de la pădure. Te superi dacă te rog să mă însoțești ?

Căpitanul își mușcă buzele, nedecis. Era în dilemă, dorea să o însoțească în speranța că va afla de cine se teme, și totodată dorea să-l țină sub observație pe Brătîlă.

— Aștept un telefon. Puteți merge cu duduia Opriș, am auzit-o că va urca pe munte.

— Ar fi o idee...

Se îndreptară către banca pe care ședea Felicia. Profesoara o întrebă dacă n-ar vrea să o ia și pe ea în excursie. Un semn discret al căpitanului îi dădu de înțeles Feliciei că trebuie să accepte. Răspunse cu amabilitate :

— Chiar mă gîndeam să vă propun o mică plimbare.

— Mă voi strădui să țin pasul cu dumneata. Să știi că nu sînt atît de dărîmată precum arăt.

— Sînt convinsă.

— Atunci să nu mai lungim vorba, mă duc să-mi las geanta în cameră și pe urmă sînt la dispoziția dumatăle.

Se depărtă cu pași sprinteni, parcă pentru a demonstra că posedă o excelentă condiție fizică.

— Deci îmi ordonați să am grijă de ea, conchise Felicia, anticipînd spusele căpitanului.

— Da... Se teme să plece singură. Să rămîi mereu în preajma ei, să o veghezi și să-ți dai silința să descoperi care-i motivul neliniștii care o apasă de cîteva zile. S-a decis pe neașteptate să se întoarcă astă-seară la București.

— După părerea mea, se teme de Wenzl. Se uită la el cum se uită o gazelă la un tigru. Poate ar fi trebuit să o întrebați fără ocolisuri ce anume o înfricoșează, să abordați fătîș subiectul acesta.

— Nu-i cea mai potrivită metodă. Mi-e teamă că s-ar fi retras definitiv în carapacea ei de tăcere, m-ar fi evitat categoric pînă în clipa plecării.

— Știți la ce mă gîndeam adineauri ? Nu cumva a fost drogat și Wenzl ? Era foarte amețit aseară, a fost cărat în cameră de către Apostolescu și Dimitriu.

— Cine și de ce să-l fi drogat ?

— Brătilă, firește, pentru a-i percheziționa bagajele.

— Mă îndoiesc. Brătilă nu s-a apropiat de el în cursul serii. N-au cinat la aceeași masă, n-au băut împreună la bar. Deci n-a avut posibilitatea să-i strecoare un somnifer în mîncare sau în băutură.

— Brătilă poate să aibă un complice.

— Hmm... Presupunerea asta mi se pare departe de adevăr. Adică ideea unui complice. Prea complicat... Încep să cred că enigma pe care a avem de rezolvat se va dovedi pînă la urmă mai simplă decît ne imaginăm.

— Mie nu mi se pare deloc simplă.

— Nu prea mă încurajezi.

— Aveți nevoie de încurajări ?

— Poate am... Sper că nu mi s-a tocit răbdarea.

Își aprinse țigara pe care o învîrtise între degete, trase un fum și reluă :

— Vasăzică, vei urca alături de profesoară și vei avea grijă de ea. Eu rămîn aici să-i supraveghez pe Wenzl și pe Brătilă, în special pe Brătilă. Constat că nu se grăbesc să coboare din camere...

Pe sub portal se ivi Silvia Vlăsceanu. Își schimbase rochia vișinie cu o pereche de pantaloni verzi, reiați, cam strîmți, și cu un hanorac dotat cu nenumărate buzunare și împodobit pe piept cu inscripția *I love you* !

Se opri dinaintea Feliciei, făcu o piruetă destul de izbită și întrebă :

— Ce zici ? Pot să deschid balul mascat ?

— Puteți.

— Doamne, ce caraghioasă sînt ! Mi-a fost jenă să mă uit în oglindă. Hanoracul mi l-a împrumutat un nepot. Ori-cum, e practic, îmi ascunde rotunjimile... Acum l-am îmbrăcat pentru prima oară. Să mergem pînă nu mă răzgîndesc, s-ar putea să-mi piară pofta de...

Fu întreruptă de apariția Roxanei și a avocatului Dimi-
triu, care o rugară pe Felicia să-i ia și pe ei în excursie.
Ieșiră pe poarta popasului, apucară pe poteca marcată, dis-
cutînd cu însuflețire.

Căpitanul îi petrecu cu privirea pînă ce dispărură în
pădure, apoi aruncă țigara și se lungi pe bancă, lăsîndu-se
în voia gîndurilor. Era preocupat de apropiata sosire a colo-
nelului Mitu, se întreba ce îl determinase să părăsească
biroul. De obicei, colonelul dirija acțiunile din birou, dînd
dovadă de o remarcabilă capacitate organizatorică.

Un nor zdrențuit alunecă leneș pe sub soare. Cîteva
clipe peisajul își pierdu strălucirea de ilustrată nou-nouță,
pădurea deveni parcă mai compactă și mai misterioasă, iar
fațada cabanei păru învăluită într-o piclă densă.

Wenzl, rezemat de pervazul ferestrei, îi făcu semn cu
mîna și îi adresă un răsunător „Bună dimineța, domnule
inginer.“ Obrazu-i cărnos, masiv, proaspăt ras, degaja o
bună dispoziție care nu-i plăcu deloc căpitanului. Îi
răspunse cu același salut și, frămîntat de presimțiri negre,
întrebă într-o doară :

— Nu coboriți ?

— Am să ies puțin mai tîrziu...

Îi mai făcu un semn cu mîna și închise fereastra.

„Curios, își zise căpitanul, nici el și nici Brătîlă nu par
să aibă chef de plimbări în dimineța asta.“

Se ridică de pe bancă și se îndreptă agale către curtea
din spatele popasului. Ajutorul cabanierului ședea posac
pe o buturugă, lîngă magazinii.

— Ce-i, nea Ioane ? Pari necăjit.

— Cum să nu fiu ? ! Eu trudes, și alții își bat joc
de mine.

— Nu înțeleg.

— Ieri am greblat iarba asta, și acum e plină de pietre,
uitați-vă și dumneavoastră.

— Ai dreptate.

— Parcă le-a adus cineva anume și le-a azvîrlit aici,
să-mi dea mie de lucru. Trebuie adunate, altfel nu pot cosi.

Căpitanul se gîndi la pietrele zărite de Felicia cu o zi
în urmă în rucsacul lui Wenzl, cînd se întorseseră de pe
munte. Scrută involuntar ferestrele dinspre magazinii.
Numai de-acolo puteau fi aruncate pietrele. Cele patru fe-

restre aparțineau sălilor de baie folosite de Silvia Vlăsceanu, Wenzl, Felicia și familia Dimitriu. Trase concluzia că austriacul aruncase pietrele în curte, probabil în cursul nopții.

— Dracu să-i ia de bolovani, bombăni Ion. Asta îmi lipsea mie...

— Să te ajut ?

— Dacă vreți... Vă garantez eu că numai un nebun le-a azvîrlit aici, un om zdravăn la minte nu putea să facă așa ceva.

Culeseră împreună pietrele risipite prin iarba deasă, le încărcară într-o roabă, apoi Ion se duse să descarce roaba în pădure, continuînd să bombăne.

Căpitanul reperă locul unde fură răsturnate, și după cîteva minute porni într-acolo. Cercetă cu atenție pietrele, dar nu remarcă nimic neobișnuit. Fu nevoit să admită cu regret că geologia era o știință total necunoscută pentru el. Înveli o piatră de mărimea unui ou în batistă și o încuie în portbagajul mașinii, cu intenția de a o preda colonelului.

Pe la orele unsprezece și jumătate apăru Brătilă, zornăind o cutie de table. Ochii îi luceau veseli, bluza-i roșie emana o undă plăcută de lavandă. Se trînti pe bancă, alături de căpitan, și-i propuse :

— Facem o partidă ?

— Joc foarte slab.

— Nici eu nu sînt mai breaz. Zarul contează...

Aranjă pulurile cu o iuțeală surprinzătoare, se uită peste umăr de parcă ar fi dorit să se asigure că nu-l aude nimeni și șopti conspirativ :

— Un leu linia, trei lei marțul. Să nu ne pară rău că muncim degeaba.

— Fie...

Începură să joace schimbînd din cînd în cînd replici anoste. Căpitanul pierdu destul de repede trei marțuri.

— Mă ocolește norocul, se lamentă el.

— În schimb ai noroc în dragoste.

— Crezi ?

— Precis ai, am observat cum se uită pictorița la dumneata. Se vede de la o poștă, te mănîncă din priviri. Aseară termura ca piftia cînd ai căzut pe culoar.

— M-am făcut de rîs, dar mă consolez cu ideea că și Wenzl și-a dat în petec.

— Și încă ce petec ! Lasă că prea se ținea fudul. Apropo... Cum te simți după coniac ? Pe mine m-a durut capul, m-am perpelit toată noaptea, am coborît de două ori în hol.

— Eu am dormit ca un prunc. Ce zar am avut ?

— Patru-patru, poartă în casă. Uite că vine și individul.

— Care individ ?

— Wenzl...

Austriacul venea către ei cu un mers marțial ce nu se potrivea cu zîmbetu-i mîeros și cu trabucul stins din colțul gurii.

— Splendidă zi, prieteni ! I-am zărit pe ceilalți plecînd, mi se pare că am rămas la cabană numai noi. Aseară m-am cam troșcăit... Parcă așa sună o expresie românească, nu ?

— Așa, admise Brătilă, rînjind.

— Puteți să vă luați de mîină cu mine, îl consolă căpitanul pe Wenzl. Și eu m-am troșcăit. Profesoara s-a supărat, a vrut să ne reclame. I-am promis că nu vom mai repeta tărăboiul de azi-noapte. Poate îi cereți scuze și dumneavoastră, domnule Wenzl.

— Eu ?

Înălță din umeri cu o mină disprețuitoare și mormăi :

— Am să-i cer... Vă deranjează dacă asist la joc ?

Brătilă spuse ceva nedeslușit, iar căpitanul îl invită să se așeze lîngă el.

— Poate îmi alungați ghinionul. Pierd în serie.

Wenzl își aprinse trabucul cu gesturi grijulii și rosti îngîmfat :

— Nu mă bizui niciodată pe noroc. Îmi explicați și mie regulile jocului ? Mi le-a mai explicat cineva anul trecut, dar nu le mai țin minte. În Austria nu se practică. Mi se pare că e un joc de origine turcească... Îmi dați cîteva lecții, domnule Brătilă ?

— Vă dau. O să jucăm pe bani.

— De acord.

— Altfel n-are haz. O sumă simbolică, desigur.

Căpitanul îi cedă locul lui Wenzl, care începu să asculte cu rîvnă de elev silitor sfaturile lui Brătilă.

Pe la orele douăsprezece, opri în fața porții popasului un microbuz albastru, foarte prăfuit, din care coborîră mai mulți bărbați echipați în haine de munte și cu rucsacuri în spate. Căpitanul îi recunoscă pe colonelul Mitu și pe șofer. Pe ceilalți îi vedea pentru prima oară.

— Ne înmulțim, comentă Brătilă sosirea noilor turiști. Trebuie să fie o excursie organizată de ONT. Pariez că au scăpat toți cu bucurie de sub tutela nevestelor. Uitați-vă puțin la individul cu pantaloni bufanți și pălărie de pai. Ce moacă, fraților ! Nu l-a bătut soarele de luni de zile, cu siguranță că-i un șoarece de bibliotecă.

Individul cu pantaloni bufanți (colonelul Mitu) își băgase un colț al batistei sub pălărie pentru a-și feri ceafa de razele puternice ale soarelui. Avea o înfățișare hilară, nu părea la locul lui în peisajul care îl înconjură, și-l puteai lesne imagina stînd cocîrjat deasupra unui birou, sufocat de teancuri interminabile de hîrtoage sau, cu oarecare bunăvoință, rătăcit printre rafturile unei biblioteci cu aspect de labirint.

— Într-un fel, spuse Wenzl, regret că vă părăsesc tocmai acum, cînd se populează cabana. Mîine îmi voi lua rămas bun de la meleagurile pe care am petrecut un concediu de neuitat.

Brătilă îl privi sumbru, strînse zarurile în pumn și rosti încetișor, ca pentru sine :

— Mîine... mîine... Parcă trebuia să mai stați...

Wenzl zîmbi și răspunse blajin :

— Împrejurările mă forțează să plec, domnul meu. Asta-i situația ! Repet, îmi pare rău, aș fi dorit să mai rămîn, dar... Îi invidiez pe turiștii care au sosit acum.

— M-aș duce să văd ce-i cu ei, spuse căpitanul.

— Te rog, îl îndemnă Brătilă. Interesează-te dacă vor locui la cabană sau dacă sînt în trecere. De fapt, nu par turiști obișnuiți. Priviți ce cară cu ei. Ce-or fi căutînd aici ?

„Ară să-ți iasă curiozitatea prin piele“, îl apostrofă căpitanul în gînd, pornind către grupul coborît din microbuz, cu aerul unui gură-cască dornic să participe la orice întîmplare ce sparge cît de cît monotonia cotidiană. Trecu de poartă și dădu mîna cu colonelul.

— Să tot trăiești ! se entuziasmă șeful. Soare, aer curat, peisaj de basm. Să mai zici vreodată că n-am avut grijă de tine. Ceva nou ?

— Azi-noapte mi-au fost scotocite bagajele.

— De către cine ?

— Brătilă...

— Semnificativ. Peste o jumătate de oră ne vom întâlni în pădurea din spatele cabanei. Dumnealui este tovarășul maior Coliban.

Căpitanul strînse mîna unui bărbat de statură mijlocie, chel, cu umeri masivi și ochi iscoditori, după care colonelul se interesă :

— Ce făceai cînd am sosit noi ?

Căpitanul scormoni pietrișul cu vîrfurile pantofului, aplecă fruntea și răspunse placid :

— Aveam o ocupație foarte serioasă, asistam la partida de table dintre Wenzl și Brătilă.

— I-am recunoscut după fotografiile transmise de locotenentul Dobrotescu. Insinuezi că te plictisești ? Ești dornic de o activitate plină de riscuri ?

— Poate...

— În curînd vom avea mult de lucru.

— Rămîneți la popas ?

— Numai pentru a lua masa de prînz, apoi ne vom instala tabăra pe munte. Cabana va continua să fie domiciliul tău. Îl vom încălca în caz de forță majoră, dacă vei avea nevoie de ajutor.

Trase batista de sub pălărie, își făcu vînt cu ea și reluă :

— Cheia enigmei se află pe Muntele Palanga, la poalele piscului Cocorul. Vom ține sub observație ruinele cetății și Peștera Haiducului. De acum înainte, orice persoană care se va apropia de perimetrul respectiv va intra în raza de observație a echipei tovarășului maior. Întoarce-te la prietenii tăi. N-aș vrea să între la bănuieli. Se uită mereu încoace, amîndoi.

— Aș dori să se facă analiza uneia dintre pietrele aduse în rucsac de Wenzl. Am băgat-o în portbagajul mașinii.

— O vom analiza.

Căpitanul scrută cu atenție fața șefului ; i se părea stăpînită de o încordare neobișnuită.

— Cum se simte locotenentul Georgescu ?

— Hmm... S-a ivit complicații. A fost operat a doua oară. Altceva ?

— Brătilă vrea să știe ce căutați aici.

— Sîntem arheologi, vom face săpături pe munte, într-o zonă unde s-au semnalat urmele unei așezări dacice. E bine ?

— Perfect !

Capitolul 14

Prînzul era pe sfîrșite, domneau cîteva clipe de acalmie după toaștul rostit cu glas sforăitor de Moldovan.

Căpitanul scoase țigările și rătăci cu privirile prin sufragerie. Lumina aurie ce năvălea prin ferestrele deschise împrumuta o anume moliciune culorilor, marca o pecete de blîndețe pe chipurile mesenilor și parcă atenua clinchetul tacîmurilor, rîsetele, frînturile de discuții. Brătilă luase în primire frapiera, îndată ce observa un pahar gol se grăbea să-l umple, emițînd pe diverse tonuri exclamații de laudă la adresa *Traminerului*. Rențea îl rugă să o lase mai moale cu vinul, să-i pună mai multă apă minerală.

— Mi-am propus să termin astă-seară capitolul final al lucrării de botanică, își justifică el parțiala abstenență.

— N-au intrat zilele în sac, replică Brătilă, ai să-l termini mîine.

— Cine știe ce mai poate interveni pînă mîine.

Făcu o pauză, urmărind visător fumul ce se înălța din țigara căpitanului, apoi reluă :

— Am să vă rog să-mi lăsați adresele, să vă trimit cartea cînd apare, să vă scriu cîteva rînduri pe ea.

— Mie să-mi dai un autograf trăsnet, spuse Moldovan.

— Neapărat...

Cînd Matilda aduse cafelele, Caranfil își slăbi nodul cravatei și începu să istorisească o poveste vînătorească

întimplată cu patru ani în urmă în Munții Rodnei. Căpitanul asculta distrat, privind neîncetat curtea cabanei. Era neliniștit, se întreba de ce întârzie Felicia și profesoara.

— La ce vă gândiți ? îl interpelă Rențea, punându-i mîna pe umăr.

— Mă întrebam dacă e cazul să mai beau cafeaua. Aș vrea să dorm după-amiază.

— Iarăși somn ? se indignă Brătîlă. Propun să trecem în sala de biliard.

— Se aprobă, spuse Moldovan. Va juca și musafirul nostru, nu-i vom permite să se retragă imediat.

— Mi-e imposibil, zise Rențea. Voi reveni altă dată, dacă mă mai primiți...

Familia Dimitriu se afla la masa alăturată. Nora culegea cu vîrfurile linguriței frișca de deasupra unei savorine, părăind preocupată de gînduri nu prea vesele, avocatul își maltrata gingiile cu o scobitoare și trăgea cu coada ochiului, posticios, la sticlele de Traminer ce se lăfăiau în frapiera pusă la îndemîna lui Brătîlă. Soții Apostolescu prînzeau împreună cu Wenzl la o masă din apropierea ușii.

„Arheologii“ tocmai părăseau sufrageria, conduși cu temenele de către responsabilul popasului. Brătîlă le aruncă o privire circumspectă și exclamă ținînd :

— Aștia au pile mari ! Ați văzut cum se învîrtea Ionescu în jurul lor ? Parcă-i un titirez...

— Poate au lăsat bacșișuri grase, își exprimă Caranfil părerea.

— Mi s-au părut simpatici, zise Rențea. Știți cumva unde intenționează să facă săpături ?

— În nici un caz în crama hotelului „Carpați“, replică Brătîlă cu o evidentă notă de ironie în glas.

„Sper să nu bănuiască nimic“, își spuse căpitanul reconstituind purtarea colegilor din momentul intrării în sufragerie pînă în momentul cînd își luaseră rămas bun de la Ionescu. Își aminti cum se posomorise Wenzl și ce mutră acră făcuse Brătîlă cînd îi informase că noii veniți sînt arheologi și că își vor instala tabăra pe Muntele Palanga.

La întâlnirea din pădure, colonelul îi ascultase raportul fără să-l întrerupă, creștind cu briceagul o nuiă de alun (cine nu-l cunoștea ar fi fost în stare să jure că ră-tăcește aiurea cu gândurile), iar la sfârșit aruncase nuiăua și rostise :

„Nu vom mai bijbii, etapa tatonărilor s-a încheiat, am descoperit indivizii asupra cărora va trebui să ne concentrăm atenția. Wenzl și Brătilă... Ar fi greu de crezut că nu urmăresc aceeași țintă. Acționează separat, firește, și se pare că marfa pe care se străduiesc să pună mîna este deosebit de prețioasă.“

„Ce fel de marfă ?“

„Presupun că avionul german transporta niște obiecte care n-au pierit în flăcări. Altfel nu se explică asiduitatea cu care culeg informații despre acel avion.“

„O bună perioadă de timp nu s-a întreprins nimic pentru găsirea misterioaselor obiecte și deodată, anul acesta, au început să mișune în zona respectivă tot soiul de indivizi suspecti.“

„Nu-i chiar așa. În ultimii trei ani Wenzl și-a petrecut fiecare concediu în România, în diferite localități, situate cît mai aproape de piscul Cocorul. În ceea ce îl privește pe Brătilă, te înștiințez că identitatea lui e falsă. Nu se numește Brătilă, nu-i tehnician constructor și nu locuiește în Arad. Buletinul de identitate pe care l-a prezentat la popas i-a fost furat adevăratului Brătilă, care a declarat cu mare întârziere dispariția buletinului. În realitate, cel care și-a percheziționat azi-noapte bagajele se numește Vasilone Marin. N-are ocupație și nici domiciliu stabil. A suferit o condamnare în anul 1978, cînd făcea parte dintr-o bandă care a jefuit un muzeu.“

„Austriacul ?“

„La prima vedere pare un turist respectabil, onest, care își petrece vacanțele în țara de baștină. Pînă în prezent, nu s-a dedat la nici o activitate care să intre sub incidența legilor noastre, dar sînt convins că nu peste multă vreme vom deține dovezi palpabile pentru a-l aresta.“

„S-a descoperit ceva dubios în legătură cu cel de-al doilea soț al Ruxandrei Lăzăreanu ?“

„Și încă ce dubios ! N-a fost nevoie să-l căutăm prea departe. Ultima parte a vieții lui era cuprinsă între fi-lele dosarului de pe biroul meu. Apariția, mai bine zis dispariția lui a declanșat ancheta...”

„Nu cumva vreți să spuneți că...”

„Exact ! Al doilea soț al Ruxandrei se numea Apostiu Ion, alias Willem Claesz.”

„Încep să-mi imaginez cum s-au petrecut faptele. Pe el l-a întâlnit întâmplător Ruxandra în seara când s-a întors acasă abătută și i-a spus gazdei că a întâlnit «o fantomă a trecutului !» Și-a dat seama imediat că ceva nu este în regulă, îl știa departe de țară, transfug. Poate a discutat cu el, poate l-a zărit pe vreo stradă și a fost intrigată de prezența lui. Groaznic !”

„Un adevărat ghinion. După fuga lui din țară, ea a cerut divorțul, și-a reluat numele de fată și s-a stabilit în Ghințurești, mai precis spus, s-a refugiat în acest orășel unde nu-i cunoștea nimeni necazurile, înfrîngerile, pe care dorea în mod absolut firesc să le uite. Brusc, tocmai când se aștepta mai puțin, drumul ei s-a încrucișat iarăși cu cel al lui Apostiu.”

„Presupun că l-a zărit pe fostul ei soț în compania suspectilor noștri, discutînd cu Wenzl sau cu Brătîlă. Le-a surprins intențiile, ei au sesizat acest lucru, au amenințat-o, apoi au...”

„Nu ! Ruxandra era speriată încă în urmă cu trei luni, cînd ai revăzut-o la întâlnirea foștilor tăi colegi de liceu. Iar în perioada aceea nici Wenzl și nici Brătîlă nu sosiseră la Ghințurești. Mai mult, Apostiu încă nu debarcase la Constanța. Deja o amenințau niște necunoscuți cînd l-a reîntîlnit pe Apostiu.”

„Nu mai pricep nimic...”

„Putem trage concluzia că sesizase niște amănunte dubioase în comportamentul unor indivizi din Ghințurești. Concluzia aceasta mă îngrijorează. Se pune următoarea întrebare : au vreo legătură acești indivizi cu Brătîlă sau cu Wenzl, cu scopul urmărit de ei ? Din nefericire, încă nu putem răspunde la această întrebare.”

„Băbeanu ?”

Aminase cu bună știință acest subiect, temîndu-se de reacția colonelului. Observă cum i se întunecă privirea și cum își trece cu nervozitate mîna prin păr.

„Băbeanu... Băbeanu Macarie a fost un infractor de duzină. De altfel, era cunoscut și sub porecla de „Chilipir“, și asta spune totul. El l-a atacat și l-a rănit grav pe locotenentul Georgescu. A recunoscut totul. Indivizii de teapa lui Băbeanu se pierd repede cu firea, ei îndeplinesc de obicei treburile mărunte, sînt ținuți departe de miza cea mare, de miezul afacerii, n-au acces la tainele șefilor. În altă ordine de idei, piatra pe care ne-ai predat-o a fost analizată de un geolog. Nu conține nici un minereu, probabil a fost folosită doar ca balast.“

„Mă întreb neîncetat cum a descoperit locotenentul Georgescu... ?“

— Astăzi nu sînteți prea vorbăreț, îi întrerupse Rentea gîndurile căpitanului.

— Mă doare capul, am fumat excesiv.

— Vă dau un Piramidon.

— Dacă vreți...

Îl obseda întîrzierea profesoarei și a Feliciei. Își propuse să mai aștepte un sfert de oră, apoi să plece în căutarea lor și totodată să alerteze echipa operativă.

— Faceți o plimbare, îl îndemnă Caranfil, e cel mai indicat remediu împotriva durerii de cap.

— Mai bine facem o partidă de biliard, insistă Moldovan. Ne învîrtim în jurul mesei de joc și...

— Și fumăm pînă ne apucă amețeala, zise Rentea... Eu nu...

Lăsă fraza neterminată și se apropie de fereastră, intrigat.

— Ce vezi acolo ? îl întrebă Caranfil.

Se îngîmădiră toți la fereastră, fără să mai aștepte răspunsul. Pictorița tocmai trecea de poartă, susținînd-o de umeri pe profesoară, care șchiopăta și se schimonosea de durere la fiecare pas.

— Ajutați-mă ! strigă Felicia. Tovarășa Vlăsceanu, a suferit un accident.

Căpitanul încăleacă pervazul și sări în curte, urmat pe aceeași cale de Moldovan. Profesoara încercă să zîm-

bească, dar pe obraz i se lăți o grimasă ~~curaghi~~oasă. Glezna piciorului drept îi era înfășurată într-un batic.

— Ușurel, îi sfătui Felicia, luați-o pe brațe și transportați-o în cameră.

— Am călcat strîmb și la propriu și la figurat, se plînsese profesoara.

— Cum s-a întîmplat ? întrebă Moldovan, prevenitor.

— Ceasul rău !

— A fost lovită de un bolovan desprins din peretele stîncos, le explică Felicia.

Profesoara oftă.

— Am avut mare noroc cu dumneata. Dacă aș fi fost singură...

— Exagerați, spuse Felicia. Sper să fie o luxație, nu o fractură. După o săptămîină sau două veți considera acest incident ca pe o aventură nostimă. Schimbați compresa cît mai des. Să vă însoțesc ?

— Nu-i nevdie, te-ai chinuit destul să mă cari pînă aici, du-te și mănîncă, draga mea. Trebuie să fii frîntă de oboseală. Îți mulțumesc încă o dată... Dacă vei avea timp, treci diseară pe la mine, după cină.

— Cu plăcere. Îmi voi lua caietul și creioanele, voi încerca să vă fac un portret.

— Ești prea amabilă, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Oftă din nou și se întoarse spre căpitan și spre Moldovan, care își împreunaseră brațele în chip de scaun.

— O să vă cam dau de furcă, am peste o sută de kilograme.

Străbătura încet aleea, apoi trecură prin hol însoțiți de privirile curioase ale familiei Dimitriu. Cînd ajunseră în cameră, îi rugă să o așeze pe pat.

— În sfîrșit ! Gata-gata să-mi rămînă oasele prin pădure. Din păcate, va trebui să mai rămîn la popas, n-am să mai pot pleca astă-seară la București.

— În nici un caz, zise căpitanul. Veți sta aici pînă vă veți restabili complet.

— Se țin ghinioanele scai de mine. Imaginează-ți puțin ce s-ar fi întîmplat dacă m-aș fi dus singură pe munte. Aș fi zăcut și acum acolo. Cît pe-aici să mă strivească un colț de stîncă. Pictorița are niște reflexe extraordinare, m-a tras la timp din calea bolovanului.

— V-a salvat viața, conchise Moldovan.

— Chiar că mi-a salvat-o !

— Aș zice să-l chem pe Apostolescu, să vă consulte...

— Lasă-l în pace, îmi pun comprese, și atîta tot.

Moldovan înălță din umeri, contrariat.

— Totuși...

— N-am să mă prăpădesc din pricina unei entorse banale. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, vorbește cu Matilda, spune-i că o rog să-mi aducă prînzul în cameră. Acum, lăsați-mă...

Îi urară însănătoșire grabnică și ieșiră. Moldovan își exprimă nedumerirea printr-o strîmbătură.

— Ce zici de ea ? Nici măcar durerea fizică n-o face mai maleabilă. Dură mai e, domnule !

— Foarte dură. Mă duc să-mi iau pipa, mi s-a acrit de țigări. Cobor îndată.

— Vino, poate îl convingem pe Rențea să rămînă la o partidă de biliard.

— Poate...

Se îndreptă către camera pictoriței, știind că este așteptat.

— Îmi închipui cît ești de obosită, îi spuse Feliciei în chip de introducere.

— Frîntă. Credeam că n-am să mai ajung niciodată la cabană.

— Ei ? Cum a fost ?

— Colțul acela de stîncă nu s-a prăvălit întîmplător. Cineva dorește s-o reducă la tăcere pe profesoară.

— Cine ?

— Wenzl, bineînțeles.

— Dorește sau dorea s-o scoată din circulație pe Silvia Vlăsceanu ?

— Dorește. N-a intenționat numai să o sperie. Nu-i posibil să faci omletă fără să spargi ouă. Nu avea cum să calculeze cu exactitate urmările impactului, nu putea să știe cît de teafără va rămîne victima după izbitura bolovanului. Dorește să o înlătore, deci va continua tentativa, va recidiva.

— Wenzl nu s-a urnit de la cabană, l-am văzut cu ochii mei, un timp la fereastra camerei sale, apoi în curte, pe o bancă.

— Am avut impresia că o zăresc pe Roxana cum se furișează prin pădure înainte de prăvălirea bolovanului. Căpitanul păru descumpănit.

— Ați plecat totuși de aici în grup. Dumneata, profesoara, avocatul Dimitriu și Roxana.

— Avocatul a renunțat la excursie după câteva sute de metri, iar ceva mai târziu s-a despărțit de noi și Roxana.

— Deci putea să vă urmărească.

— Mai exact spus să ne depășească, să se grăbească pentru a ajunge înaintea noastră în preajma cascadei, unde avea să ne aștepte. Totul s-a petrecut rapid, am auzit mai întâi un trosnet slab, ca și când s-ar fi frânt creanga unui copac. În realitate trebuie să fi fost un bubuit, însă era înăbușit de zgomotul continuu al căderii apei. Am înălțat mecanic privirea, am văzut alunecînd spre noi o mică avalanșă de bolovani. Am tras-o de braț pe profesoară. Dacă aș fi ezitat două-trei secunde... am fi fost strivite amîndouă. Încă o precizare : în momentul cînd s-a despărțit de noi, Roxana s-a interesat dacă avem de gînd să continuăm traseul obișnuit.

— Ce părere are profesoara ? Bănuiește că accidentul a fost înscenat ?

— Nu știu... O pîndește soarta Ruxandrei, tovarășe căpitan. Va fi necesar să aibă cineva grijă de ea, să o vegheze pînă la completa elucidare a cazului de care ne ocupăm.

— De acord. Ești persoana cea mai indicată. Are mare încredere în dumneata, te admiră mai ales acum, după ce i-ai salvat viața. Aflîndu-te mereu în preajma ei, te vei afla cumva și în preajma lui Wenzl. Presupun că el nu se va da bătut atît de ușor, că va mai...

Se întrerupse din pricina unui țipăt ce răsuna pe coridor.

— Ce-i asta ? tresări Felicia. Nu cumva...

Ieșiră din cameră și pe coridor aproape se izbiră de Matilda, care alerga înspăimîntată spre hol.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă Felicia apucînd-o de cot și zgîlțîind-o pentru a o obliga să-și vină în fire. Ospătărița bîigui :

— Doamna Vlăsceanu... Eu... Eu n-am nici o vină...

— Ce-i cu ea ?

— I s-a făcut rău...

— Cheamă-l imediat pe medicul Apostolescu, îi ordonă căpitanul colaboratoarei sale.

Profesoara zăcea pe covorașul din fața patului. Respira foarte rar, anevoios, obrații căpătaseră o culoare urâtă, vineție. Con tracția mușchilor facia li îi întipărise pe chip *rînjetul sardon ic*, caracteristic în cazurile de intoxicație cu stricnină.

„Otrăvire, conchise căpitanul, de-ar veni mai repede Apostolescu.“

Tava adusă de Matilda se afla pe masa din mijlocul încăperii. Se aplecă deasupra ei, îngrijorat. Mîncarea părea neatinsă, tacîmurile curate. Se încruntă, convins că lipsește ceva de pe tavă, un anume obiect. Da, lipsea flaconul de Anghirol, medicamentul pe care îl vedea zilnic pe masa profesoarei. Îl descoperi curînd pe parchet, sub noptieră; mai rămăseseră cîteva picături pe fundul sticlutei. Toți turiștii cazați la popas știa u că Silvia Vlăsceanu păstrează medicamentul în dulapul din sufragerie... Sala era deschisă în permanență, oricare din ei putea să intre acolo nestingherit, fără a fi bănu it de intenții rele, să introducă otrava în medicament, apoi să iasă liniștit.

Băgă flaconul în buzunar în clipa cînd își făcea apariția medicul, purtînd o trusă sub braț. Nu puse întrebări de prisos, îngenunche lîngă victimă, îi luă pulsul și scoase din mica servietă o seringă și o fiolă.

— Suflecați-i mîneca, îl rugă pe căpitan în timp ce-și umplea seringă.

— Scapă ?

— Încă nu pot da asigurări.

Îi făcu profesoarei o injecție intravenoasă și mormăi :

— Să sperăm că nu-i cardiacă. Trebuie transportată urgent la spital, pentru oxigenare și spălături stomacale.

— O duc cu mașina mea.

— Merg și eu, firește...

O jumătate de oră mai tîrziu, căpitanul se foia pe o bancă incomodă din incinta spitalului, frămîntînd între

degete o țigară, enervat de faptul că nu se putea fuma.

Prin ușa cu geam mat din fața băncii se întrezăreau cînd și cînd umbre fugare, răzbăteau comenzi scurte și uneori tăcînitul instrumentelor medicale. Zgomotele i se păreau nefirești, stranii. Își șterse un strop de sudoare de pe frunte și-i spuse lui Dobrotescu, care ședea alături :

— Ies pe balconul de la capătul culoarului, să trag cîteva fumuri. Să mă strigi cînd o scot de la reanimare.

— Vă strig.

Inclină capul pentru a-și sublinia cuvintele și se confundă din nou în tăcere. Semăna cu un Buddha enorm, sculptat în bronz. Căpitanul se întoarce brusc după cincisase pași, cu senzația că i s-au destupat urechile, că zgomotele își recăpătaseră adevărata intensitate. O soră pistriuată, încadrată de Apostolescu și de medicul de gardă, împingea pe culoar patul cu roțile pe care era întinsă profesoara. Băgă țigara în buzunar și se apropie de ei.

— N-ai plecat, frate ? se miră Apostolescu. Dă-mi și mie o țigară... Ai făcut bine că m-ai așteptat, mă gîndeam să-i telefonez nevastă-mi, să vină să mă ia cu mașina noastră. Ne-a dat de lucru bătrînica, dacă mai întîrziem zece minute...

— Va trăi ?

— Am salvat-o ! Numai să nu...

Își frecă bărbia dolofană cu dosul palmei, pîrînd preocupat.

— Numai să nu-i treacă prin gînd altă drăcovenie. Nu cred... Statisticile demonstrează că rareori sinucigașii repetă gestul.

Trase cu voluptate din țigară și arătă spre Dobrotescu, care îl luase deoparte pe medicul de gardă.

— Cine-i tovarășul ?

— E de la miliție. Vrea să încheie un proces-verbal, probabil se interesează cînd se poate discuta cu pacienta.

— De la miliție ? Ce oameni, domnule... Țștia nu se astîmpără nici în somn. Profesoara nu poate fi deranjată, are sistemul nervos slăbit, o emoție puternică ar putea să o doboare.

— Credeți ?

— Un om care se hotărăște să-și pună capăt vieții nu posedă un psihic normal. După încercarea de sinucidere urmează o stare de abulie, de stupeoare. Durează câteva ore și e categoric periculos să smulgi bolnavul din această stare... Ne întoarcem la popas ? Halal concediu, n-aș fi bănuir că voi fi solicitat să-mi exercit profesia într-un caz de sinucidere petrecut tocmai la popasul „Pui de urs“. Mă minunez ! Cum a reușit să facă rost de otravă ?

— E specialistă în chimie.

— Mă rog... Se pune o întrebare : de ce n-a ingerat o concentrație mai puternică dacă tot voia să-și ia adio de la această lume ? Stricnina nu...

— Stricnină ? îl întrerupse căpitanul, prefăcându-se mirat.

— Da. Te rog să nu vorbești nimănui despre amănuntul acesta. E secret profesional. Ține minte !

Coborîră scara acoperită cu mochetă roșie și se îndreptară spre mașină. Apostolescu se prăvăli cu un suspin de satisfacție pe banchetă.

— Te-aș ruga să nu mai gonești ca un turbat. Ce dracu, sîntem în Ghințurești, nu la raliul de la Monte Carlo. Mare mirare că n-ai pierdut carnetul de conducere pînă acum. Fii calm !

— Spune-ați mai devreme că o întîrziere de zece minute...

— S-a terminat cu graba.

La popas fură înțîmpinați cu deosebită curiozitate. Toată lumea se afla în hol, fiecare dorea să știe în ce stare a ajuns profesoara la spital, ce simptome prezintă, dacă există șanse de salvare.

Medicul se referi plin de importanță la secretul profesional și la o eventuală anchetă a miliției. Era măgulit de faptul că toți îl ascultă cu răsuflarea tăiată, își puncta frazele cu gesturi precipitate, își bomba pieptul, și din cînd în cînd îi mîngîia mîna Roxanei, care trăgea lung din țigară, nervoasă. Căpitanul urmări cu atenție sporită reacția lui Wenzl. Austriacul părea că dormitează, nici un mușchi nu i se clintise pe față, dar o vagă disperare îi străbătu ochii de culoarea oțelului cînd Apostolescu anunță că „un tovarăș de la miliție a vrut să discute neapărat cu medicul, după ce profesoara a fost scoasă de la

reanimare" ; își mușcă buzele, goli brusc paharul cu coniac pe care îl ținuse strâns cu ambele mâini și se retrase în cameră, posac, fără nici un comentariu.

Puțin înainte de cină, inginerul Văluoreanu fu anunțat prin telefon că Silvia Vlăsceanu și-a exprimat dorința de a sta de vorbă cu el.

Dobrotescu îl aștepta lângă ușa rezervei ocupată de profesoară. Căpitanul îl bătu pe umeri și se interesă :

— Cum e ?

— Se simte ceva mai bine. A rugat-o pe soră să vă cheme, a insistat chiar. Medicul de gardă s-a lăsat cu greu înduplecat.

— De fapt, cum s-a exprimat profesoara ?

— A zis : „Chemați-l imediat pe inginerul Văluoreanu de la popasul „Pui de urs“. Atît !

— Atunci să intrăm.

Bolnava părea că dormitează, ședea nemișcată, cu pleoapele plecate, palidă. Deschise ochii și rosti cu voce tărăganată :

— La ora asta ar fi trebuit să fiu la gară, cu biletul de tren în poșetă.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti, gestul rămase neterminat. Căpitanul se grăbi să o ajute, îi sprijini spatele de pernă. Dobrotescu se pregăti să stenografieze convorbirea, scoase din buzunar blocnotesul și stiloul și se lăsă încet pe marginea scaunului de lângă pat. Profesoara îi aruncă o privire neliniștită.

— Dumnealui ce dorește ?

— Scuzați-mă, am uitat să fac prezentările. Dumnealui este tovarășul locotenent Dobrotescu, de la Miliție.

— Să-i fie de bine.

Suspină, și pe frunte i se ivi un strop de sudoare :

— Crezi că-i necesar să scrie în carnetul lui tot ce-mi iese mie din gură ?

— Este.

— Atunci nu scot o vorbă. Nu-mi plac oamenii indiscreți. O să-i spui dumneata mai tîrziu ce ai discutat cu mine. Dacă vei găsi de cuviință, bineînțeles...

Căpitanul păru că stă la îndoială, apoi îi făcu semn lui Dobrotescu, care se retrase fără nici un comentariu.

— Mulțumesc, murmură profesoara. Mi-e jenă să vorbesc în prezența unui necunoscut.

— Ancheta este obligatorie, va trebui totuși să răspundeți la cîteva întrebări și să semnați o declarație. Asta e procedura și aveți tot interesul să o urmați.

— Dacă voi scăpa teafără mă voi supune și procedurii.

— Peste cîteva zile veți părăsi spitalul sănătoasă și bine dispusă.

— Ei, *Huhurezule*, ai impresia că sînt o băbătie ticnită și ramolită. Încă n-am dat în mintea copiilor.

— N-aș vrea să vă obolesc. Medicul mi-a permis să intru cu condiția ca vizita să nu depășească...

— Lasă-l în pace pe medic. Are cineva dreptul să mă țină aici împotriva voinței mele ? Poate mă înfurii și plec imediat la gară.

— Vă lipsesc puterile, nu veți ajunge nici pînă la ușă.

— Da... Te-am chemat să-ți spun o poveste...

Rămase un moment cu privirile ațintite în tavan, parcă pentru a-și aduna gîndurile, apoi reluă rar :

— O poveste veche, *Huhurezule*... Veche, dar nu și perimată... Nu te-am ascultat cînd m-ai îndemnat să înlătur circumspecția, să dau dovadă de cîraaj. Acum regret, dacă ți-aș fi urmat sfatul, nu aș fi ajuns pe un pat de spital. Să admitem că deocamdată am scăpat cu bine.

— De ce deocamdată ?

— Pentru că individul care dorește să mă știe amuțită pentru totdeauna este capabil să pătrundă și în incinta unui spital.

— S-au luat măsuri drastice împotriva oricărei imixtiuni.

— Crezi că sufăr de mania persecuției ?

— Nicidecum.

— În regulă, atunci ne vom înțelege. Îți voi relata un episod din viața mea. Personajul principal al episodului este omul care a vrut să mă ucidă. Nu voi încărea

povestea cu amănunte de prisos, îmi dau seama că timpul devine din ce în ce mai prețios.

— Vă ascult cu cea mai mare atenție.

— N-am avut parte de o copilărie prea fericită, mi-au lipsit bucuriile pe care le dau în general o bună stare materială. M-am născut într-o familie numeroasă... Tata a fost un mărunț slujbaş la Căile Ferate, în Ploiești. Am absolvit liceul cu calitative excepționale, dar și cu imense sacrificii bănești, în dauna fraților și surorilor mai mici. Of, am început să divaghez. Ți-am promis că nu voi încărcă povestea cu amănunte de prisos și uite că mă irosesc în amănunte ne semnificative, mă port de parcă aș fi chemată la serviciul Personal și pusă să scriu o autobiografie amănunțită...

Își drese vocea și continuă cu o ușoară iritare :

— Vara anului 1940 am petrecut-o împreună cu o colegă la moșia părinților ei din județul Prahova... Terminaserăm amîndouă anul întîi al Facultății de Chimie... Vacanța petrecută acolo reprezenta pentru mine un fel de recompensă. Datorită mie izbutise Liliana să termine cu bine ultimii ani de liceu, o meditaseam cu eforturi zilnice, disperate. Trebuie să admit, părinții ei au priceput acest lucru, mi-au fost recunoscători mai ales din punct de vedere moral, s-au purtat corect, nu m-au jignit, țineau la mine de parcă aș fi fost propria lor fiică. Doamne, cît de prostută era Liliana ! Superbă și prostută... O brunetă trasă prin inel, vioaie, de o veselie molipsitoare... Dar cînd deschidea gura rostea niște platitudini de-ți venea să te iei cu mîinile de păr ! Uneori o invidiam. Eu am fost întotdeauna o grăsună posacă, lipsită de farmec... Nu rîde, *Huhurezule !*

— Nu rîd.

— Tatăl Liliane era căpitan în Marele Stat-Major. Obținuse prin căsătorie o avere însemnată. Cum ți-am spus, atît el cît și soția lui țineau la mine foarte mult, făceau totul să nu mă simt o străină invitată la coada mesei. Viața mi se părea minunată... La fiecare sfîrșit de săptămîină soseau din București, odată cu tatăl Liliane, cîțiva intimi de-ai casei. Aveau loc partide de vînătoare, de bridge, de tenis, serate muzicale... În restul zilelor,

hoinăream împreună cu Liliana prin vilele din împrejurimi sau înotam în râul de la marginea satului.

Se întrerupse, netezi mașinal o cută a pledului și murmură :

— Te plictisesc cu basmul meu siropos ?

— Vă rog să continuați.

— Ce dracu ! Te uiți la mine de parcă ți-aș povesti subiectul unui film cu Rudolf Valentino. Bun, să continui... Cum era și normal, în jurul Liliane roiau o mulțime de admiratori. Unul dintre ei, Virgil Fabian, doctor în științe economice, nu lipsea în nici o duminică de la conac. Bărbat chipeș, blond ca un viking, excelent sportiv și intelectual rafinat. Liliana l-a preferat celorlalți. Pe scurt, între ei s-a înfiripat o idilă, care s-a transformat rapid, mai ales dinspre partea Liliane, într-o iubire arzătoare, pătimașă... Nu concepea să poată trăi nici măcar două-trei zile departe de Virgil. Ceea ce a urmat este lesne de priceput ; a început să-i frecventeze locuința din Ploiești, în taină, desigur. Eu o ajutam, îi acopeream fiecare deplasare, susțineam față de mama ei, care avea o încredere nestrămutată în mine, că plecăm la oraș pentru a face mici cumpărături, că nu lăsăm să ne scape nici un film... Nu ne-a cenzurat niciodată escapadele. Mama ei se bizuia pe cinstea mea, nu bănuia că scumpa ei fiică posedă o dublură a cheii de la garsoniera lui Virgil Fabian, garsonieră unde petrecea câteva ore în compania falnicului doctor în științe economice. Virgil Fabian îi dăduse de înțeles Liliane că într-o bună zi se vor căsători, nu imediat, deoarece trebuia să rezolve întâi anumite probleme profesionale, rezolvare de care depindea însuși viitorul său... Știam amândouă că este un personaj influent în lumea de atunci a petrolului, că participa la ședințele consiliilor de administrație, dându-și avizul la angajarea unor salariați ai rafinăriilor. Vizita zilnic uzine, fabrici, sonde situate între Ploiești și Cîmpina... Într-una din acele joi, zi de întâlnire, Liliana l-a așteptat în garsonieră mai bine de o oră și jumătate, mutindu-se de pe un scaun pe altul, cu ochii pironiți asupra telefonului, sperînd că Virgil o va suna din clipă în clipă pentru a-i explica motivul absenței, pentru a se scuza. În cele din urmă s-a așezat la birou, hotărîta să-i lase un bilet îna-

inte de a pleca, bilet conceput în termeni nu prea politicoși... A căutat hîrtie de scris, fără să vrea a declanșat un resort care a deschis un sertăraș secret al biroului. În el era ascuns un teanc de fotografii... S-a uitat la ele. Mai întîi surprinsă, inciudată, apoi din ce în ce mai neliniștită... Aveau cîte o scurtă însemnare autografă pe verso. Toate îl reprezentau pe Virgil Fabian, fie în grup, fie singur. Rezulta din acele însemnări că Virgil Fabian este locotenent în armata germană, numele lui adevărat fiind Manfred von Kordt... Una din fotografii a înspăimîntat-o pur și simplu... Pe dosul ei scria : „1938, în Munții Sudeți cu unitatea Brandenburg.“ O tînără, poate de vîrsta Lilianei, sta ingenuncheată în zăpadă, la marginea unei păduri... Manfred von Kordt ținea în mînă un pistol a cărui țeavă era lipită de ceafa fetei, și pe figura lui se citea o bucurie sălbatică, drăcească... În planul al doilea se distingeau niște civili ce săpau o groapă, păziți de militari germani...

Se întrerupse, scuturată de un fior prelung și-și acoperi ochii cu palmele. Căpitanul se aplecă și-i atinse umărul încetîșor. Profesoara tresări, îl privi descumpănită și urmă cu glas uscat :

— A pus fotografiile la locul lor, a părăsit garsoniera și un timp a rătăcit în neștire pe străzi, pînă și-a adus aminte în fine că trebuia să mă reîntîlnească la gară, unde o așteptam cu nerăbdare... Mi-a povestit în tren ceea ce se întîmplase. Nu reușea să-și desprindă din minte fotografia aceea făcută în Munții Sudeți, plăcerea diabolică înscrisă pe chipul aceluia din care își făurise un zeu, scena teribilă al cărei protagonist era bărbatul visurilor ei... În zilele următoare a zăcut apatică în pat, fără a da vreo explicație părinților îngrijorați. La un moment dat a vrut să se sinucidă. Atunci am luat taurul de coarne, l-am chemat de la București pe tatăl ei și i-am destăinuit totul... La drept vorbind, intenționez să nu-i spun totul, dar n-am reușit... Tatăl Lilianei avea un fel aparte de a pune întrebări, nu degeaba lucra la Statul-Major. S-a interesat în primul rînd dacă Liliana a avut grijă să pună fotografiile în sertăraș, apoi mi-a cerut să vorbesc cu ea, să-i cer cheia locuinței „doctorului“... Nu cunoscuse nici el adevăratul nume al lui Virgil Fabian. Manfred von

Kordt era unul din agenții de vază ai Serviciului german de supraveghere și contrainformații mixt, cu centrul la Ploiești, serviciu care activa mai ales în rafinării, șantiere, uzine... M-a pus să jur că nu voi mărturisi nimănui secretul fotografiilor... În aceeași noapte a expediat-o pe Liliana la niște rude din Alexandria... Asta a fost povestea mea, domnule inginer Vătureanu. După război, am aflat din multe cărți care s-au editat pe această temă că „Brandenburg“ era denumirea unei unități diversioniste a Abwehr-ului.

— Aveți dreptate.

— Și pe Manfred von Kordt l-am revăzut în vacanța asta la popasul „Pui de urs“, l-am revăzut după atîția ani și l-am recunoscut îndată.

— Deci Wenzl...

— Da, Wenzl este Manfred von Kordt.

— V-a recunoscut și el imediat ?

— Poate nu m-ar fi recunoscut dacă n-aș fi comis o nerozie... Am fost atît de uimită cînd l-am reîntîlnit, încît n-am reușit să mă stăpînesc și l-am întrebat în limba germană : „Te-ai cumîntit, Virgil Fabian ?“ Ședea singur pe bancă, la soare. A sărit în picioare, s-a holbat la mine părăind gata-gata să explodeze, apoi a zîmbit și mi-a răspuns cu amabilitate, din care nu lipsea o notă de amenințare : „Vă înșelați, stimată doamnă. Mă numesc Wenzl, n-am auzit niciodată numele pe care l-ați pronunțat !“

— Știți ce caută în România ?

— Nu... Nu știu, dar prezența lui aici trebuie să fie suspectă. Aș putea să jur că n-a venit cu intenții cinstite.

— Da... V-ați obosit peste măsură, e cazul să vă odihniți. Am depășit timpul de vizită acordat de medic. Mă retrag...

— Susții că sînt în siguranță aici ?

— Absolut !

— Acum aș vrea să dorm, să dorm mult de tot, *Hurărurile...*

Vocea i se transformă într-o șoaptă, peloapele coborîră, și pieptul începu să-i tresalte în ritm regulat, semn că trecuse în lumea viselor.

Căpitanul îi scrută cîteva secunde chipul palid, slăbit, mîinile cu pete cafenii și vene proeminente, se asigură apoi că fereastra nu poate fi deschisă din exterior și ieși în vîrful picioarelor,

Capitolul 15

După ce părăsi rezerva, îi atrase din nou atenția lui Dobrotescu să cerceteze cu grijă scrisorile sau pachetele expediate profesoarei și să nu permită accesul vreunei persoane străine. Locotenentul încuviință din cap și surîse stereotip.

— Am înțeles, mormăi el.

— Am impresia că n-ai prea înțeles. Ai vreo nelămurire ?

— N-am, adică n-am nici una în ceea ce o privește pe profesoară.

— Atunci ? Ce te neliniștește ?

— Nu știu ce să fac cu Pluto... cu cîinele..?

— Doar nu vrei să-l aduci aici.

— L-aș aduce, dar accesul animalelor în spital e strict interzis. L-am lăsat închis în casă. Jale mare, nu suportă să stea singur, latră, se agită. Și nevastă-mea a plecat ieri la Tușnad.

— Și ? izbucni căpitanul contrariat de grija mărunță a lui Dobrotescu.

— Păi...

— Cu ce te-aș putea ajuta eu ? Hingher nu sînt, deci..?

— Vorbiți cu păcat, se indignă locotenentul. V-aș propune să-l luați la cabană măcar pînă mîine dimineată. Am dat o groază de parale pe el. Terierii scoțieni au devenit o adevărată raritate. Mă refer la terierii veritabili.

— Te rog să mă crezi că tocmai un cîine îmi lipsește mie acum. Poate îmi arde Ionescu o amendă.

— De ce să vă amendeze ? Nu mușcă. Are obiceiul să fugărească găinile, dar la „Pui de urs“ nu sînt găini.

Vă rog... N-ați văzut cum se gudură cînd îl mîngîiați ?
Ține la dumneavoastră.

— Hmm... Să zicem că m-ai convins.

În drum spre popas transmise colonelului prin stația amplasată la bordul mașinii depoziția Silviei Vlăsceanu. I se ordonă să-i supravegheze în continuare pe Wenzl și pe Brătilă și să alerteze echipa operativă de îndată ce vreunul din ei se va îndrepta către piscul Cocorul.

Se aplecă emoționat peste volan, atent la serpentine. Presimțea apropierea clipei hotărîtoare a misiunii...

Stropi răzleți de ploaie izbeau parbrizul, apa din băltoace plesnea cu zgomot sec toba eșapamentului. Vremea se stricase pe nesimțite, cerul căpătase culoarea leșiei, începea să fie frig. Pluto scheuna încetișor pe bancheta din spate. Poate nu-i pria călătoria, poate ducea dorul stăpînului. Întinse mîna și-l mîngîie pe spinare.

Familiile Apostolescu și Dimitriu jucau rummy în hol, chibițați de Moldovan. Felicia și Wenzl ședeau pe canapeaua de lîngă bufet și discutau despre pictura abstractă, sorbind alene din ceștile cu cafea. Apariția lui Pluto stîrni senzație, mai ales printre femei.

— Superb animal ! exclamă Nora. E terier scoțian, nu-i așa ?

— Așa se pare, răspunse căpitanul.

— De cînd îmi doresc un asemenea cîine. Pot să-l mîngîi ?

— Cred că da. Rătăcea prin ceață, cît pe-aci să-l izbesc cu mașina. Probabil s-a pierdut de curînd.

— Vai, dar e splendid ! Un exemplar de rasă. Să-i dăm ceva de mîncare, trebuie să fie înfometat.

— Mă ocup eu de el.

Se apropie și Roxana, îngenunche pe covor și trase cîinele de urechi, murmurînd :

— Mă cuțulache, mă, al cui ești tu, frumosule ?...

Pluto suporta cu stoicism admirația celor două femei, sta bine înțepenit pe cele patru labe, și din cînd în cînd își agita coada sîrmoasă. Felicia părea contrariată, se întreba desigur ce rost are aducerea cîinelui lui Dobrotescu la popas.

După cină căpitanul reveni în hol și luă loc alături de Brătilă, de Caranfil și de avocatul Dimitriu, care comen-

tau surescitați inexplicabila tentativă de sinucidre a profesoarei. Le ținu isonul un timp, emițind câteva păreri năstrușnice, apoi se retrase căscînd, pretextînd că se simte foarte obosit și că are de gînd să adoarmă îndată ce va pune capul pe pernă.

*

Două ore mai tîrziu se afla în mașina staționată la locul de parcare din vecinătatea porții. Supraveghea ieșirea din cabană și totodată ținea legătura prin *storn* cu Felicia și cu tabăra „arheologilor“.

Nu se zărea nimic suspect, curtea era pustie, felinarul de deasupra portalului lumina fantomatic ploaia mărunță și deasă. Trase o dușcă de cafea caldă din termos și o întrebă pe pictoriță ce se mai petrece în sectorul ei de observație. „Nimic nou“, răspunse ea laconic. Mai schimbară câteva cuvinte, pe urmă întrerupse legătura și-l mîngîie pe Pluto, ghemuit lîngă șoldul său.

Și-o închipui pe Felicia stînd în spatele ușii întredeschise, cu auzul încordat, cu privirile permanent îndreptate de-a lungul coridorului luminat de cele două aplice, așteptînd să iasă din camere Wenzl sau Brătîlă...

Se scutură. Îl asalta stăruitor frigul, un frig jilav, lipicios, cu miros de sulf. Își masă ușurel picioarele și umerii. I se părea că minutele se scurg prea lent, se uita din ce în ce mai des la cadranul fosforescent al ceasului-brățară.

Spre sfîrșitul nopții începu să creadă că veghea a fost zadarnică. N-avea să se întîmple nimic deosebit, nici Brătîlă și nici austriacul nu se hotărîseră să acționeze. La patru și jumătate aruncă brusc pledul de pe genunchi și coborî geamul din stînga. O lumină roză, difuză, probabil de la lampa de noapte, sclipea în spatele perdelelor camerei ocupate de Wenzl. „În fine, se pregătește de expediție“, își spuse ușurat, anunțînd vestea Feliciei. După un sfert de oră ea îi transmise că Wenzl tocmai ieșea pe culoar, echipat pentru munte.

— Perfect! își exprimă căpitanul satisfacția. Pariez unul contra o mie că în curînd își va face intrarea în scenă și celălalt protagonist.

Într-adevăr, în momentul cînd Wenzl trecea de poartă îndreptîndu-se către liziera pădurii, pe sub portal se ivea silueta înaltă, ușor cocîrjată a lui Brătîlă. Semănau acum cu două păpuși mecanice, parcă gemene, legate între ele cu fire trainice, acționate de același resort.

În lumina tulbure a zorilor ce pîlpîiau printre crestele Muntelui Palanga începea să se desfășoare jocul bine cunoscut de-a v-ați-ascunselea, jocul dintre urmăritor și urmărit, joc vechi de cînd lumea, mereu complicat, totdeauna plin de neprevăzut.

Căpitanul îi ură „somn ușor“ Feliciei, pe urmă îi anunță maiorului Coliban pornirea de la popas a lui Wenzl și Brătîlă. I se ordonă să-i fileze o bucată de drum, pînă la luminișul din apropierea fostului refugiu al muncitorilor forestieri, loc din care aveau să fie preluați de către echipa instalată pe munte.

Îl încuie pe Pluto în mașină, își îndesă aparatul portativ de emisie-recepție în buzunarul scurtei îmbrăcate și se avîntă în urmărirea celor doi. În curînd putu să-l vadă pe Brătîlă, care avansa precaut, aproape fără zgomot, apoi și pe Wenzl. Uneori căpitanul scotea *storn*-ul din buzunar și transmitea maiorului informații concise referitoare la deplasarea celor urmăriți, care urcau fără să pară obosiți, pe cărarea marcată cu alb-roșu. În preajma fostului refugiu forestier, căpitanul fu înștiințat să se întoarcă la „Pui de urs“, deoarece atît Wenzl cît și Brătîlă intraseră în raza vizuală a echipei operative ; deocamdată, misiunea sa era încheiată, se putea odihni pînă la noi ordine.

Pendula din holul cabanei arăta orele cinci și jumătate cînd urcă în cameră, trăgînd de lesa cîinelui. Pluto avea chef de joacă, îl împungea cu capul, rîciia treptele.

După ce făcu un duș fierbinte se așează pe scaunul de lîngă fereastră, imaginîndu-și cum se strînge în jurul lui Brătîlă și al lui Wenzl plasa pregătită de oamenii maiorului Coliban. Deasupra Muntelui Palanga atîrnau nori plumburii, coroanele copacilor se pierdeau în ceață, pe drumul ce cobora către oraș apăreau culorile sumbre ale dimineții de toamnă.

Colonelul Mitu se afla într-o încăpere situată la parterul clădirii ce adăpostea sediul Miliției din Ghințurești. Lumina scăzută a zilei ploioase îi accentua umbrele de pe chipul prelung, uscățiv, pe care se citea o încordare intensă. Își trecu degetele prin părul cărunt, aprinse o țigară și scrută figurile celor doi subalterni așezați pe scaunele dinaintea biroului.

— Tovarășe căpitan Vlădoianu și tovarășă locotenent Opriș, vă aduc la cunoștință că misiunea voastră nu s-a încheiat. Da... Din păcate nu s-a încheiat. Vă veți păstra acoperirea, veți rămâne în localitate și veți depune în continuare eforturi pentru depistarea celui de „al treilea infractor”. Dar s-o iau de la capăt, să vă informez mai întâi cum a decurs operațiunea capturării lui Manfred von Kordt, alias Wenzl, și a lui Vasilone Horia, alias Brățilă.

Aprinse lampa de pe birou, privi dus pe gânduri fumul de țigară ce se scurgea către abajurul verde și reluă :

— Voi fi scurt, vă voi aduce la cunoștință doar strictul necesar. Deci : așa-zisul Wenzl a intrat în peșteră, îndreptându-se către lacul subteran, ținta finală a expediției. Și-a îmbrăcat costumul de scafandru și a plonjat în apă. Falsul Brățilă, ascuns printre stalactite, îi urmărea fiecare mișcare cu vădit interes. Doi oameni de-ai maiorului Coliban erau postați din vreme în spatele a două reflectoare, care la momentul oportun aveau să lumineze ca în palmă teatrul operațiunii. Wenzl a pescuit din lac un container de mărimea unui sac obișnuit. Și-a dezbrăcat rapid costumul de scafandru, a deschis containerul și i-a luminat interiorul cu lanterna. A fost cuprins brusc de un acces de furie de neînchipuit, a început să țopăie ca un dement și să blesteme îngrozitor. Containerul era plin cu ziare vechi...

— Nu se poate ! scăpă involuntar căpitanul.

— Ba da, hîrtie de umplutură, cum am constatat și noi ceva mai tîrziu. Cel de-al doilea protagonist a izbucnit într-un hohot de rîs sarcastic, la auzul căruia Kordt a stins lanterna, bineînțeles. Vasilone i-a strigat : „Domnule Wenzl, vă propun să ne unim forțele pentru a ajunge mai repede la un rezultat pozitiv.” Atunci am dat sem-

nalul aprinderii reflectoarelor. Poate m-am pripit... Lumina puternică l-a ajutat pe von Kordt să descopere silueta concurentului, a scos un pistol și l-a împușcat în abdomen. Totul s-a petrecut fulgerător... Imobilizarea lui von Kordt nu ne-a pus probleme dificile, în două-trei minute îmbătrânise cu zece ani, măcinat de faptul că marea lovitură a vieții sale eșuase în chip lamentabil. Sint dator să subliniez că depoziția Silviei Vlăsceanu ne-a fost de un real folos. Fără datele furnizate de ea n-am fi izbutit să smulgem prea curînd masca de pe figura lui Manfred von Kordt, alias Virgil Fabian, alias Wenzl Helmuth... Vasilone a fost transportat cu elicopterul la o clinică din Cluj. Va supraviețui și-și va primi pedeapsa binemeritată. Înainte de a leșina a pronunțat foarte distinct cuvîntul german „Otter“...

Căpitanul păru nedumerit, iar Felicia murmură :

— Otter înseamnă viperă.

— Da, zise colonelul. Nu știm la cine sau la ce se referă acest cuvînt. Poate o insultă la adresa lui von Kordt, poate o informație. Va trebui să aflăm ce semnificație are...

Își drese vocea, împinse cu un gest de silă pachetul de țigări către colțul biroului și continuă :

— Pentru a vă explica istoria containerului pescuit din lacul subteran este necesar să mă întorc cu mulți ani în urmă. Spre sfîrșitul anului 1943, Himmler a propus înființarea unui „Serviciu Economic“ încadrat în Oficiul central al Siguranței Reich-ului, serviciu care avea să se îndeletnicească cu procurarea și conservarea în adăposturi strict secrete a unor mijloace economice ce aveau să fie întrebuințate de naziști după terminarea războiului. Unele capodopere au fost confiscate pentru colecțiile particulare ale cîtorva demnitari naziști și pentru așa-numitul „Führermuseum“, care trebuia să fie deschis la Linz, din ordinul lui Hitler. La începutul lunii august a frămîntatului an 1944, doi agenți ai „Serviciului Economic“ au primit ordinul de a transporta pe calea aerului, din Germania în Turcia, cîteva faimoase colecții filatelice, jefuite de pe teritoriile țărilor ocupate. Colecțiile reprezentau o valoare colosală și erau închise ermetic într-un

container. Unul din agenți pilota avionul, iar celălalt însoțea marfa în calitate de paznic.

— Oho ! exclamă Vlădoianu. Tentantă marfă !

— Atît de tentantă, încît falsul reprezentant al întreprinderii de materiale sportive s-a decis să înfrunte orice riscuri pentru a o recupera. Dar să nu anticipez... Agentul însărcinat cu paza transportului i-a propus pilotului să aterizeze în alt loc, înainte de destinație, și să împartă între ei, frățește, timbrele din container. Pentru el, ca și pentru mulți alți germani, loiali sau nu față de Hitler, se contura tot mai limpede adevăratul sfîrșit al războiului. Înfrîngerea și capitularea necondiționată a Germaniei devenise evidentă. Pilotul, în sinea lui, era de acord cu propunerea, dar cu un mic amendament : n-avea deloc chef să împartă marfa, dorea să fie unicul posesor al containerului. N-a stat mult pe gînduri, l-a ucis pe însoțitor în timpul zborului, apoi a înscenat aterizarea forțată pe Muntele Palanga, pe pajiștea din fața ruinelor cetății. Cînd a sosit pădurarul, pilotul se afla pe undeva prin apropiere, ocupat cu îngroparea containerului.

— Îngroparea ? se miră Felicia. A fost scos totuși din lac.

— Așteaptă, spuse colonelul. Trebuia să se grăbească, n-avea vreme să care marfa prea departe de locul înscenării aterizării. Din minut în minut puteau să apară autoritățile sau nîscaiva localnici curioși din fire. L-a îngropat așadar prin preajma ruinelor, pe urmă s-a grăbit să se facă nevăzut, ducînd cu sine taina acelei averi fabuloase. După terminarea războiului și-a schimbat identitatea de mai multe ori. Nu era trecut pe lista criminalilor de război, dar știa că este căutat cu înverșunare de cîțiva foști colegi din „Serviciul Economic“, dornici să fructifice și ei valoarea faimoaselor colecții, colegi care nu s-au lăsat păcăliți de cacialmaua prăbușirii avionului. În 1960, după o serie de peregrinări nu lipsite de peripeții prin Spania, Turcia, Algeria, s-a stabilit în America de Sud, la o mică fermă situată lîngă fluviul Parana, într-o regiune în care se întîlnesc frontierele a trei state : Argentina, Brazilia și Paraguay. Putea să-și petreacă restul vieții în tihnă, era relativ înstărit, iar foștii colegi îi pierduseră urma... dar era neconținut obsedat de formidabila

avere reprezentată de colecțiile filatelice, aflate departe, îngropate în Carpații Orientali, într-o țară de unde nu puteau fi scoase decît cu enorme riscuri. Trebuia să pună mîna pe timbre... Ușor de zis, însă greu de executat. Era conștient de dificultățile pe care avea să le întîmpine. Treptat, i-a venit ideea să se asocieze cu un individ capabil să rezolve această problemă complicată. În cele din urmă, alegerea i s-a oprit asupra unui fost membru al diviziei „Brandenburg“, pe care îl cunoscuse pe vremuri.

— Adică Manfred von Kordt, spuse căpitanul.

— El însuși. Un ins energic, îndrăzneț, hotărît să folosească totul pentru a-și atinge scopul, pe vremuri unul dintre agenții de frunte ai amiralului Canaris. În plus, născut în România, bun cunoscător al limbii și al obiceiurilor poporului român. Fostul pilot a început tratativele cu von Kordt, punîndu-l la curent cu intențiile sale, dar nu a mai apucat să-i dezvăluie locul unde îngropase containerul, a murit pe neașteptate din pricina unui atac de cord.

Căpitanul surîse neîncrezător.

— Atac de cord ?

— Această este versiunea pe care ne-a prezentat-o Manfred von Kordt, versiune pe care o accept. Nu l-ar fi lichidat pe fostul pilot înainte ca acesta să-i dezvăluie secretul în întregime... Nu s-ar fi străduit trei ani la rînd să caute containerul, dacă ar fi știut din prima zi a sosirii în țara noastră unde este ascuns. De fiecare dată a intrat la noi sub masca unui nevinovat turist austriac. A conchis că pilotul trebuia să fi adăpostit marfa pe undeva prin apropierea locului aterizării forțate. Nu dispusese de prea mult timp, nu putuse să caute containerul cu înveliș de plumb prea departe. An de an a cercetat minuțios și sistematic împrejurimile ruinelor cetății, folosindu-se de un detector special. A avut și o complice, pe Roxana Apostolescu... Își petrecea și ea concediile în localitățile din vecinătatea piscului Cocôrul, unde activa „austriacul“. Pe von Kordt îl știa drept Wenzl și a făcut cunoștință cu el în cursul unei excursii la Viena, cînd ea încerca să valorifice niște obiecte trecute clandestin prin vamă. El a sesizat rapid firea ei ambițioasă, hrăpăreață, tendința de căpătuială cu orice preț, ipocrizia... Uzînd cînd de șantaj,

cînd de o pasiune mimată a reușit s-o prindă în mreje, s-o atragă de partea lui. I-a promis că o va scoate din țară. La interogatoriu, a mărturisit că după găsirea colecțiilor de timbre avea de gînd să o abandoneze pe Roxana.

— Ar fi trebuit să acord mai multă importanță convorbirii pe care am surprins-o în prima seară a sosirii Roxanei la popas.

— A fost arestată și ea, în primul rînd pentru dubla tentativă de omucidere împotriva Silviei Vlăsceanu. Anul acesta, von Kordt și-a orientat cercetările către Peștera Haiducului, unde a și descoperit containerul. Între timp, un *gang* internațional specializat în furtul obiectelor de artă, *gang* în conducerea căruia se află unul dintre foștii membri ai „Serviciului Economic” creat de Himmler, a ajuns la aceeași concluzie : marfa mult rîvnită trebuie să fie ascunsă în vecinătatea locului unde a explodat avionul. *Gangul* respectiv ia legătura cu Vasilone, alias Brătîlă, cointeresîndu-l în afacerea timbrelor. Știți ce s-a întîmplat în continuare... Mulțumită investigațiilor voastre, Vasilone și von Kordt și-au încheiat cariera.

Făcu o scurtă pauză, răsfoi dosarul de pe birou și reîncepu cu voce repezită :

— Din păcate, arestarea lor n-a însemnat și elucidarea totală a cazului. Colecțiile jefuite de naziști au fost înlocuite cu un lest lipsit de valoare. Cum se explică acest lucru ?

— Permiteți ? întrebă Felicia.

— Te rog.

— Înlocuirea dovedește că problema noastră era de la bun început o ecuație cu trei necunoscute. Primele două au fost rezolvate odată cu demascarea lui Vasilone și von Kordt. Ne rămîne de rezolvat ultima necunoscută. Există un al treilea individ, care s-a ocupat cu succes de căutarea containerului. L-a găsit, a pus mîna pe colecțiile filatelice și a aruncat containerul în fundul lacului.

— Exact ! Mai corect spus un al treilea grup de infractori, pe care n-am reușit să-l depistăm și să-l facem inofensiv. Nici Vasilone și nici von Kordt nu bănuiau existența acestor rivali. E de presupus că Ruxandra Lăzăreanu aflase cîte ceva despre ei. Fostul ei bărbat apar-

ținea de acest grup, ale cărui urme trec prin Ghințurești. Aici l-a reîntâlnit Ruxandra pe fostul ei bărbat, de aici a pornit investigațiile locotenentul Georgescu, urmărindu-l pe Băbeanu. Așadar, vă veți păstra incognito-ul și veți conlucra în continuare pînă la descoperirea celor ce au pus stăpînire pe colecțiile filatelice.

Capitolul 16

Căpitanul se trezi în întuneric, săgetat de o durere surdă în ceafă. Vru să sară din pat, dar nu reuși, mîinile și picioarele îi erau strîns legate. Nările îi fură izbite de un miros nesuferit de mucegai. Se rîstogoli încet către marginea dreaptă a patului, nimeri pe o podea de ciment și realizează deodată că nu se află în camera sa de la popas, cum crezuse la început. Zăcea imobilizat pe o saltea, probabil într-un beci. Cealaltă margine a saltelei era proptită de un perete jilav, dinspre care venea izul stăruiitor de mucegai. Scutură din cap pentru a se dezmetici și încercă să-și elibereze mîinile. Zadarnic...

Oare de cît timp zăcea în beci? Cine îl ținea sechestrat? În ce scop? Probabil, temnicerul necunoscut l-a înlăturat din calea sa pentru a putea acționa nestingherit. Fără îndoială că a fost capturat de infractorii din „al treilea grup“, cei mai abili, cei mai violenți, care o lichidaseră pe Ruxandra, care descoperiseră colecțiile de timbre înaintea lui Vasilone și a lui von Kordt. Din nefericire, izbucniseră să descopere și faptul că sub identitatea inginerului Vălureanu se ascundea altă persoană. Dar cum?

Își mușcă buzele, iritat, trăgînd concluzia că a comis fără să-și dea seama o gafă, o gafă grosolană. Da, numai în felul acesta se putea explica sechestrarea. Se mîngîie cu ideea că absența sa nu va trece multă vreme neobservată, că Felicia Opriș va lua măsurile cuvenite. Poate chiar în clipa de față este căutat asiduu și sistematic de

către colegii din Ghințurești și de către echipa operativă a maiorului Coliban.

Durerea din ceafă se mai domolise, acum îl ustura gât-lejul, îl chinuia o senzație acerbă de sete. Se strădui să-și alunge neliniștea. Întunericul de nepătruns îl făcea să se simtă ridicol de neputincios, expus în orice moment la lovituri perfide, de care nu putea să se ferească. Se răsuci pe partea dreaptă, într-o poziție ceva mai comodă. Nu era exclus ca temnicerii săi să-l lipsească dinadins de apă și de hrană, cu intenția de a-i zdruncina moralul.

Își aminti ultima convorbire cu Felicia. Stabiliseră să revadă toate persoanele ce făcuseră parte din anturajul Ruxandrei Lăzăreanu. Discutaseră pe banca de lângă poartă, la adăpost de urechi indiscrete, pe urmă intraseră în sufragerie. După masa de prînz, Felicia rămăsese în hol cu avocatul Dimitriu și cu Caranfil, el plecase în oraș cu Moldovan, să joace popice, dar mai ales să stea de vorbă cu Rențea, fiind încredințat că acesta cunoaște unele amănunte legate de decesul Ruxandrei. Discuția cu Rențea nu scosese la iveală nimic nou, jovialul botanist amator afișa o atitudine circumspectă îndată ce i se pomenea numele Ruxandrei Lăzăreanu. Îi deplîngea moartea în mod sincer, însă... însă... Și atîta tot, altceva în afară de regrete nu izbutise să afle. Rămăsese cu impresia că Rențea ar face unele dezvăluiri dacă ar fi luat din scurt. După partida de popice, Moldovan trecuse pe la Poștă să expedieze o telegramă de felicitare, iar el vorbise la telefon cu Dobrotescu, însărcinîndu-l să se prezinte în ziua următoare la Rențea și să-l abordeze în mod oficial.

Se reîntorsese cu Moldovan la cabană, conversase puțin cu Nora și cu Felicia, aflate pe verandă, pe urmă urcase în cameră. Descuiase ușa, întinsese mîna să apese pe comutator și, exact în secunda aceea, îl fulgerase o durere ascuțită în ceafă. Înainte de a se prăbuși mai avusese răgazul să perceapă ca într-un vis cum este prins de subsori de două brațe vîguroase.

Și acum lîncezește pe o saltea de paie, legat de mîini și de picioare, cufundat în beznă, fără să știe în ce loc se află și, mai ales, cine îl ține sechestrat.

Închise ochii și încercă să ațipească pentru a înșela senzația din ce în ce mai acută de sete.

Se trezi în momentul cînd se aprinse un bec în plafon. Auzi un scîrțîit de balamale neunse și văzu cum se cascadează o deschizătură îngustă în peretele din față, prin care se strecură un bărbat scund, cărunt, purtînd ochelari fumurii ce-i mascau parțial chipul osos, unghiular. Aducea o tavă acoperită cu un ștergar, pe care o depuse pe podea. Căpitanul îi pîndi cu atenție fiecare mișcare, străduindu-se să se acomodeze cu lumina difuză. Hotărî să se prefacă speriat, oftă și rosti cu glas plîngăreț :

— În sfîrșit, v-ați adus amînte de mine. Crăp de sete...

! se răspunse cu un rinjet. -

— Ești mut ?

Slăbănogul își tînguie buzele cu dispreț, se aplecă, parcă în silă, îl întoarse cu fața în jos, îi slăbi legăturile de la încheieturile mîinilor și împinse cu vîrfurile piciorului tava pe care se găsea un codru de pîine și o cană cu lapte.

— Mă hrăniți, nu glumă...

Începu să mănînce încet, dus pe gînduri, asistat de paznicul impasibil. Cînd termină, se șterse la gură cu mîneca bluzei și vorbi răs-picat :

— Vreau să discut cu stăpînul tău !

Slăbănogul nu catadicsi să răspundă nici de astă dată. Trase tava deoparte, precaut, și se aplecă să refacă legăturile.

Căpitanul profită de împrejurare, se repezi ca un bolid să-l placheze. Brațele îi nimeriră în gol, și în secunda următoare simți o izbitură scurtă în plex. Atacul îi eșuase lamentabil. Temnicerul, în ciuda aerului placid, somnoros, poseda reflexe demne de invidiat.

Se lăsă legat fără să se mai opună, pentru a nu-și irosi forțele în zadar. Un minut mai tîrziu rămînea iarăși singur, împresurat de bezna densă și apăsătoare. Becul slab din tavan se stinsese imediat după ieșirea paznicului.

*

Felicia mîncea fără poftă, ascultînd distrată sporovăiala monotonă a Norei Dimitriu, care îi povestea lui Caranfil subiectul unui roman polițist.

— Am intuit încă de la primele pagini cine trebuie să fie vinovatul.

— Serios ? făcu Caranfil, contemplind stăruitor decolteul interlocutoarei. De fapt, nu oricine dispune de resursele dumneavoastră. Eu, unul, n-am fost niciodată în relații prea strânse cu logica. Pe urmă, intuiția feminină este mult mai...

— Era foarte simplu, îl întrerupse Nora surescitată, foindu-se pe scaun. Vinovatul trebuie să fie căutat printre așa-zișii prieteni ai victimei.

Caranfil înclină capul și se uită la Felicia cu compasiune.

— Ce se întâmplă, duduie Opriș ? Nu vă plac pa-panașii ?

— Îmi plac, dar am mâncat mai devreme niște compot de piersici. Mi-am stricat pofta de mâncare...

Își dădu silința să zîmbească. Își stăpînea cu greu îngrijorarea, imaginația i-o luase razna, își închipuia cele mai rele lucruri în legătură cu dispariția căpitanului. Murmură o scuză, se ridică de la masă și părăsi sufrageria.

Cum se putea explica lipsa neprevăzută a căpitanului ?

Holul era pustiu și parcă mai întunecos decît în alte seri. Apăsă pe toate comutatoarele, aprinse și aplicele fixate deasupra lambriurilor. Explozia luminii nu reuși să-i alunge neliniștea întipărită ca o mască de ceară pe chipul prelung, de o frumusețe aparte. Pendula anunța orele nouă. I se păru că ecoul ultimei bătăi conține o rezonanță fatidică.

„Era dator să-mi spună ce planuri are, oricît de grăbit ar fi fost. Să-mi lase un bilet în cameră sau să coboare pe terasă și să mă anunțe încotro se îndreaptă...”

Așadar, îl așteptase pe terasă, să vină să o ia la cină, conform promisiunii. Intervenise desigur ceva neașteptat, o problemă care nu suferea amînare, deoarece după douăzeci de minute încă nu-și făcuse apariția. Îl căutase pretutindeni, în cameră, pe culoare, la bar și în sufragerie. Nimeni nu-l zărise, nimeni nu știa în ce direcție apucase inginerul Vătureanu, dispăruse subit, parcă se volatilizase, parcă îl înghițise pămîntul.

Îl văzuse ea însăși întorcîndu-se din oraș cu Moldovan. S-a despărțit de el lîngă poartă, a parcat mașina, a venit pe terasă și a schimbat cîteva replici cu ea și cu Nora Dimitriu. Nimic din comportamentul lui nu arăta o apro-

piată schimbare de program. S-a purtat ca de obicei, a conversat cu naturalețe, a ajutat-o pe Nora să-și mute șezlongul lângă parapet, i-a aprins țigara, apoi a zis : „S-a răcorit bine, mă duc să îmbrac un pulover și cobor peste zece minute să vă iau la cină.“ Pînă în momentul acela totul a decurs firesc, iar în minutele următoare căpitanul a devenit parcă invizibil, nu l-a mai întîlnit nimeni, nici personalul cabanei și nici turiștii. Între timp a sosit un camion din oraș, care a staționat vreo cinci-șase minute în curtea din spatele popasului. Nu cumva camionul acela are vreun amestec în dispariția uluitoare a căpitanului ?

Se opri nehotărîtă în mijlocul holului, încrucișîndu-și brațele pe piept. Oare s-a hotărît să coboare în oraș cu camionul ? Ce motiv l-a îndemnat să plece rapid, fără să o anunțe încotro se îndreaptă ? A descoperit un indiciu important ?

Își mușcă buzele, contrariată.

Poate a fost răpit, și atunci se cuvine să... Nu, imposibil, este de-a dreptul stupid să-și imagineze o asemenea nerozie. Totuși...

Se decise să-l mai aștepte zece minute, apoi, dacă nu va primi nici o știre din partea lui, să telefoneze maiorului Coliban.

*

La scurt timp după ieșirea din beci a ciudatului tem-nicer, căpitanul își dădu seama neliniștit că i se pusese un somnifer în lapte. Trupul i se moleși, pleoapele îi deveniră grele ca plumbul, creierul i se goli de orice gînd. Se strădui să-și păstreze luciditatea, să lupte împotriva senzației crescînde de somn, dar nu izbuti, simți cum se rostogolește lent pe o pantă interminabilă, foarte lent...

Fu smuls din somn în mod brutal de un hohot de ris sfredelitor, strident.

Deschise ochii, tulburat, și-l văzu pe Rențea aplecat deasupra saltelei, fixîndu-l cu o privire batjocoritoare.

— Ce părere ai, tovarășe milițian ? Noaptea a fost un sfetnic bun pentru dumneata ? He, he, he...

Căpitanul se crispă. Rîsul era demențial, lugubru, începea hîrîit și sfîrșea cu sunete înalte, subțiri, ce-i zgîriau timpanul.

— Ai rămas ca la dentist, nu ? Cred și eu, nu te așteptai să mă vezi tocmai pe mine.

Vlădoianu se decise să-i facă pe plac, se arată surprins, apoi își luă înfățișarea unui om peste măsură de abătut.

— Ești periculos, tovarășe milițian. Ce grad ai ? Mă rog, asta n-are prea mare importanță. Important e doar faptul că te-am înhățat la momentul oportun, dacă nu mă grăbeam poate îl dibuiam pe taica Rențea. Ehe, încă nu s-a născut individul care să-mi pună bețe în roate.

— Trebuie să fie o confuzie. Mă luați drept altul...

— Nu te osteni să născocești basme de adormit copiii. He, he, he... Ești derutat, nu-i așa ? Îți storci creierii în-trebându-te cum te-am descoperit.

— Poate.

— Arzi de nerăbdare să afli misterul ăsta, nu ? Ei bine, uite că mi-e milă de dumneata, n-am să te las să te perpelești, am să-ți ofer cheia misterului. O ofer absolut gratuit !

Își agită brațele și țopăi pe lingă saltea. Execută mișcări bruște, sacadate, semăna cu un robot primitiv, acționat de un mecanism încă neperfecționat.

— Alaltăieri seara m-am dus să-mi iau manuscrisul de la fosta gazdă a Ruxandrei. Eram obligat să mă duc, dacă nu l-aș fi luat aș fi putut să par suspect. S-ar fi tras concluzia că nu mă mai interesează propria mea lucrare, la care am trudit din greu, cu care m-am lăudat mereu. Ana Roibaș se pregătea să expedieze obiectele ce aparținuseră răposatei, tocmai făcea coletul, un colet nu prea voluminos. Cîteva cărți, o poșetă cam demodată, două-trei bibelouri, o casetă cu niște mărunțișuri ce reprezentau un fel de mică arhivă sentimentală... Frunze și flori presate, scrisori, poze îngălbenite de vreme, mă rog, nu-i cazul să insist asupra tuturor fleacurilor, e destul să-ți spun că am profitat de cîteva clipe de neatenție ale gazdei și am sustras fără pic de jenă pachetul cu scrisori. Sînt curios din fire... Și curiozitatea s-a dovedit salutară ! He, he, he...

Se aplecă să controleze legăturile căpitanului, îl bătu ușurel pe obraz și conchise satisfăcut :

— Ești frumos ambalat, semeni cu un salam de iarnă. Unde am rămas ? Da, îți vorbeam de scrisorele... De fapt, niște bilețele de o stupiditate înduioșătoare, semnate : Gabriel V., conținând o frază sau două: „Te aștept după oră de algebră, în fața cinematografului. Rulează un film cu Strijenov“, sau „Te implor, pune-ți rochia albastră la ceaiul de sîmbătă“, sau „Am stat ieri pe banca noastră din parc. Știi că a înflorit liliacul ?“ Și așa mai departe... Păstrarea lor dovedea că ținea la ele, adică ținea la cel care i le trimisese. Faptul acesta mi-a stîrnit invidia, recunosc. Erau scrise, evident, de un *fost coleg* de liceu, pe care, din întîmplare, îl găsesc alături de Ruxandra într-o fotografie recentă... cine crezi că era ? un oarecare, scuză expresia *oarecare*, Gabriel Vlădoianu. Mi-a furnizat *un amic* amănuntele, pe care l-am rugat să se ocupe discret de treaba asta. Și atunci mi-a căzut fisa, am constatat că Gabriel Vlădoianu era totuna cu inginerul Andrei Vălureanu...

Se întrerupse cîteva secunde, privi absent într-un colț și reluă :

— Noi, adică eu și prietenii mei, supravegheam purtarea Ruxandrei. Eram la curent cu faptul că ceruse ajutor. Din păcate, n-am izbutit să împiedicăm expedierea scrisorii. Ne așteptam să sosească la Ghințurești, un anchetator. Mai întîi l-am suspectat pe Moldovan, apoi pe Apostolescu, dar deloc pe inginerul, pe melancolicul inginer Vălureanu. Jos pălăria ! Mă înclin, ți-ai jucat rolul la perfecție, ești un actor excelent...

— L-ai suspectat și pe Brătilă, se hazardă căpitanul pentru a observa reacția lui Rențea.

— Nu, nu, nu... Despre nepricopsitul ăla știam totul încă înainte de a ajunge aici. Vezi, îți dezvălui iarăși un mic secret... Avem un om de-al nostru plantat în grupul pentru care lucrează Brătilă, adică Vasilone. Am fost avertizați de sosirea lui. Iar celălalt... He, he, he ! Cumsecadele și binevoitorul Wenzl... Ne-a frapat imediat pasiunea lui pentru drumețiile pe Muntele Palanga, pasiunea pentru același traseu. Deh, putea să-și petreacă în tihnă bătrînețile, dar l-a momit necuratul să se aventureze în căutarea „Lînei de aur“... Într-una din seri i-am stîrnit groaza, am tras cu revolverul în el. Probabil l-a bănuیت de Brătilă. Tare sînt curios să văd cum se va solda

pînă la urmă duelul lor. Se vor convinge că au alergat după o himeră, se vor întoarce acasă plouați. He, he, he... Niște cretini !

Purtarea lui Rențea trăda neconținut o infatuare fără margini, iar ultimele fraze îl îndemnară pe căpitan să conchidă că temnicerul său nu aflase de arestarea lui Vasilone și von Kordt.

— Da, continuă Rențea, se vor întoarce acasă cu traistele goale. Iar conținutul containerului...

Se apropie de peretele din stînga și ridică încet colțul unei prelate ce acoperea un cufăr ghintuit. Scoase din cufăr o geantă *Diplomat*, neagră, o mîngie cu un gest de mare tandrețe și șopti extaziat :

— Iată unde se găsește conținutul containerului. Ce zici ? E foarte neplăcut să constați că „obiectele“ pentru care te-ai zbatut zi și noapte stau frumușel alături de tine și nu poți să le atingi. Da, aici sînt păstrate... păstrate temporar, bineînțeles, pînă cînd își vor lua zborul împreună cu taica Rențea, către meleaguri mai sănătoase...

— Nu există locuri sigure pentru posesorul unor obiecte jefuite, îl incită căpitanul.

— Greșești profund. Cine s-ar încumeta să suspecteze un biet pensionar care nu supără pe nimeni ? Pasiunile mele arzătoare sînt popicele și flora montană. În rest...

Se așează pe cufăr strîngînd mapa la piept și exclamă :

— Cetățenii orașului Ghințurești mă stimează !

— Disparația mea nu va rămîne neobservată. Voi fi căutat pretutindeni.

— Vei fi căutat, nu neg, dar nu aici. Apropo, m-a vizitat astăzi un coleg de-al dumitale. Un anume Dobrotescu, ofițer de miliție... Simpatice și politicos băiat, însă cam simpluț. N-are stofă de detectiv, fie vorba între noi, îi lipsește harul imaginației. He, he, he ! N-a binevoit să guste din țuiculița mea. Ce și-o fi închipuit ? Că vreau să-l otrăvesc ? I-am arătat cu plăcere întreaga casă, a vizitat-o din pivniță pînă în pod, i-am arătat și cămărilor... Nu toată pivnița, firește, doar partea unde țin murăturile și butoiușul cu suc de prună. N-avea cum să bănuie că există și un compartiment secret. Am muncit pe brînci după cumpărarea casei, dar merită osteneala... Nimeni

nu-și poate imagina ce comori ascunde taica Rențea, după cum nu-și poate imagina în ce fel a reușit el să pună stăpînire pe comori.

— Ruxandra și-a imaginat.

— Asta-i altă poveste. Ruxandra era dotată cu un fler formidabil. Păcat, tare păcat. Începusem să o îndrăgesc, aproape am plîns în ziua cînd am luat hotărîrea să o...

Făcu un gest sugestiv, își trecu cantul palmei pe sub beregată și emise un hîrîit.

— Femeile au uneori niște intuiții în fața cărora noi, bărbații, rămînem siderați. Sincer să fiu nu-mi dau seama cînd a început să mă suspecteze și din ce cauză. De fapt, poate nici nu mă suspecta în adevăratul sens al cuvîntului. Am sesizat în purtarea ei o oarecare reținere, o crispare, parcă se temea să mă mai privească în ochi. Deh, simptome îngrijorătoare, tovarășe milițian. Eram obligat să le iau în considerație, trebuia să-mi păzesc pielea, nu ? Simptomele au durat cîteva luni, mă întrebam cum să procedez, nu știam dacă auzise sau văzuse ceva concret. Pînă într-o seară, cînd l-a zărit în casa mea pe Apostiu. De unde dracu să știu eu că Apostiu fusese însurat cu Ruxandra ? A atîrnat în balanță și scrisoarea aia păcătoasă. Putea să renunțe la expedierea ei, să aibă încredere în mine... N-am mai șovăit, am luat măsurile necesare. Biata fată !... Aceleași măsuri le voi aplica și în cazul dumitale.

— Va fi dificil să înscenezi un accident.

— Crezi ? Te arunc într-o prăpastie și... basta ! Dar nu voi proceda astfel, fiindcă poți fi un ostatic prețios dacă se va ivi vreo defecțiune în planul meu, deși acest lucru este exclus. Voi pune condiția să fiu eliberat și condus cu temenele la graniță, oferind în schimbul eliberării mele viața dumitale. Simplu și ingenios, nu ?

— Nimeni nu va accepta un asemenea tîrg. Există lucruri mai importante decît viața mea.

— Crezi ? Un tip de categoria dumitale nu va fi abandonat ca o mînușă uzată. Dar te asigur că defecțiunea nu se va produce. Vei pieri de foame, te voi uita aici, iar după cîteva săptămîni voi expedia din străinătate o ilustrată, în care le voi destăinui șefilor dumitale ascunzătoarea. Cînd vor sosi... vor descoperi un cadavru în descom-

punere, cu aspect oribil. Te vei stinge lent, și înainte de a da ortul popii îți vei pierde bunul cel mai de preț, facultățile mintale... He, he, he !...

„E bun de balamuc“, gîndi Vlădoianu pîndindu-i cu atenție fiecare mișcare.

Un rictus de ferocitate apăru pe figura cărnoasă, tandafirie, a lui Rențea. Rîse din nou, îl prinse de bărbie pe căpitan și rosti tărăgănat :

— M-ar fi amuzat să asist cum te stingi încetul cu încetul, cum urlî, cum te izbești cu capul de perete, dar mă presează timpul, nu-mi pot permite să mă delectez cu spectacolul palpitant al prăbu...

Un sîsiit ce răsuna dinspre ușa secretă îi întrerupse brusc fraza pompoasă. Un complice îi transmitea probabil un avertisment. Dispăru în mare grabă, vizibil nemulțumit de întreruperea neprevăzută. Se întoarse după nici un minut, agitînd în mîină o bucată de frînghie și o basma.

— Amicii dumitale sînt încăpățînați, îmi țin casa sub observație.

Legă un capăt al frînghiei de mijlocul prizonierului, iar celălalt capăt îl prinse de un cîrlig fixat în perete. Basmauă o folosi drept căluș. Verifică încă o dată legăturile de la mîini și de la picioare, șovăi un moment, apoi luă mapa de pe cufăr și ieși înjurînd.

Căpitanul văzu din nou cum glisează peretele, cum se astupă ermetic deschizătura prin care dispăruse Rențea. Își încordă auzul. Înțelese imediat că mulți metri cubi de pămînt îl despart de lumea exterioară. Becul din tavan continua să-și împrăstie lumina palidă, iritantă. Poate Rențea uitase să-l stingă...

Oare Felicia a alertat echipa maiorului Coliban ?

Îl năpădi un val de furie oarbă, se zbătu, cu ochii ațîniți asupra cîrligului din perete. Nu reuși să-l clintescă nici măcar un milimetru. Se lăsă pe spate, istovit, coborînd pleoapele pentru a-și feri ochii de sudoarea ce i se prelingea pe frunte.

Repetă în gînd ultima frază a lui Rențea : „Amicii dumitale sînt încăpățînați, îmi țin casa sub observație.“ Poate chiar în momentul acesta maiorul Coliban străbate cu pași repezi cărarea bine îngrijită ce leagă poarta de pridvorul casei, purtînd în buzunar un mandat de perchezi-

ție. Iar el zace aici, ridicol de neputincios, cu forțele sleite, închipuindu-și cum Rențea mimează surprinderea, pe urmă cum își freacă palmele, devenind deodată amabil, surizător, cum îi conduce prin toate încăperile, însă nu și aici, în această pivniță sordidă, adevărată capcană, a cărei intrare trebuie să fie abil mascată. Parcă îl vede pe Rențea, altul decât cel de adineauri, acum cordial, politicos, uneori cu o umbră de ironie lipită de colțul buzelor, parcă îl și aude : „Sînt un cetățean respectabil, vecinii mă stimează... Ușurel, domnilor, cu grijă, vă rog să nu-mi zgîriați mobila, am cumpărat-o cu sacrificii din pensioara mea.“

Îl cuprinse din nou furia, reîncepu să se zbată cu mișcări dezordonate. Frînghia nu ceda, iar cîrligul părea plantat în granit. Făcu un extraordinar efort de voință pentru a-și recăpăta luciditatea, pricepînd că lipsa de calm îi paralizează inteligența.

Își plimbă privirea de-a lungul zidurilor jilave și peste podeaua pătată de chiștoace strivite sub călcii. Tresări. În zidul din stînga, la o distanță de cîțiva centimetri de capătul dinspre picioare al saltelei, era montată o priză. Dacă își întindea corpul, putea să o atingă cu vîrfurile pantofilor... Din pricina emoției simți o sfîrșeală în capul pieptului.

Spera să nu fie o priză moartă.

Cînd Rențea se aplecase să-l prindă de bărbie trăsesese cu coada ochiului la ceasul de la mîna lui. Își reaminti o anume frază rostită de acesta : „Astăzi m-a vizitat un coleg de-al dumitale...“ Ceasul indicase orele șase și zece minute. Fără îndoială că Dobrotescu venise în cursul dimineții deci acum trebuie să fie seară, trecut de orele optsprezece, aproximativ optsprezece și douăzeci, ceea ce înseamnă că a început să se întunece, și în casă luminile sînt aprinse. Își va da silința să provoace un scurt-circuit, chiar mai multe, în speranța că întreruperea curentului electric îi va alerta pe colegi.

Salteaua era cîrpită pe alocuri cu sîrmă. Își răsuci corpul pînă izbuti să apuce un capăt de sîrmă cu vîrfurile degetelor. Începu să o desfacă pe pipăite, scrișnind, ignorînd frînghia ce-i intra în coaste. O treabă migăloasă, isto-

vitoare. După cîteva minute strîngea fericit în palmă două bucăți de sîrmă, fiecare din ele de lungimea unei țigări. Le uni, confecționă din ele o unealtă avînd forma literei grecești *Sigma*, pe care o puse sub șold, și începu să o împingă cu grijă către călcîie, încordînd și relaxînd neîncetat mușchii coapselor. După ce trecu de genunchi, sîrma se agăță de pantaloni. Fu gata-gata să se lase pîgubaș, dar gîndul că Rențea va ieși biruitor din confruntarea cu oamenii maiorului Coliban îi alungă disperarea. Desprinse cu migală sîrma și continuă să o împingă, fără a lua în seamă înțepăturile. În fine, putu să-și acorde un scurt răgaz. Acum ținea sîrma între bombeurile pantofilor, în fața prizei. Tot ce-i mai rămînea de făcut era să nu o scape pe podea după întreruperea curentului. Pe întuneric i-ar fi fost de-a dreptul imposibil să o regăsească.

Se rezemă cu umărul stîng de perete, își încordă mușchii și, după cîteva încercări, reuși să înfigă capetele sîrmei în cele două orificii ale prizei. Becul pîlpîi o fracțiune de secundă, apoi se stinse.

Pentru prima oară în viață i se păru că întunericul este o mare binefacere. După un timp becul se reaprinse. Îl privi cu ură, ca pe un feroce animal de pradă care se pregătește să se năpustească asupra victimei și să o sfișie. Îi întrerupse sclipirea de încă două ori, pe urmă scăpă sîrma pe podea. Se lipi cu spinarea de saltea, gîfîind, străduindu-se să-și învingă senzația de vomă provocată de căluș.

„Trebuie să mă odihnesc puțin, apoi să...”

În momentul următor răsună un bubuit, zidurile se cutremurară, și o bucată de moloz desprinsă din tavan îl izbi în piept. Înainte de a-și pierde cunoștința, percepu pe obraji adierea unui curent de aer proaspăt și desluși ca prin vis scheunatul îndepărtat al unui cîine.

*

Visa marea, o mare calmă de smarald, luminată de un soare crepuscular, străbătută de un șir de corăbii cu proră semeață. Dorea să ajungă înot la corăbii, dar nu se putea urni de pe plajă, îl trăgea înapoi o putere misterioasă, inexplicabilă. Își adună puterile, încercă să se smulgă din

toropeală apoi imaginea se frinse de parcă s-ar fi spart o oglindă, simți o înțepătură în brațul drept și auzi o voce cunoscută rostind precipitat :

— Se trezește !

Deschise ochii și zări alături un bărbat îmbrăcat în halat alb. Întrebă buimac :

— Unde mă aflu ?

— La spitalul din Ghințurești. Stați liniștit !

Realiză abia în acea clipă că stă întins pe un pat.

— Ai încăput pe mâini bune, menționează vocea cunoscută, o voce cu inflexiuni metalice.

Întoarse capul și-i văzu de cealaltă parte a patului pe colonelul Mitu și pe Felicia Opriș.

— Ai nevoie de odihnă, spuse colonelul.

— Nu sînt chiar atît de dărimat...

Dădu să se ridice în capul oaselor, dar căzu îndată pe pernă. Îl apăsă o durere ascuțită în piept, parcă îl împungea cineva cu o sulită în coaste. Se pipăi mirat și constată că un bandaj îi încingea bustul, un bandaj foarte strîns, atît de strîns, încît respira cu dificultate.

— Ați scăpat destul de ieftin, îl anunță Felicia.

— O coastă plesnită și cîteva contuzii, preciză medicul. Și sînteți foarte anemiati, va trebui să vă hrănim serios în următoarele zile.

— Da, da... încep să înțeleg... Încă nu totul, parcă sînt beat, parcă se învîrtește patul cu mine.

— Vei avea destul timp să te refaci, menționează colonelul. De astă dată n-am să-ți refuz concediul.

Își trecu degetele prin părul cărunț, privi pe fereastră îngîndurat și murmură :

— S-a instalat toamna de-a binelea. Ieri a plouat din zori pînă seara tîrziu. Ce zici, doctore, mai putem flecări puțin cu bolnavul duminică ?

— Zece minute. Aveți grijă... Trebuie să evite mișcările bruște.

Învîrți între degete stetoscopul ce-i atîrna de gît, apoi se retrase, lăsîndu-și pacientul în compania celor doi vizitatori.

Colonelul se așează pe marginea patului, iar Felicia pe scaunul de lingă noptieră. Cîteva lungi momente, în în-

căperea albă domni o tăcere aproape palpabilă, între-ruptă brusc de colonel :

— Pot să-ți spun cu precizie la ce te gîndești. Vrei să știi ce s-a întîmplat cu cel care te ținea prizonier.

— Da... Rențea... Sper că l-ați făcut inofensiv.

Mitu își mîngîie bărbia cu un gest evaziv.

— Îți va relata colega noastră întreaga acțiune. Cu-noaște fiecare amănunt, a participat personal la descin-derea din casa botanistului amator.

Felicia își aranjă pe după uneche o buclă rebelă, con-templă cu aviditate chipul palid al căpitanului și începu :

— Alaltăieri, la aproximativ o oră după dispariția dumneavoastră...

— Alaltăieri ? De cît timp mă aflu aici ?

— Ați fost adus la spital ieri seară, pe la șapte.

— Am zăcut, nu glumă !

— Nu știam ce să mai cred, v-am așteptat la cină, i-am întrebat pe toți ocupanții popasului și pe salariați dacă nu cumva v-au zărit. Parcă vă înghițise pămîntul ! Am luat legătura cu tovarășul maior Coliban, care a declan-șat imediat investigațiile. Tovarășul colonel și-a amînat plecarea la București.

— Bineînțeles ! exclamă Mitu. Era și cazul să o amîn. Mă temeam să n-ai parte de soarta locotenentului Geor-gescu sau, și mai rău, să sfîrșești ca Ruxandra Lăzăreanu. Puțin a lipsit să dispari definitiv.

— Da, extrem de puțin...

— Din fericire, continuă Felicia, mi-am adus aminte de un camion care staționase în spatele cabanei. Am pre-supus că ați fost urcat în camionul acela, care a și fost găsit în aceeași seară, abandonat la marginea orașului, lîngă o fostă cărămidărie. Fusesse furat cu două ore mai înainte din fața fabricii de sifoane. Ciinele polițist s-a în-vîrtit o vreme prin curtea din spatele popasului și prin preajma camionului părăsit, pe urmă ne-a privit neputin-cios. Perimetrul adulmecat de ciine degaja un puternic miros de motorină.

— Probabil răpitorii aveau un complice la cabană.

— Aveau. Nevasta responsabilului făcea parte din banda lui Rențea.

— Pe Rențea nu l-ați bănuțit ?

— Da și nu. Locotenentul Dobrotescu ne-a raportat că l-ați însărcinat să se prezinte în dimineața următoare la locuința lui Rențea, să-l ia din scurt, să-i pună întrebări referitoare la decesul Ruxandrei. Am cercetat cu discreție cum și-a petrecut timpul Rențea după ce ați plecat împreună cu Moldovan de la popicărie. Poseda un alibi solid, a stat toată seara la o bodegă din vecinătatea casei, a rămas acolo cu niște vecini pînă la ora închiderii. Tovarășul colonel a decis să vă urmeze planul, l-a trimis pe Dobrotescu a doua zi la Rențea. Vizita n-a oferit nimic nou, nimic pozitiv din punctul nostru de vedere. La plecare, Dobrotescu a constatat uimit că Pluto nu se mai afla în fața porții, unde îl lăsase legat de gard pentru a nu fugări orătăniile. Rupsese lesa, sărise peste gard și se învîrtea scheunînd în jurul ușilor care astupau intrarea în beci. Faptul i s-a părut suspect, deși cercetase pivnița și nu descoperise nimic deosebit.

— Într-un fel, mormăi colonelul cu umor, îi cam datorezi lui Pluto eliberarea.

— Formidabil cîine ! rîse Felicia. Dobrotescu n-a lăsat să i se citească pe figură nedumerirea, s-a purtat firesc, adică firesc din punctul de vedere al lui Rențea, l-a admonestat cu severitate pe Pluto, și-a luat rămas bun de la stăpînul casei și îndată ce s-a întors la sediu ne-a relatat cum a decurs convorbirea și vizita, precum și comportarea ieșită din comun a cîinelui. S-a hotărît punerea casei sub observație, iar la orele optsprezece și cincisprezece minute s-a trecut la percheziție.

— Cîte persoane se aflau în locuința lui Rențea ?

— În afară de el, doar verișoară-sa, pe care o știți, ființa aceea pe jumătate nebună, neîndemînică.

— Ciudat... În timp ce eram închis în pivniță, un bărbat scund și cărunt mi-a adus ceva de mîncare. Un individ tăcut, posac... de o indolență lipsită de ostentație... Abia se mișca, parcă mai mult se tîra. Am vrut să-l imobilizez. Trebuia să folosesc asemenea prilej, nu ? S-a dovedit mai agil decît mine... E drept, eram legat de picioare. Ciudat ! Mă întreb cum a reușit să scape. Poate n-ați organizat cu strictețe supravegherea casei.

— Exclus ! Prin cordonul nostru nu se putea strecura nici măcar un șoarec fără a fi reperat. Percheziția n-a

dat roadele aşteptate. Sincer vorbind, este dificil să ascunzi undeva un colet de dimensiunile unui om... La început Renţea şi-a manifestat surprinderea, dar nicidecum indignarea sau teama. A devenit repede amabil, ne-a deschis larg toate uşile, ne-a întrebat dacă nu dorim să bem câte o cafeluţă, etc., etc... La un moment dat s-a produs un scurt-circuit, apoi încă două. Ne-am dat seama că se întâmplă ceva suspect, ne-am reîntors în pivniţă. Acolo adulmecase Pluto în cursul dimineţii, acolo ar fi fost posibil să se găsească cheia enigmei. De altfel, după cea de-a treia întrerupere a curentului electric, Renţea şi-a pierdut aplombul, nu mai părea atât de jovial, de nepăsător, se foia neîncetat, izbucnea în râs...

— Da, râsul lui demential, murmură Vlădoianu dus pe gânduri.

— S-a apropiat de un şaltăr ascuns la baza scării beciului, a ţipat la noi, ne-a somat să părăsim casa... Nebun, complet nebun ! Tovarăşul maior Coliban s-a repezit să-l imobilizeze. Prea târziu ! S-a produs o explozie... Bilanţul : Renţea sfîrtecat în bucăţi, locotenentul Goran — rănit la şold, tovarăşul maior — dublă fractură la piciorul drept. Mai uşor a scăpat Dobrotescu şi verişoara lui Renţea, care se aflau în bucătărie. S-au ales cu câte un şoc nervos, au fost proiectaţi în grădină de suflul exploziei, prin fereastră. Din fericire, locul unde vă găseaţi era înconjurat de ziduri groase, ca de adăpost antiaerian. V-am eliberat şi v-am transportat aici, la...

— Şi colecţiile filatelice ? o întrerupse căpitanul nerăbdător. Renţea mi-a fluturat prin faţa ochilor o geantă *Diplomat*, lăudîndu-se că păstrează în ea colecţiile filatelice. Dacă nu cumva era vorba de o cacialma...

— Posibil. N-a rămas necercetat nici un centimetru pătrat din casa lui Renţea. Iar după explozie am căutat cu maximă atenţie printre dărîmături, am răscolit întreaga suprafaţă, curtea, grădina... Nimic, nimic, nimic... Taina ascunzătorii timbrelor a pierit odată cu Renţea.

— Totuşi...

— Te înţeleg, interveni colonelul, îţi vine destul de greu să te împaci cu ideea dispariţiei timbrelor.

— Mă obsedează faptul că în timpul percheziţiei se găseau în casă doar Renţea şi verişoară-sa. În mod normal,

trebuia să-l găsiți acolo și pe individul care mi-a adus ceva de mâncare, temnicerul tăcut, sinistru, agil, alune-cos ca o reptilă. Stați puțin !

— Nu fugim, replică Felicia contrariată.

— Cum m-am exprimat ?

— Ați amintit de temnicerul care...

— Sigur că da ! E clar, nu ?

Dădu pledul la o parte, se ridică din pat cu o strîm-bătură de durere și începu să umble surescitat prin ca-meră, bombănind cu voce joasă cuvinte fără noimă. Se opri apoi în fața Feliciei, își pipăi bandajul ce-i încingea toracele, de parcă dorea să-i verifice rezistența, și întrebă :

— Unde se află verișoara lui Rențea ?

— Au găzduit-o temporar niște vecini miloși. Urmează să se reîntoarcă la o rudă din Suceava.

— Când va pleca ?

— Astăzi, cu acceleratul de șaptesprezece și treizeci și trei.

— Și cât e ceasul acum ?

— Șaptesprezece și treisprezece...

— Deci mai avem la dispoziție douăzeci de minute. Cam puțin, e cazul să ne grăbim. Adu-mi hainele !

— Glumiți ? N-aveți voie să părăsiți spitalul, sînteți atît de slăbit, încît abia vă mai țineți pe picioare. Medicul...

— Îți ordon să-mi procuri urgent un costum de haine civile. Doar n-am să ies pe poarta spitalului în pijama !

Felicia se uită indignată la colonel, pe fața căruia apă-ruse un zîmbet de satisfacție.

— Ce ziceți, tovarășe colonel ?

— Ce să zic ?... Sînt de acord cu el, execută ordinul.

Vlădoianu mătură cu privirea peronul aproape pustiu, slab luminat, și liniile peste care se cernea o ploaie rece, sîcîitoare. Întîrzie un moment lîngă panoul cu mersul trenurilor, apoi reintră în holul gării, croindu-și drum cu coatele prin mijlocul unui grup prea gălăgios de excursio-niști. Respira din ce în ce mai anevoios din cauza ban-dajului și nu izbutea să înlătore senzația supărătoare că se va face de rîs față de colonel.

Holul se aglomera, ușile rabatabile dinspre stradă clăn-tăneau neconținut, lăsînd să pătrundă înăuntru noi călă-

tori și, odată cu ei, cîte un curent de aer proaspăt ce se pierdea rapid în mirosul persistent de haine jilave și de tutun stătut. Se uită peste umăr o clipă. Felicia și colonelul Mitu staționau în același loc, lângă ghișeul de bilete. Scrută încă o dată iritat figura fiecărei persoane, dădu ocol cu pași rari holului acum ticsit. Chipul i se destinsese brusc. Raționamentul său se dovedea corect, verișoara lui Rențea sosise, ședea rezemată de soba de teracotă de lângă standul de ziare, zgribulită, apatică, îmbrăcată cu un loden verzui, cu umerii acoperiți de o broboadă neagră, scămoșată. Palma dreaptă era băgată într-un manșon enorm, în mîna stîngă ținea o pungă albă de plastic, prin care se zăreau cîteva pachete de țigări *Mărășești*.

Căpitanul se posomorî.

„Totuși... Pachetele de țigări nu pot să conțină faimoasele timbre. A observat oare că este urmărită ?”

Își consultă ceasul-brățară, comparîndu-l cu orologiul de deasupra ușii. Mai rămîneau douăsprezece minute pînă la sosirea trenului.

„Ce dracu mai așteaptă ? Ar fi un dezastru dacă...”

O văzu în fine urnindu-se cu regret de lângă sobă, îndreptîndu-se cu mers șovăielnic spre ghișeul de bagaje. Vreo jumătate de minut păru nehotărîtă, cercetă călătorii din prejmă, apoi se încadră în șirul celor ce așteptau să predea sau să preia bagaje. În spatele ei se strecură tăcut și prompt plutonierul Vîrlan, un bărbat voinic, fălcos, îmbrăcat cu un hanorac fistichiu și cu niște pantaloni ridicol de largi la manșete. Cînd verișoara lui Rențea ajunsese înaintea ghișeului, căpitanul aruncă țigara din care uitase să mai tragă și se apropie de balustrada ce proteja biroul.

Sosise clipa hotărîtoare, clipa la care se gîndise cînd părăsise spitalul.

Cocoșata blîgii ceva, înmînînd o recipisă ceferistului dinapoia ghișeului. Vlădoianu scoase cătușele din buzunar, prinse una din brățări de mîna sa dreaptă, iar cealaltă brățară o ținu pregătită în palmă. Ridică apoi brațul stîng, o bătu pe umăr pe verișoara lui Rențea și i se adresă politicos :

— Erlauben Sie, Herr „Otter“... ¹

¹ — Permiteți-mi, domnule „Viperă“..

Cocoșata împinse cu cotul geamantanul jerpelit oferit de ceferist și se întoarse fulgerător. În aceeași secundă, căpitanul îi agăță brățara liberă a cătușei de încheietura mâinii stîngi ; simultan, plutonierul izbi cu putere manșonul, din care se rostogoli pe ciment un revolver ; se aplecă să-l ridice și se depărtă.

Un minut mai târziu, Vlădoianu pășea alături de cocoșată, ținînd-o de braț grijuliu, prevenitor. Cînd trecu pe lîngă colonel, zîmbi și șopti :

— Nu uitați geamantanul depus la biroul de bagaje. În el se află colecțiile filatelice...

Epilog

Dacia se așternea lin pe asfaltul neted, înghitea cu lăcomie kilometru după kilometru, condusă cu mână dibace de Felicia Opreș, care arunca uneori o privire rapidă în oglinda de deasupra volanului, vrînd parcă să se încredințeze că maiorul Coliban și căpitanul Vlădoianu n-au dispărut de pe bancheta din spate.

De o parte și de alta a șoselei defilau pîlcuri de brazi, strălucitori din pricina umezelii, în depărtare se profila Muntele Palanga, cu piscurile ascunse în vîlmășagul norilor cenușii.

— Nu regret plecarea din Ghințurești, spuse Vlădoianu aprinzîndu-și o țigară. Va ploua zilnic, săptămîni de-a rîndul...

— Nu te cred, replică maiorul Coliban. Imposibil să nu regreți popasul turistic „Pui de urs“.

Oftă, aranjîndu-și într-o poziție mai comodă piciorul stîng, îngroșat caraghios de ghipsul ce-l înfășura de la gleznă pînă sub genunchi și reluă :

— Te poți lăuda cu arestarea unuia din cei mai periculoși infractori.

Felicia depăși cu măiestrie două camioane de mare tonaj și exclamă :

— Domnul „Otter“ are un *curriculum vitae* de ți se face părul măciucă !

— Da, încuviință Vlădoianu. Era căutat de majoritatea polițiilor din țările europene... Jacob Niebuhr, cunoscut mai degrabă ca Herr „Otter“, domnul „Viperă“, poreclit astfel încă din tinerețe, cînd a participat la răpirea unui copil în Suedia, răpire rămasă celebră în analele

criminalisticii. Poseda un cazier foarte bogat. A inițiat o escrocherie de proporții uriașe la Nisa, a comis o spargere faimoasă la Londra. În ultimii ani se specializase în sustragerea obiectelor de artă. Se strecura pretutindeni, tăcut și agil ca un șarpe veninos, apărînd și dispărînd cu iuțeala fulgerului. Rențea luase legătura cu *gangul* internațional pentru care lucra Niebuhr, iar acesta a fost trimis în România cu sarcina de a-l trece peste graniță pe Rențea, împreună cu colecțiile de timbre.

Maiorul Coliban rîse.

— Niebuhr a avut ghinionul să încrucișeze spada cu căpitanul Vlădoianu.

— Probabil ar fi reușit s-o șteargă cu timbrele, dacă nu m-ar fi frapat unele amănunte. Deținea o acoperire solidă, totul fusese minuțios pus la cale. Verișoara cocoșată și senilă nu era o invenție, exista în carne și oase, dar a fost suprimată pentru a fi înlocuită cu „Otter“, în-dată ce acesta a intrat în România, avînd identitatea unui oarecare turist italian. Deci Jacob Niebuhr s-a transformat peste noapte în verișoara lui Rențea. Astfel, nimeni nu putea bănui intențiile și adevărata lui identitate...

Aruncă chiștocul țigării pe fereastră și spuse fără nici o legătură cu cele de mai înainte, întorcîndu-se către maior :

— Tovarășul colonel o să ia foc cînd va auzi că v-am scos din spital.

— Nu-ți face griji, mă voi strădui să-l domolesc. Mă așteaptă o mulțime de hîrțoage la birou... Termină-ți povestea ! Ce te-a frapat în legătură cu verișoara lui Rențea ?

— Mai întîi faptul că în timpul descinderii i-ați găsit în casă numai pe Rențea și pe verișoară-sa. Felicia m-a asigurat că locuința fusese cu grijă supravegheată. Descriindu-i-l la spital pe temnicer, am rostit involuntar cuvîntul *reptilă*. Da, individul acela scund, slab, sinistru, se mișca aidoma unei reptile... Apoi discursul infatuat al lui Rențea a fost întrerupt de un sîsîit asemănător cu cel emis de un șarpe. Mi-am amintit că Brătîlă o numise „năpîrcă“ pe verișoara lui Rențea în ziua cînd a cotrobăit prin sertarele scrinului din dormitor. Înlăturînd mintal peruca verișoarei senile, ghebul, machiajul, unele gesturi sacadate, am obținut înfățișarea temnicerului meu. Restul a

fost un fleac... Niebuhr era maestru în arta deghizării, o întrebuința cu succes în fiecare acțiune și tocmai de aceea Interpolul avea greutăți în...

Se întrerupse, ciocnindu-se ușor de maior. Felicia vi-rase brusc, evitînd un biciclist, probabil beat, care făcea opturi pe șosea. De deasupra banchetei din spate se rostogoli o mapă înșesată cu desene în cărbune și acuarele, peisaje din preajma popasului „Pui de urs“, portretele destul de izbutite ale cîtorva turiști : Moldovan, Dimitriu, Silvia Vlăsceanu, Apostolescu... Unul din desene îl nedumeri pe căpitan. Îl întoarse în toate felurile, fără a-l înțelege : un bărbat cu aspect de pasăre fantastică, cu ochii în locul urechilor, cu nasul în locul gurii, cu ciocul în mijlocul frunții.

Întrebă derutat :

— Ce fel de pasăre e asta ?

Felicia răspunse cu oarecare întîrziere :

— În ziua cînd am făcut-o cochetam cu abstracționismul. E un huhurez !

Maiorul îl înghionti pe Vlădoianu, chicoti, apoi se prefăcu subit interesat de colinele pe lîngă care treceau, învăluite în lumina difuză a înserării.

SFÎRȘIT

Redactor : MARIANA AVANU
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

*Bun de tipar 16.03.1984. Apărut 1984.
Colț tipar 14. B 266.*

Comanda nr. 30 613
Combinatul poligrafic „Casa Scintei”
Piața Scintei nr. 1, București,
Republica Socialistă România